

כל חלב וכל דם לא תאכלו

בס"ד

קונטרס

מתאה על

עלבונה של תורה

חלק ראשון

והוא גילוי הזיופים והשקרים

שבקובץ חידושי תורה

פרי תמרים

קונטרס אחד עשר • חנוכה תשמ"ג

במדור המיוחד הנקוב בשם תורת הניקור בסדר הניקור

הנהוג בזו"ל עם מקוריו וטעמי

שנת תשד"מ

לפ"ק

נוסח שער הראשון

עלבונה של תורה

חוטיס טאסוריס מטוס חלנ מדינא חנל הקרוס היה עב
 ולכן לאו מדינא חסור חלח חומרא בעלמא סהחמירו
 מטוס חלנ חטו סאר קרומין ודברי ריב"ה שכתב נוכחין
 נהס חתר לא נלו נדקדוק מדבריו לקוחים מדברי רש"י
 ודברי רש"י כחונ טהגין ט חתר ומחתי נחשו' כ"י
 למחרי חניגזר ציודלל ז"ל ומחרי' נרוך ו' נרוך
 חביו קורחין חנר על חנה קנדיל פטהגין חתר נקרוס
 גיכ מוח נהנו לאכו חף הקרוס חין מהגס מנהג
 חרי' נרוך ו' נרוך נחשו' כ"י

והיוצא לנו מהנוסח האמיתי:

- (א) אם באנו לדקדק לשון הטור נראה שנוהגין היתר בב' מדכתב נוהגין בהם היתר, [ולא כרש"י שכתב רק "בו"].
- (ב) אבל מדברי הב"י מוכח [לא מדיוק רק ממשמעות דבריו בפירוש] דאפילו להנוהגין היתר בחלב, נוהגין איסור בקרום.
- (ג) ולפי"ז צ"ל לתרץ וההוכחה להיפך מהסוגיא —
- (ד) [ועכצ"ל ההכרעה] שדברי הטור לא באו בדקדוק, שהרי דבריו לקוחים מדברי רש"י, וברש"י כתוב בו (לשון יחיד) [ויותר טוב לומר שד' הטור הם שלא בדקדוק וד' רש"י הם בדקדוק, ששם המקור, (וכמשמעות ההלכה מלשון הב"י), מלומר להיפך].
- דו"ק ותראה שבנוסח האמיתי נסתר כל בנינו שבנה על יסוד הפוך!

ב

*

ובדרך אגנ: מה שדחה הכתבן דברי הכנה"ג, בקושיתו
 דלכאורה הב"י קאי על קרום העליון ולא על קרום העב הקטן, נבקש
 מאת הקורא, אדרבה יעיין נא בלשון הב"י המועתק להלן (בדוגמא זו
 אות ג') ויראה ויווכח אם יש במציאות אפילו הו"א כזה לומר שהב"י
 קאי על הקרום העליון, אכן הנייר סובל הכל!

*

ומסקנת הכותב להלכה מובן מאיליו:

"אבל נראה פשוט דכ"ז אינו רק וכו' [דברי הכנה"ג ושאר

הפוסקים המובאים בדברי הכנה"ג, הפשוטים והברורים, דוחה הכותב בדברי הבל וליצנות] וא"כ מנהגינו בנוי על אדני פ"ז ואין שום מקום לחוש לזה [ומכ"ז לא ירעו הפוסקים].

ג

המשך להנ"ל

*

עצה אחרת כנגד הכנה"ג

*

ע"י סילוף בכוונת הבית יוסף

*

בפרי תמרים עמוד קכ"א, בא כתבן אחר, וחשב עצה כדת מה לעשות עם הכנה"ג, שהביא את דברי מרן הב"י שמוכח בדבריו בפירוש שאפילו המתירים את החלב שתחת קרום העב, אעפ"כ את הקרום מסירים, וחיפש וראה את המציאה ונפל עליה, שהרי הב"י הזה הובא בד"מ הארוך בקיצור, וכיון שהוא בקיצור כבר בניקל לפרש פירושים בתוך דבריו ולסלף ולהפך את הכוונה מהיפוך להיפוך.

וז"ל בעמוד קכ"א: [על דברי הכנה"ג הנ"ל].

קכא

פרי תמרים

ד) ולפע"ד דבריו מרפסין איגרא דאיך הביא ראי' ממ"ש הב"י והוא בשם האגור מאותן מקומות שנהגו הית' בשור בהחלב ולא בקרום, שהרי בפירוש כתוב באגור והובא בד"מ הארוך דיש נוהגין ליטול משם הקרום העב ומניחין לחלב אשר תחתיו, ולא מצאו ידיהם ורגליהם עכ"ל, הרי דכ' דזה דבר שא"א לומר כן שהקרום יהא אסור והחלב מותר, ומבואר להדיא דלהמתירין גם הקרום מותר. עכ"ל.

תמצית דבריו:

(א) דברי הכנה"ג מרפסין איגרא דאיך הביא ראי' ממ"ש הב"י והוא בשם האגור וכו'.

(ב) שהרי בפירוש כתוב באגור והובא בד"מ הארוך [כנראה כאילו הי' ענין חדש מה שלא הובא בב"י, ושם מפורש להיפוך]

עלבונה של תורה

ג) [שב' ענינים קרום, וחלב שתחתיו מקושר זב"ז, וע"כ כיון שזה מותר גם זה מותר].

[זהו קושיתו הגדולה על הכנה"ג, ומפני זה דבריו מרפסין איגרא].

*

ובכאן עשה את עצמו כאילו לא ידע את יוסף, שאין לשון כזה באגור כלל, וגם המועתק בדרכי משה הארוך הכל הוא רק קיצור לשון הב"י, וכמש"כ הכנה"ג שם ממש על מש"כ הב"י ובני ספרד וכו' שאין זה דברי האגור אלא דברי הב"י עיי"ש, והכוונה הוא רק מש"כ בב"י בפנים, לא ענין חדש, ועכשיו ניתי ספר ב"י ונראה אם אפשר בכלל לומר בקושיתו העצומה של הכותב, ודוק ותראה בו את ההיפוך ממש, והכותב כדי שלא ייתפס ולהשביח את מקחו הביא ממרחק לחמו, כמאמר חז"ל הרוצה לשקר ירחיק עדותו.

והרי לך לשון הב"י:

ב"י יורה דעה הלכות חלב סד ב"ה צח

והאטר כתב על חלב שחתה לומר חרום על
ובני שרנו האוסרין, ובני ספרד נוהגין בו אוסר בכבש אבל באור הלימי רוב התמרים שחסרין בקרום הלכן לבד ואין תמריין שום חלב תחתיו כלל וזאת קצת נשים כרות שתמריין גם החלב שחתה בקרום יהיה ויבא בתו בו אוסם שאין תמריין חלב שחתה על חללו ויהיה ורגליים וכבר נשאל הרשב"א ח"ג סימן רכ"א על חלב זה אם תמלחו בו בני כבש לאור והצב תעלה לא ששנו לויטוי חלב הפרס בין שור וכבש ועו ותקרא חלה דבר הכתוב כל חלב שור וכבש ועו לא תסכלו ותחלו לחמו לאליה שיהא תחורה שלא חסרה חורה אלא חלב האור באור וכבש ועו ואילו לא היה חסר באור גם בכבש ועו לא היה נאסר מכלל, ואילו תחמה שתמריין אטר נקבש בכבש שחתי אעתיקים ויעינים ולא ששצ לבו חרום ישינו כשר ולכן תמריים חלב שחתה וחסן כן מי תמרו לבס באור ונתנה שסם חכשלים את הכמשים ענינם ותמלכין אוסם דבר האטר לבס: עב"ל.

[והרי לך בפירושו, שקושית הב"י הוא על מה שמחלקים בין שור לכבש, ולא שמקושר זב"ז שאם החלב מותר א"כ גם הקרום מותר].

ממש מהיפוך להיפוך! דוק ותשכח

[והפלא הוא רק למה לא הי' יכול הכותב הזה לסלק את דברי הכנה"ג, בגאונות אחרת שכ' כותב אחר בעמוד פ"ו, דכל מש"כ הכנה"ג הוא רק בחלק אחוריים עיי"ש ותראה פלאות, [הגם שמפורש לכל בר בי רב דחד יומא שהמחלוקת של בני אשכנז ובני ספרד הוא בחלק הפנים, וכמו שכ' הרמ"א מחלוקתם בחלק הפנים, (ועוד הרבה ראיות ואכ"מ) וע"ז קאי הכנה"ג שם]. וזה דרכם בכל כתיבותיהם שם לסלק את כל ד' הפוסקים לחלק אחוריים, וכנראה שהכותב הזה דכאן לא העיז כ"כ].

דוגמא ח

*

מתירים חלב על סמך

שני עדים המוכישים זה את זה

*

[ער ראשון]

הכותב בפרי תמרים עמוד נ"ד כ' וז"ל:

פרי תמרים

נד

עוד יש פלוגתא מנהגים שזה ברור שבכל המקומות מסירים הקרום הדק (ויש קורים אותו קרום העב) החופה בכל הכסלים רק תחת הקרום הדק הזה נשאר כמו קרום על הריפאלע ובכהמה שמנה יש עליו שומן וע"ז צועקים מנקרים אר"י שהוא חלב איסור ומנקרי חו"ל אינם נוהגים ברובם להסיר אלא הקרום הדק מלמעלה ונתכר גם לפני שבעודו חס אם מסירין הקרום הזה מעל החזה יורד גם הקרום הדק הזה יחד עם הקרום והוא קרום אחד ממש רק כשמסירין מלטה או כשמסירין כשהוא קר (לפעמים) נשאר הכעין קרום הזה.

והנה ביום ב' וירא ניקר המנקר המפורסם הר"ר יוסף לייב ווייס נ"ו שהי' ראש המנקרים בסאטמאר בימי מרן זי"ע ועוד כמה שנים לפני הרבנים הקודמים לפני הרה"צ הראב"ן שליט"א, ונתברר בבירור גמור שגם לפני רבה"ק זי"ע לא ניקרו רק הקרום הדק מלמעלה ולא יותר והעיד מה שאכתוב לקמן ששמעתי מאדמו"ר שליט"א ונתברר שמרן זי"ע הי' מעורב בכל סדר הניקור הזה וגם זכיתי לראות ספר גבעת פנחס שהי' שייך למרן זי"ע וניכר מכל הספר שהרבה משמשו בו ידי מרן זי"ע ויטכר פי דוברי שקר בענין זה. עכ"ל.

תוכן דבריו:

- (א) נתברר בבירור גמור שגם לפני רביה"ק זי"ע לא ניקרו רק הקרום הדק מלמעלה ולא יותר [לא הקרום "הדקדק" — ה"כמו קרום" שעל הריפאלע, ולא השומן שעליו [בין ב' הקרומים] שמנקרי א"י צועקים שהוא חלב איסור]. וזה נתברר בבירור גמור עפ"י עדות רי"ל ווייס נ"ו
- (ב) יטכר פי דוברי שקר בענין זה [אולי כוונתו על ער השני דלהלן].

ועיו"ש אח"כ בכל דבריו שהאריך כאילו לברר את המנהג הזה, ושאינן חלב כלל בחלק הפנים, וחוצ' מהקרום העליון הכל מותר וגם הקרום הדק שעל הריפאלע והחלב שבין שני הקרומים הכל מותר, ושאינן לשנות מהמנהג שנהגו (כאילו) להתירו.

ולדוגמא, ז"ל בעמוד ס"ג.

20

פרי תמרים

(ו) **אמנם גם אם נימא שיש שם חלב הכסלים**, פשוט שלשיטת רש"י הקרום הזה הוא כמו חיפוי בשר כיון שאין הקרומים אסורים רק מדרכנן שפיר הוי בתוך הכסלים ובפרט מה שראיהו שיש שומן בין הקרומים שקרום הדק שעל הריפאלע עם הקרום שעליו הוא כמו כיס וכתוך הכיס יש שומן ששם הוא באמצע העור ממש והו"ל הקרום חיפוי גמור כיון שהוא נמשך יחד עם הקרום הוי כמו שטמון בתוך הקרום והוי בתוך הכסלים, ואין לומר דהאי קרום דק הוא דמאי שנא וכדף ח' קראו רש"י קרום עב כיון שאינו ממרטט בידים כמ"ש לעיל. עכ"ל.

ושם בעמוד ס"ה מסיק המסקנא הלכה למעשה, וז"ל:

סה

פרי תמרים

והיוצא מכ"ז שמה שנהגו להתיר הקרום העב וחלב שתחתיו וקרום הדק שעל הריפאלע הוא כנוי על אדני פי ואין שום צורך לשנות מהמנהג לענ"ד.

ובקיצור: ברור מכל דבריו שהכותב הולך בכל הבירור לשיטתו שנהגו להתיר גם הקרום הדק שעל הרפאלע, ואין שום צורך לשנות מהמנהג — [וכאילו שהמערערים רוצים לשנות מנהג אבותינו].

*

ועכשיו נשמע מהעד השני, מה שהעיד ר' יוסף לייב ווייס נ"י על מנהג אבותינו בזה:

[עד שני]

הכותב בפרי תמרים עמוד פ' כ' בזה"ל:

פרי תמרים

פ

ואעתיק כאן מה שרשמתי בראותי את ניקור חלק הפנים כמנהג חו"ל ע"י הרה"ח ר' יוסף לייב ווייס שליט"א שהיה ממונה על הניקור בעי"ת סאטמאר יצ"ו משנת תרפ"ג עד שנת תש"י לפ"ק **נהא ניקר** את חלק הפנים של הבהמה ככוללנו כולל יטב לב דסאטמאר בעיה"ק ירושלים בנוכחות כ"ק הגה"צ הר"מ הראב"ד שליט"א ובנוכחות אברכי הכלל הי"ו וזאת אשר עשה:

(א) הוריד את הקרום שעל הרפאלע. ותחת הקרום הזה יש עוד קרום דק. והוריד שניהם ביחד מעל הרפאלע ומעל הקרום העב והלבן שיוצא מהרפאלע ושוכב על השפאנדרע. הנידרע השפאנדרע ארוכה מהרפאלע. והסביר שאח הקרומים מורידים מטעם שחלב הקרב מונח עליהם. ונשאר שמנונית על הרפאלע לאחר שהסירו הקרומים הנ"ל. ואמר שזה היו משאירים. וכן נשאר שומן בקצה הרפאלע. וכן נשאר הקרום העב והלבן המונח על השפאנדרע. ואמר שרק את הקרומים הנ"ל היו מורידים מטעם הנ"ל. עכ"ל.

תוכן דבריו:

- (א) הורידו את הקרום שעל הרפאלע [הקרום העליון].
 (ב) וגם את קרום הדק שתחתיו.
 (ג) והוריד שניהם ביחד [וממילא שדוסר גם השומן שביניהם] — שעל הקרום הדק — מה שצועקים מנקרי א"י שהוא חלב איסור].

והרי לך בזה הכחשה גלויה בין שני עדים המעידים על קבלת מנקר אחד, באונה שעה ובאותו מקום!.

*

ובא הכתוב השלישי והכריע ביניהם!

בהמתוך גב"ע שנדפס בפרי תמרים עמוד מ"ד, והוא תמצית מהגב"ע שנגבה במעמד רבים עשו שם כעין פשרה בין שני העדים הנ"ל, והיינו שלמעשה מודים שהצדק עם עד השני, אלא שאעפ"כ שלא להדגיש את השומן שבין ב' הקרומים, "שצועקים מנקרי א"י שהוא חלב איסור, ומנקרי חו"ל אינם נוהגים ברובם להסירו" [כלשון עד א']. ע"כ כתבו בלשון זה: (כדלהלן).

פרי תמרים

מד

(ב) השומן שתחת הרויטפלייש (ראפאלע) והשומן שעל הרויטפלייש (ראפאלע) לא היו מסירין רק ב' הקרומין העב והדק שתחתיו. וכך אמרו במינו המנקרים ר' אריי גרינוואלד ור' יהושע גולדברג וכן הפנסטער מנקר ר' געצל מינקלשטיין, —

והרי שהעתיקו להחלט שהיו מסירין ב' הקרומין העב והדק שתחתיו, [וממילא גם החלב שביניהם] — ומהשומן שנוחת הרויטפלייש, לא דברו המערערים].

*

והמציאות המר למעשה — נגד מנהג אבותינו.

הכותב בפרי תמרים עמוד ל"ג בהקדמה לפני כל הבירורים, מעיד שאכן יש נוהגים באמעריקא שמניזזים הקרום הזה לכתחילה ואין מסירים רק הקרום העב העליון:

לג

פרי תמרים

וז"ל:

(ד) קרום הדק שהוא קרמי דכפלי. כמה מנקרים מניחים זה לכתחלה ואין מסירין רק הקרום העב העליון, כמבואר בטהרת אהרן ובכית יצחק ובשאר ספרי ניסוד, וע' בהבירורים להלן.

התבונן נא אחי יקירי! איך שדוּוֹץ ממה שנוהגים כן באמעריקא, לא מצאו כלל מי שיקל בזה, ומתירים כאן נגד קבלת אבותינו ורבותינו הקדושים די בכל אתר ואתר!

ומי הוא המשנה שיוזי על התחתונה, המערערים או הכותבים הללו?!

[ובדרך אגב, מש"כ כמבואר בטהרת אהרן ובבית יצחק וכו' להד"ס דוק ותשכח!].

ושקרים כאלו יש לויב בכל דבריהם, והצגנו רק א' לדוגמא.

דוגמא ט

*

זיוף וסילוף בהבנת לשונות ספ"ט

*

עירוב פרשיות

*

ז"ל הכותב בפרי תמרים עמוד פ"ד:

פרי תמרים

פד

ד) כרם יש לעיין מה דין הבשר שלמטה מהצלעות האם יש לזה דין כסלים או דין דפנות. הנה בשלחן גביה סי' ס"ד ס"ק ט"ו כתב: שבצדי הבהמה מזה ומזה יש שם מקום פנוי מצלעות שאין שם אלא עור וכשר. והיא מסוף החזה עד עיקרי הירכים הוא נקרא כסלים. מקום הכסלים לאורך מתחיל מהבוקא דאטמא ונמשך והולך עד החזה. ורחבו נמשך על כל הבטן עד השש צלעות קטנות (שנקרא אצלינו חוליות המתניים) מימין ומשמאל הבהמה וכו' מובא גם כדרכ"ח ס"ק ל"ה הרי מפורש בדבריו דהבשר שתחת הצלעות עד החזה נקרא כסלים וכנראה שעפ"י זה מיוסד המנהג של הספרדים שמנקרים היטב המקום הזה. אבל ראיתי בספר תורת הנקור השלם (מאת הרב שמחה מאלין מורה הוראה כביאליסטוק. נדפס שנת תרפ"ו לפ"ק) דף ו' כותב שם וז"ל. הכסלים, נבנים משלש גזרי בשר שטחים ומונחים כמו לוחות או עליהם זה על זה ובשביל זה נקראו בחז"ל כפלי. ר"ל כפולים. סובבים כל שטחי והכרם ונאחזים בראשי הצלעות הרכות. למטה נכח הירכים יגיעי "עד הטבור לעומת צלע י"ב ומשם יפרדו לשני ראשים בזרועות איש

וכל חוד וחוד מגיע עד פרק שבירך. והולכים ע"י הירכים למעלה נגד העצה. ויצמדו בעוקצי חמש הצלעות הקטנות" עכ"ל. הרי מפורש בדבריו דהכסלים מסתיימים אצל הטבור. . . .

ולפי הנראה כך הייתה קבלת המנקרים כאשכנו ממילא יוצא שודאי אין לאסור השומן שם רק הקרום אוסרים מטעם שנבאר לקמן.

(ה) ברם מסתער עלינו תיובתא חזקה, מדברי הרמ"א שהבאנו בתחילת דברינו עכ"ל

תוכן דבריו:

(א) עושה מחלוקת בין ה"שלחן גבוה" (המובא גם בדרכ"ת) ובין ספר "תורת ניקור השלם".

(ב) המנהג של הספרדים מיוסד על פי השלחן גבוה — ומנהג אשכנז עפ"י תו"ו: ניקור השלם, [הערה! השלחן גבוה בעצמו מפרש את מנהג אשכנז — וספרד, ובכלל כל דבריו שם הבל, ומטרתינו פה הוא רק להראות במה שזייף במפורש!].

(ג) מפרש בשיטת התו"ו השלם, דאין כסלים בחלק הפנים שלפני הטבור, שהרי מפורש בדבריו דהכסלים מסתיימים אצל הטבור [וכפי שהעתיק באמת מלשונו].

(ד) וממילא יוצא שבחלק הפנים ודאי אין לאסור השומן שם רק הקרום אוסרים [וכ"ה כאילו שיטת תונה"ש].

(ה) ברם מסתער עלינו תיובתא חזקה מדברי הרמ"א וכו' [הרגיש בעצמו שכל דבריו נגד הרמ"א ונגד כל הראשונים ואחרונים — וכל פלפולו שם אח"כ הם בדברים שמוסיפים הבל דוק ותשכח ואין זה מענייננו].

*

ואמנם זיוף וערמה גדולה טנון הכותב כאן. ונגלה להקוראים את הסוד!

ידוע שיש כסלים בחלק אחוריים, וגם יש כסלים בחלק הפנים, והכותב הזה חשב שלא ירגישו בערמימותו והעתיק מספר תונה"ש את הלשון במקום שמדבר מהחלק האחוריים, ודוק בלשונו ג' גזרי בשר, עד פרק שבירך, והולכינו ע"י הירכים למעלה נגד העצה, וכו', וזה אמת, שחלק הכסלים בחלק אחוריים מסתיימים אצל הטבור, מצד זה של אחוריים, והשמיט הכותב כל מה שמפורש שם בתורת ניקור השלם מדין הכסלים שבחלק הפנים, [ועיין שם גם באה"ד בע"ב מספר 5 שכ' בזה"ל התחלקות הבהמה: הבהמה מתחלקת

לחלק הפנים ולחלק אחוריים באופן זה: וכו' ומה ששייך אל צד הבטן — הכסלים — הגבול עד הטבור ולא עד בכלל, והנה עכשיו מחתכים להלאה מן הטבור וכן מצד הגב לחלק פנים וצריך הבשר ההוא ניקור כדין אחוריים וכו' עכ"ל.

ונעתיק מה שהשמיט הכותב, ונראה אם לא שקר ענה בשיטת התורת ניקור השלם,

וז"ל שם במשפט הניקור, חלק הפנים:

תורת הניקור השלם

משפט הניקור, חלק הפנים

ב. הכתף, החזה והכסלים

9 § ה פ ס ל י ס: מקלפים את הקרום מעל הכסלים וגם החלב שתחתיו עד מקום הגיד (ציון 2) אבל הקרום מסירים לגמרי עד (ציון 3). מוציאים ג' גידים מחשש זלעות האחרונות, חוטי דכפלי (4) ומסירים את הסחוסים שמשאירים מן צלע הי"ג, (5) אורך הכסלים עד הטבור.

הרי מפורש בדבריו דהכסלים [גם מצד זה לצד הפנים] מסתיימים אצל הטבור

ב

המשך להנ"ל

*

והנה הרגיש הכותב שלא ייתפס בדבריו, וכותב שם להלן בעמוד צ"א [כשרוצה לברר שהרפאלע בחלק הפנים לא נקראו כסלים רק דפנות וממילא השומן שעליו מותר] וז"ל:

פרי תמרים

צא

אבל יותר מפורש

מצאתי בספר תורת הניקור וז'שלם (לר' שמחה מאלין מר"צ כביאליסטוק) ע"ש כדף ט"ו שעושה ציור מחלק הפנים וכותב וז"ל מקלפים את הקרום מעל הכסלים (אע"פ שכחתי בשמו באות ד' שאין נקרא כסלים רק עד הטבור נראה שהכוונה לענין שאין לו דין כסלים אבל בלשון בני אדם קורים לזה כסלים) וגם החלב שתחתיו עד מקום הגיד אנל הקרום מסירים כולו ע"ש. עכ"ל

[הראי' הנפלאה שלו ינואר אה"כ — בדיבור שאח"ז]

והרי שהרגיש שהתונה"ש קורא כסלים גם בחלק הפנים, ותי' שהכוונה שבלשון בני אדם קווים לזה כסלים אבל אין לו דין כסלים, ותי' זה שייך רק לפי זיופו שגנו בכאן זיוף והשמיט תיבת הכסלים: שבתחלת הדיבור שמפרש את מקום הכסלים שבחלק הפנים, [וגם תיבות שבסוף הדיבור "אורך הכסלים עד הטבור" השמיט — ויכול להיות שלא הי' להכותב הזה המהדו"ת ששם תוקן הלשון ע"י המחבר, עכ"פ הד"ה הכסלים: כתוב גם במהדו"ק שנת תרפ"ו והשמיטו בכוונה].

ג

*

עירונג פרשיות

המשוך להנ"ל

*

וממשיך שם בעמוד צ"א בזה"ל:

צא

פרי' תמרים

ושוב כתב שם בדרך י"ח

כאידיש וז"ל. די פלאנקן (פאפאווינע) ווערט אַראָפּגענומען די בלאם (קרום) און די חלב אונטן ביז צום גיד און דעו' קרום ווערט נאָך אַראָפּגענומען ביז... אָבער די פעטס איז כשר עכ"ל. הרי דמפורש דהשומן שאחרי הגיד כשר ורק הקרום מורידים. ונראה שחששו לשיטת הוולקים על רש"י דקרום עב לא חשוב חיפוי משא"כ על הראפאלע שרי וכנ"ל. יהיה איך שיהיה עכ"פ מפורש שהיו מניחים השומן על הראפאלע תחת הקרום וכ"כ בספר רב טבחיא דף כ"ב ס"ק ט"ו ע"ש שרק מהגיד אדום ולמטה גררו את כל השומן ע"ש. וכליטא כנראה חששו לשיטת החולקים על רש"י אבל אצלינו אפילו המחמירין להסיר הקרום היוצא מהראפאלע אבל השומן שתחתיו החרו וכמ"ש הרמ"א. עכ"ל

תוכן דבריו:

מעתיק לשון תונה"ש, וכותב "הרי דמפורש דהשומן שאחרי הגיד כשר ורק הקרום מורידים .... יהי' איך שיהי' עכ"פ מפורש שהיו מניחים השומן על הראפאלע תחת הקרום".

*

וגם כאן נגלה לך קורא יקר את הסוד והערמימיות שבדבריו, התונה"ש לא מדבר מהשומן שעל הרפאלע רק מהשומן שתחת הרפאלע ומכוסה בבשר הרפאלע, והוא המשך אחד עם החלב שלמטה מן הגיד, אלא שמהגיד ולמעלה מכסהו בשר הרפאלע, והוא פשוט שנו לכל בר בי רב דחד יומא היודע ומכיר קצת את אברי הבהמה. והכונן חשד כאן את הציבור שממילא לא יבינו ולא יתעמקו בדבריו ויכול לכתוב מה שרוצה, והא לך לשון תונה"ש: (כפי שנדפס ע"י המחבר במהדו"ת) [ואיני קורא לזה זיוף — שיכול להיות שהכותב לא ראה את המהדו"ת, אבל טעות ועירוב פרשיות יש כאן].

חורת הנקור השלם

2. דער גראטן, ברוסט און פלאנקן.

9. די פלאנקן (פאָפּאָוינע) ווערט אַראָפּגענומען די בלאַם, (קרום) און דער חלב אונטן ביז צום גיין, (ציפער 2) און דער קרום ווערט נאָך אַראָפּגע-נומען ביז ציפער 3, פון וואָנען מ'הויבט אָן צו סרייבערן, "אַבער די פעטס אונטען ביז ציפער 2 איז פּער. ביי די לעצטע 3 ריפּען איינציגע אָדערן ארויסציען, (צייכענ. 5, 4) אוינמיטן די פלאנקען, די ביינדלאַך אויסשניידן, (ציפער 5--ענדע פלאנקען).

והרי שמפורש בדבריו "אבער די פעט"ס אונטע"ן ביז ציפער 2 איז כשר" וכן לפני זה כשמדבר מחלב שלפני הגיד פי' כן און דער חלב אונטע"ן ביז צום גיד, והרי שלך לפניך איך שהכותב עירב את הפרשיות, ומבלבל את הקוראים בדמיונות שוא.

ד

המשך להג"ל

*

ובעצם ההלכה נמסיק הכותב בשם התונה"ש וכן בשם ספר "רב טבחי"א שמפורש נדבריהם שהתירו את החלב שעל הרפאלע, [וכאמור אין אנו מפלפלים כאן בהלכה, רק ברצוננו להראות בעליל איך שמפורש בדבריהם לאיסור, ורק הכותב בדה שקר על שם, עפ"י זיופיו וסילומיו].

והא לך לשון ספר תורת ניקור השלם (דף י"ג ע"ב):

תורת וניקור השלם

(* באור הלכה בדין חיפוי הקרום.

ביר"ד סימן ס"ד — ו' כתב הרמ"א: כל אלו החלבים אין לחוש להם אלא באחורים של בהמה אבל בחלק הפנים אין בהם בחלבים אלו, רק קצת מן הקרום שעל חלב הכסלים הנשאר בראש הדפנית — וצריך להסיר אותו קרום משם. ויש נוהגים להפריד גם כן הבשר הנדבק זה על גבי זה ולגרור החלב שביניהם, ויש מתירים, משום דחשינו חיפוי בשר, וכן המנהג באשכנז.

וכתב בספר זבח שמואל בזה"ל ומקלף בידו אותו קרום שעל הכסל והוא הקרום העב וחלבו האסור משום חלון — ותחת אותו קרום יש עוד קרום דק ואסור גם כן משום חלב, ותחת שני הקרומים יש חלב ובוה איתא פלוגתא ורש"י הוא מן המתירין. לפי שמכוסו עם שני קרומים, אבל החלב הנבלע בין הקרומים אסור לכולי עלמא, כיון וואינו מכוסה אלא בקרום אחד וכן אנו נוהגים. (ראה להלן במשפט הנקור, חלק הפנים § 9).

ודוק בסוף לשונו, שציינ על הנהוג כן למעשה "ראה להלן במשפט הניקור חלק הפנים מטפר 9) "והוא אותו הסעיף שהעתיק הכותב (לעיל) לראי' לדבריו שהתונה"ש מתיר [מה שאוסר כאן בפירוש], ותו לא מידינו.

וה

המשך להנ"ל

*

וכמקרה הזה קרה לו גם בלשון הרב טבחייא, שהביא שמפורש בדבריו להיתר [מה שבאמת להד"מ].

עלבונה של תורה

והרי לך לשון "רב טובזינא" בעצמו: (בסוף הספר בהשמטה לשמות האברים).

רב טבחיא

קרום דק לבן המתפשט על כולו. והוא אסור משום הלב לב"ע, ותחת איתו קרום דק יש הלב נקלף וגם זה אסור לב"ע, ותחת איתו הלב יש עיד קרום עב לבן ואינו מתפשט בכל הפסלים אלא בקצה מקומות ותחת אותו קרום עב יש שם הלב והוא החלב שנהלקו בו בני אשכנז עם בני שאר ארצות (בספרי הניקור).

השמטה לשמות האברים צ"ו
הבשר שעל שלד הבהמה בין ציין
: לבין ציין מו סקים הפניו טעלעיות שאין
טטה אלא עוד ובשר זהו מסוף החזה עד
עקרי הירכיים, הן לטטה לצד הארץ והן
מלמעלה לצד השררה נקרא בלשון המקרא
בפסלים' (וג"ל שעל שם זה נקרא עצם
האסיתא, בסל'). ולצד פנים אותו בשר

עב"ל.

והרי שמפורש בדבריו לאיסור!
הכי אפשר לסמוך על בירור הפוך ומסולף כזה?!

דוגמא יו"ד

*

לא מכירים את חלקי הבהמה

*

ומערבבים את היוצרות

המשך להנ"ל

*

הכותב הנ"ל ממשיך שם בדבריו [להביא ראוי שהחלב שעל הרפאלע מותר] וכתב בזה"ל:

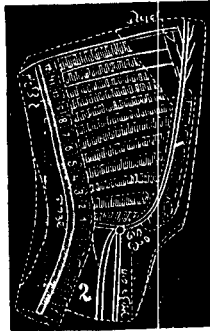
צב פרי תמרים
וכן ראיתי בגבעת פנחס דף כ"ה: שמפרש שם נודר ניקור החזה בלשון אשכנז כותב שם בא"ד זא אויך דאָס ראָטהע פלייש וועלנע די גאַנצע ווייכע ברוסט אומפאסט פאן ביידען זייטען איינע הירט זאמט פעטטע אָפגעצאגען ע"ש. ולא כותב שיצטרכו להוריד השומן מהבשר האודם ורק הקרום היו מורידים. עב"ל

ואמנם המעיין יראה שהגבעת פנחס מדבר מטרפש הכבד שקראו לו באונגארין "דאס רויט פלייש" [וכן נקרא בספרי הניקור על אידיש, ולדוגמא עיין סוף זבח שמואל בד"ה חצר הכבד, ובשלחן הטהור - פרעשבורג (עמוד ט'')] וכותב שינקרו את הטרפש מב' הצדדים, ולא מדבר מהרפאלע.

והא לך לשון הגבעת פנחס כצורתו:

גבעת סימן סעיף ה סה פנחס

דחזה - ברוסט (עמ"ס)

צו ערסט ווירד אס הארז 2 אָדערן איינע ראבה אונד איין ווייסע פאן ביידען זייטען הערויס גענאסטען. בייא דער ערסטע ריפפע אונטען געהליך וויא זיך צוויי כוליא אנשליסט לויבט איינע ראפעלט אָדער אין דער טיעפע דעם שראטטע (שדרה) ביין פערבינדען ווירד גוט הערויסגענאסטען אונד דאן ווירד אין דער נאנצע לאָנגע דער ברוסט דאס ראָטהע פלייש אויסגעשניטטען זא ווירד דיא ראפעלט אָדער זיכטבאר אונד הערויס גענאסטען בייא דער ווייכען ברוסט ווירד דיא קנארפלען אבגעשניטטען אונד איינע ווייסע הויט אבגענאסטען זא אויך דאס ראָטהע פלייש וועלכעס דיא נאנצע ווייכע ברוסט אוספאסט פאן ביידען זייטען איינע הויט זאסט פֿעטטע אבגעזאנען. פאן דיא לעצטען 3, (צעהן עלף צוועליף) ריפפען ביין אין דער לאָנגע דער אונטערער זייטע דער ריפפע הארט ווירד מיט דען טעסטער גוט אויף געשניטטען אונד ווירד דא נאנצע אָדער הערויס גענאסטען אונד אס דינגען פלייש דער לאָנגע פאן דיא קנארפלען הערונטער ווירד דאס פלייש אויסגעשניט טען זא ווערדען דיא אָדערל ערויכטבאר אונד הערויסגענאסטען, אונד וואן זיך דארט ווייסעס נאכעל פלייש בעפינדעט סוז עס וועקנעשניטטען ווערדען, וויא ווייך דאס עקבינדעל פאן דער 13 טען ריפפע אבגעשניטען.

והרי לך בפירוש, שאת הרפאלע קורא דינגען פלייש המונח על הסחוסים, (דוק בלשונו ותראה) ואת הטרפש קורא ראט פלייש, והכותב הזה נתחלף לו הטרפש על הרפאלע, ועי"ז מתיר חלב אסור לכו"ע.

[והפליאה הוא רק, שמי שאינו בקי בשמות אברי הבהמה, איך פוסק שאלות בעניני ניקור? וצע"ג!]

דוגמא י"א

*

מבלבלים את הקוראים בהבאת ראי' מענין אחר
לגמרי

[וסומכים על דעת ההמון שלא יבינו תחבולותם]

*

בפרי תמרים עמוד קכ"ז כ' בזה"ל:

קבז

פרי תמרים

פרק ה

כדין השומן שע"ג הצלעות

(א) הנה בא"י מחמירין בזה להסיר השומן שע"ג הצלעות, וכח"ל לא החמירו בזה בשום מקום, גם אין לזה שום מקור בפוסקים, וכבר הרעיש בתשו' משיב דבר ח"ב סי' כ"א על הלחם שערים (מהשו"ב מקידאן) שרצה להחמיר בזה ולומר שזה חלב הכסלים, והמשיב דבר מכרר שזה חלב הדפנות דשרי כמבואר בח"כ, וכמו שני' מבואר ב"ר הרמ"א בס"ז דבחלק הפנים אין שום חלב רק הקרום שע"ג הכסלים בלבד, ולא נמצא בשום פוסק שאסור, אדרבה מדברי כולם נלמד שזה היתר גמור מדלא פילפלו מזה כענין הבשר שבצלע י"ב. וע' גם בשו"ת כפי אהרן חיו"ד סי' א' דמבואר שם להדיא שבצלעות שלפני הטרפס אין שום סרך חלב יעו"ש, והוא ה"י הראב"ד להספרדים בירושלים. עכ"ל.

והנה לא נכנס כאן לפלפל אתם בהלכה, (ובלשונותייהם המדברות גדולות נגד הלכה שגם תלמידי הגר"א זי"ע עמדו עוד (בחיי הגר"א זי"ע) בצד האוסרים והם ס"ל שאסור מה"ת וחיוב כרת ע"ז, וכמבואר באורך בקונטרס לחם שערים, בהסכמות הרבה גאונים, ונמצא כן גם בד' הראשונים (ואכ"מ להאריך בהנוגע להלכה), והעלימו עין מכ"ז, וכאילו הוא רק ממנהגי איזה ספרדים), ובאנו כאן רק להראות לעין כל, שהביאו כאן את שו"ת כפי אהרן, וסיימו והוא ה"י הראב"ד להספרדינו בירושלים [וממילא גם הספרדים מקילים בזה, ושוב אין לזה שום מקור גם להספרדים, וכפלו את זה כמה פעמים בקובצם שגם להספרדים הוא רק חומרא בעלמא (ולדוגמא עיין בעמוד קמ"ג)].

ופליאה איך לא נושים לחשוב על הציבור הרחב, שכולם לא

יודעים בין ימינם לשמאלם, הלא כל המדובר בשומן שע"ג הצלעות שלאחר הטרפּש [לצד הבני מעיים], והכפי אהרן מבאר שאמנם לפני הטרפּש אין שום סרך חלב, וכי מי חולק בזה? ומה ענין זה לזה? אדרבה משם ראי' שאחר הטרפּש יש חשש חלב, וכן העתיקו כאן [בלי בושה] דמבואר שם להדיא! שבצלעות שלפני הטרפּש אין שום סרך חלב. ומי דיבר בכלל מצלעות שלפני הטרפּש. [ועיי"ש בפנים שהכפי אהרן הזה הוא המקור היותר חזק שלהם, להיתר].
אכן כדי להתיר חלב מותר להשתמש בכל האופנים!

דוגמא י"ב

*

עושים ספק בדבר המפורש להדיא

*

הכותב בפרי תמרים עמוד קל"ח, [מלבד הבלבולים והסילופים בכל הענין שם ואכ"מ] כ' שם וז"ל:

פרי תמרים

קלח

ג) והזב"ש כ' ח"ל גם צרינין לזהר לחתוך ראשי העצמות משני קצות הכסלים ההולכים בעקמימות לצד החזה והמה רכים ולבנים, כי המה מבשר אחוריים ואם הבשר חם משתלפים העצמות, ואי לא צריך לחטט ולחתוך אותם כסכין עכ"ל, וגם בדבריו יש להסתפק אם כוונתו לראשי צלעות הי"ג, או לראשי עצמות החזה. עכ"ל

[ומלבד שאין שום פירוש לספיקו, שהרי מפורש ההולכים בעקמימות לצד החזה, אבל היאך מסופק בדבר המפורש שם באותו הספר בלשון ברור שאין עוד מקום להסתפק, ועל סמך ספק קלוש כזו שבא בשוגג או במזיד, פוסק שאלות בענין ניקור החמור?]

והרי לך לשון הזבח שמואל בסדר הניקור אשר בסוף הספר

עלבונה של תורה

שם בלשון אשכנז, שכתב נכדו, עפ"י הזבח שמואל. וז"ל:

הזבח **דרישת** **סדר ניקור** **בלשון אשכנז**

איין גיאהט אן עק פאן פלאנקען איין יעדע רופע
 אין דיא קרום איין זוויר ביינדיג (זבח)
 עס קאמט ארום פאן הגסער פירטעל
 איזא ווען פאן קאן עס פרישער הייט ארום ציהן
 אייז עס מיט יוען אבער גיבט זא מוז מאן מיט איין
 פעסטער נאך גראכען ביו מאן דאך ביינדיג ארום געמטז

ומפורש בהציוור שהכוונה על ראשי הצלעות, ולמה לא נסתפק הכותב גם אולי כוונתו של הז"ש על כל ראשי הצלעות, ולמה לא נסתפק רק על ראשי צלעות י"ג, וכנראה שהספיקות הולכים אחרי מה שנזכר לו יותר].

*

ואגב, אראה לך ידידי הקורא!

העתקה מספר שערי זבח [מבעה"מ ספר תפארת מנחם דברי מנחם ועוד, נדפס בירושלים שנת תרע"ג, והוא פ"י נפלא על האוהל יצחק] (בפ"י גלילי זהב אות י"ב) ותראה מפורש שכוונת ראשי העצמות, היינו ראשי הזלעות, [ואל תגלה זאת לכותבי הפרי תמרים כי אז יפלו על המחבר הזה בבזיונות וכו', כי הלא בזה נופל כל בנינם שם ודו"ק]. והא לך העתקת הספר שערי זבח:

גלילי זהב **עקרת** **הלכות ניקור מחלב** **הבית** **עמודי זהב** **רלג**

(יג) עמו סוף דיני, שהם נ"ב כחוסים ומחוסים כמו
 כהנהם וספרים, ועיין בספרי בית יצחק סימן מ"ז
 ח"א בעמ"ז אות י"ג) ולריך לעולם ונקראים (גלילי
 עריפתי נדע"י"ם) ומחליטם משום מילום, וכדיעבד
 אם לא נעלם כשהם, ועיין בספרי כ"י נסימן כ' חלק
 ח' בעמ"ז אות כ"ב: (יד) קודם המליחה, משום
 שלפעמים נחלוט חסוים
 חרושים כרגלי העשות ואם
 לא עשה בן מותר כדיעבד,
 אפילו נחבטו בן אף על פי
 שנחלוט חושים אדומים
 שזעו אלא שזמן בעלמא
 (דמ"א סימן ס"ה ס"ג):
 וכו' מוליא חוב כפול של
 דם, כחמי כספרי הניקור לריך
 להודיע להמוני עם העוסקים
 בניקור שאותו חוט החוה

להסיר משם גיד הנזול ולחיות כהם הגדום חסוים:
י"ז **מקצת החוה**, וכן לריך להוליא שחמה גיד
 העט והלגן שכל לשם מהבחה: **י"ח** **שער**
הכסלים, וכן לריך לחיות הגסר י"ג: הן הכוונת
 לשפת הכסלים ג"כ החלב שחמתי: **י"ט** **העצמות**,
 וכה מהללעות והולכים בעקמות לגד הנזים והמה
 שייכים לכשר אחרים:
י"ג **הכסלים**, וזה הוא
 הנקרא שלחנקן: **י"ד**
וצריך להטמ, והג'
 טומאים שחור וחס להללעות
 לריך לחיות עט וטעל ראשי
 הנזים כידו ומתמיד
 ומחשכים מליחה כחוסים
 חמים ונלגן לריך לחטט
 אחריהם: **י"ז** **לצד**
י"ב, והיכל חט דכ"ה

כירכי העין כפרק הארכובה החתונה י"ד) קודם
 המליחה:
 ה' ואח"כ רותק על החוות לשני צדדים, וכאחרי כשר
 ארום הסוף לחוה וכו' מציא חוט כפיל של דם
 שאוחז י"ז מקצת החוה עד קצתו וכן בן החוה השני
 ואח"כ בחייל ספקים סיום הגיד שביציא מן החוה
 (מ"ז) ומקליח בידו איתו הקרום י"ח) שעל הכסלים,
 יצריך ג"כ לחיות ראשי י"ט) העצמות מהני שייח
 הכסלים והמה רכים ולבנים, י"ז) ושעם המליחה שייח
 שיונק מחלב של י"ג) הכסלים:

ועיין גם בלשון תורות ניקור השלם המובא לעיל בדוגמא ט'
אות א' ותראה שגם שם מפורש שהמדובר מסחוסני צלע י"ג ועיין עוד
בספר מנחת שי' — (באידיש) שמפורש שם הכוונה על ראשי הצלעות.
וכן בשאר ספרי ניקור ואכ"מ. וכן בגבעת פנחס מפורש להדיא כן,
וכמו שהביאו הכותב בעצמו. ודי בזה כאן.

דוגמא י"ג

*

מתירים חלב דאורייתא!

*

ליצנות — מספרי הניקור

*

ז"ל הכתב"ן בפרי תמרים עמוד קפ"ב

פרי תמרים

קפב

הרי אף שמחמיר בענין הטריפה קאלנער (וכ' שם באות ז' דמחמירין בו
משום דאפשר דנכלע בו החלב דתותי מתני) אבל לא כתב שמתפשט על כל בשר
הדע"ק, ואף שמצריכו קליפה. צ"ל שאין זה רק חומרא, וכדי שלא להקל במקום
גובה הכסלים החמירו גם למטה. וגם אם ימצא באיזה ספרי ניקור האחרונים שיש
בזה חשש דאורייתא, ע"כ צ"ל שרק הזהירו בני אומנותם שלא יבואו להקל בניקור
חלק האחרונים. אבל כודאי יש לילך כשיטת כל הראשונים שאין בזה איסור מצד
הדן, ומכש"כ לפי מנהג אונגארין שמוכח באהל יצחק הנ"ל, שלא הסירו החלב
מבשר הדע"ק וכן הוא בס' טהרת אהרן ובת"י מהר"י סוראזינה. **עכ"ל**

היוצא לנו מדבריו:

- (א) הסרת החלב מהטריפה קאלנער [אף שבתונה"ש מצריכו קליפה]
אין זה רק חומרא.
(ב) וגם אם ימצא באיזה ספרי ניקור האחרונים שיש בזה חשש
דאורייתא [מודה במקצת!].
(ג) ע"כ צ"ל שרק הזהירו בני אומנותם שלא יבואו להקל בניקור חלק

האחוריים [ועכצ"ל שהגזימו בלשון חשש דאורייתא, דאל"כ לא יוכל הכותב להתירן].

(ד) ומכש"כ לפי מנהג אונגארין [באיזה זמן השתמשו באונגארין בחלק האחוריים — ובטריפה קאלנער].

שומו שמים! על ליצנות גסה ושפלה כזו מכל ספרי ניקור, ומאזהרותיהם החמורות, וממנהג אונגארין, וד"ל.

ה' ירחם!

דוגמא י"ד

*

מתירים חלב דאורייתא

על סמך שלא מכירים בחלקי הבהמה

*

חוצפה נגד הפוסקים

*

השבת אבידה

*

חזה בחלק אחוריים!?

*

ז"ל הכותב ב"פרי תמרים" עמוד ס"א אחרי שהאריך שם בדברים המוסיפים הב"ל כ' בזה"ל:

סא

פרי תמרים

רק לכאורה עומד נגדינו מ"ש ברכי"ת (סקל"ה) בשם שריג בכונת רש"י
שכצידו הבהמה יש מקום פנוי מצלעות שאין שם אלא עור וכשר והוא מסוף החזה
עד עיקר הירכים זהו הנקרא נלשון המקרא כסלים יש לה לצד פנים קרום דק לכן

המתפשט בכל הכסלים והוא אסור משום חלב לכו"ע ותחת אותו קרום דק יש חלב נקלף וגם זה אסור לכו"ע וכו' עכ"ל, אבל באמת לא ידעתי שיהי' שם חלב נקלף כלל וצריך לגרדו. ומ"ש סוף החזה צ"ל שהוא לצד מעלה משא"כ משם עד תחלת החזה אינו כסלים כלל כיון שהוא כציד הצלעות וכמו שהוכחנו לעיל, וא"כ צריך לחפש למעלה כחלק האחוריים חלב נקלף תחת הקרום ולזה כוונת השו"ג. ועכ"פ דבריו סתומים, והדברים ברורים שמסוף החזה עד למעלה אין חלב הכסלים ואין שום חשש כלל לענ"ד. עכ"ל

תוכן דבריו:

(א) הדרכי תשובה מעתיק את לשון הספר "שלחן גבוה" שמסוף החזה [והוא עדיין בחלק הפנים] עד עיקר הירכיים הוא הנקרא כסלים וקרום הדק [אשר שם] אסור משום חלב לכולי עלמא, ותחת אותו קרום דק יש חלב נקלף וגם זה אסור לכו"ע [ועיי"ש בפנים שהוא אסור מן התורה לכו"ע וחייב עליו כוית].

(ב) וע"ז כ' הכותב הזה "אבל באמת לא ידעתי שיהי' שם חלב נקלף כלל" [פי' וכיון שהכותב אינו יודע בע"כ דברי הדרכי תשובה והשו"ג בטלין ח"ו].

(ג) "ומ"ש [השו"ג] סוף החזה, צ"ל שהוא לצד מעלה" [נבקש מהקורא לפרש את עומק הכוונה].

(ד) "וא"כ צריך לחפש בחלק האחוריים חלב נקלף וכו'" [מן הראוי הי' לעזור להכותב לחפש את סוף החזה בחלק האחוריים (ומי שימצאנו יודיע להכותב ויקיים בזה מצות השבת אבידה) ואז כשנמצא את החלב הנקלף הזה, ואת מקום החזה, אז נוכל לאכול בשר בהמה ע"ס הכותב הזה].

(ה) והמסקנא! "ועכ"פ דבריו [של השו"ג והדרכ"ת] סתומים", [ולכן] המסקנא להלכה ולמעשה:

(ו) בזה"ל, "והדברים ברורים שמסוף החזה עד למעלה אין חלב הכסלים, ואין שום חשש כלל לענ"ד" [פי' חלב האסור מן התורה לכו"ע וחייב עליו כרת, כ' הכותב שאין שום חשש כלל — היפוך מדבריהם — ועל מה ולמה, על סמך הקושיא הגדולה שלו "שלא ידעתי שיהי' שם חלב נקלף וכו'"].

שומו שמים!

דוגמא ט"ו

*

זיוף ע"י העתקת חצי הקטע!

*

ידוע מש"כ הספרים בשם הראשונים כי המתחיל באמצע ענין יכול למצוא מ"ע בתורה לעבוד (ח"ו) ע"ז, כי הרי מפורש בקרא "ועבדתם ..... אחרים". הזכותבים בעלי פרי תמרים לקחו להם גם דרך הזה, להשמיט חצי הקטע, ולהתחיל באמצע הענין כדי שיקבלו הדברים משמעות וזפוך לגמרי, ונביא כאן רק דוגמא א':

קיט

פרי תמרים

פרק ג

בענין הקרום העב התחתון של הכסלים

(א) הנה סדר הקרומים כך הוא, ע"ג הבשר האדום הדק שע"ג ראשי הצלעות הנקרא ראפאלע יש ב' קרומים זעג"ז, והקרום שלמעלה הוא עב והב' הוא דק וכיניהם יש קצת חלב, וגם תחת הקרום הדק יש קצת חלב ע"ג הבשר האדום כפרט בבהמה שמינה, ואח"כ נמשך מסיום הבשר קרום עב ולבן החופה את החלב, שבחלב זה יש מחלוקת מנהג אשכנז וספרד הנ"ל בפרק הקדום ומנהגינו להקל, וע"ג הקרום העב הזה נמשכים ג"כ הב' הקרומים הנ"ל שהיו ע"ג הבשר עם קצת חלב ביניהם ותחתיהם, ויש בזה כמה חילוקי מנהגים, יש נוהגין שמסירין אף את הקרום העב התחתון, אפי' להמתירין את החלב שתחתיו, וכן יש שמסירין הקרומים שע"ג הבשר האדום עם השומן שביניהם ותחתיהם, ויש שנוהגין שלא הסירו הקרום העב התחתון והסירו רק הקרומים העליונים ולא הקפידו על קצת חלב שנשאר ע"ג הבשר והקרום העב התחתון, וכן הוא מנהג רוב המנקרים וכן נהגו בק"ק סאטמאר כפי עדות זרר"ל ווייס הנ"ל, ויש שמקילים עוד שמסירים רק הקרום העב העליון ולא הקרום הדק השני, ועי' בס' הטריפות בהלכה (ע' 111) ממכתב המנקה הירושלמי הרא"כ דבכל תפוצות הגולה מורידים רק את הקרום העליון הנמשך מהכסל שבראש הדפנות על הצלעות ולא יותר, וחלב שלתחת הקרום הוא שומן כשר, וכוון גם הספרדים אוסרים אותו ומפרידים בין חתיכות הכסל ומנקרים את הכל עכ"ל, ויש בזה כמה עקולי ופשוטי ואינו מבואר כ"כ בפוסקים. עכ"ל

ובקיצור:

(א) הכותב מסביר סדר הקרומים.

(ב) ומביא גם יש מקילים בקרום העב התחתון, ויש מקילים עוד

שמסירין רק הקרום העב העליון ולא הקרום הדק השני שתחתיו. (ג) וע"ז מביא מספר הטריפות בהלכה ע' 113 דבכל תפוצות הגולה מורידים רק את הקרום העליון וכו' ולא יותר [והכוונה לעשות רושם, כאילו לאפוקי הקרום הדק והקרום העב התחתון וכש"כ חלב שעל השפונדער, שהרי כפי העתקת הכותב, שלא מביא את הענין שלפני זה, ממילא הפי' ולא יותר מהקרום הזה בכל חלק הפנים. ודוק].

והא לך לשון הספר כהווייתו ותראה הערמה שעשה כאן הכותב הזה.

(ובדרך אגב שם הספר "הטריפות בישראל" ואולי שינה השם בכוונה כדי שלא ייתפס וד"ל), וז"ל הספר ע' 113 :

והנה אביא לך דוגמה אחרת מה שהספרדים מחמירים כאן ג"כ, והאשכנזים בכל תפוצות הגולה מתירים את זה היתוי גמור, לגבי חלב הדפנות, שבכל תפוצות הגולה מורידים רק את הקרום העליון הנמשך מהכסל שבראש הדפנות על הצלעות ולא יותר, וחלב שלתחת הקרום הוא שונן כשר וכאן גם הספרדים אוסרים אותו ומפרידים בין חתיכות הכסל (עיין ברמ"א ב"י"ד ס' ס"ד) ומנקרים את הכל,

והרי לך בפירוש שמדבר רק לגבי חלב הדפנות (והוא החלב שמונח על הצלעות), וע"ז כותב שבכל תפוצות הגולה מורידים רק הקרום שעליו ולא את החלב שעל הצלעות, שהוא שומן כשר, משא"כ בא"י גם הספרדים (הזמקילים שם בענין הקודם) אוסרים אותו (וכש"כ האשכנזים — ודוק גזה כי הוא היפוך מכל כתיבותיהם בכל הקובץ שלהם בכמה מקומות) וגם מפרידים בין חתיכות הכסל (פי' שמנקרים גם את השומן שמתחת להרפאלע ודוק).

אבל אין זה ענין כלל להקרום הדק שעל הריפאלע, ולא על קרום העב התחתון, ולא על החלב שעל השפונדער, שלא נקרא כבר דפנות אלא כסלים. והוא נ'שוט מאד לכל בר בי רב דחד יומא.

ועוד תדע לך שהוא כן. שהרי גם הכותב דנן בפ"ת מודה שיש גם מחמירים בחו"ל בחלג' שעל השפונדער, וכמו"כ שיש גם "מחמירים" בהקרומים שהביא מקודם, וא"כ איך כותב המנקר הירושלמי שבכל תפוצות הגולה מתירים את הכל, (לשיטת הכוז"ב הזה בפרי תמרים), אלא שהאמת הוא, שמדבר שם מענין אחר לגמרי, רק מחלב הדפנות, ולא נגע ולא פגע לענין הקרומים שעל הכסלים כלל.

והרי לך איך שמזייפים בדובאת חצי קטע, המשנה את הדברים לגמרי!

וה' ירחק!

דוגמא טז

*

את מי חרפת וגדפת ועל מי הרימות קול
ותשא מרום עיניך על קדוש ישראל

*

רבם דקרו!

*

הנה ידוע לכל גודל מסינ"פ של כ"ק מרן אדמו"ר הגה"ק
רשכבה"ג מסאטמער זי"ע, בעניני כשרות, והאריכות בזה אך למותר
ויבואר קצת מתוך לשונו הקדוש אשר יועתק פה להלן, ואיך זה בוש
לא יבוש הכותב הזה בהפכו דברי אלקים חיים לתוכן וכוונה
מהופכת, אך ורק למען העלות זדון לבבו להכשיל את הרבים
במאכלות אסורות ח"ו!

הנה ז"ל הכותב גפרי תמרים עמוד קנ"ט אחרי שהאריך שם
ורוצה לברר שאי"צ השגחה בניקור חלק הפנים ושברוב קהלות
בארצות אירופה [לפי שטותו ושקריותו] לא הי' שום השגחה ע"ז
וסמכו על המנקרים ורוב הרבנים לא ידעו בהלכות ניקור כלל
[עושה ליצנות מרוב הרבנים באירופה], ומעיקר הדין י"ל דבאמת
המנקרים נאמנים ויש להם חזקת כשרות ע"ז, [אבל עמד לפניו
האמת במילואו וצעק עליו, היאך אתה מעיז כ"כ לשקר!] לכן סיים
שם בזה"ל:

פרי תמרים

קנט

ד) אכן מרן הקדוש ז"ל בתשו' דברי יואל חיו"ד סי' ל"ד האריך טובא לבאר
שכן הוא מעיקר הדין, וכדיום לכל הפוסקים לא סמכי' על סתם חזקת כשרות
בישראל, לפי שחזקה זו בנוי' על רוב דרוב ישראל כשרין הן כמור"ש בפני' בניטין
דף י"ז, ובדורות הללו איתרע כעו"ה רוב זה, והרוב הוא להיפך בעו"ה, וא"כ אפי'
לשי' הפוסקים כסי' קי"ט דסתם ישראל בחזקת כשרות הן, ל"ש זה בזמה"ז
ולכר"ע א"א לסמוך על חזקה זו, ובלא"ה לדעת הרמ"א כסי' קי"ט אין סומכין
כ"א על מי שמוחזק בכשרות ע"ש, וכ"כ הטו"ז שם סק"ב כהרמ"א בפרט כשאנו
רואין קילקול הדורות ולא אכשיר דרא, הן אמח דבשי"ך סק"א פסק כהמחבר, אבל
בכ"ש מס' ע"ז דף ל"ט מנריע דבאיסור דאורייתא כגון בשר וכדומה אסור מצד

הדין וכדעת הרמ"א, ובאיסור דרבנן אסור מצד התקנה שהוא תקנת קדמונים במדינתו בחרם שאין לקנות מכל אדם יינות וגבינות וכדו' שהוא מדרבנן. כ"א כשיש בידו כתב הכשר ממורה הוראה שחקר על המאכל ועל המשקה ההוא אם נעשה בכשרות, ובבל"י ר"ס קי"ט כ' כעיי"ז שתקנו בפנקס הארצות שאף ממי שמוחזק בכשרות אין ליקח שום דבר מאכל, אא"כ יש בידו כתב הכשר מהאב"ד, (וע' בדרי"ט סי' קי"ט סק"ז), והאריך עוד מרן בזה דבוודאי מעיקר הדין בעי השגחה גדולה בהמקולין ולא סמכי' אסתם חזקת כשרות, יעו"ש בדב"ק בדברים חוצבים להבות אש בזה.

(ה) והנה אף לפי"ד רבינו ז"ל, אין זה רק בסתם ישראל שלא הוחזק בכשרות, ועי' קאמר דמעיקר הדין לא סמכי' היום על חזקה דסתם ישראל בחזקת כשרות וזן, וצריך השגחה על כל הדברים ניקור ומליחה, אבל מי שהוחזק לירו"ש ומדקרק במעשיו, לכל הדעות סומכין עליו אף בלי משגיח, ומ"מ יש בזה משום תקנת הקדמונים הנ"ל שאף מוחזק בכשויות יהי' לו כתב הכשר מרב שחקר ודרש על אופני עשיית המאכל, אבל אין עליו קפידא שיהי' לו משגיח תמיד, עב"ל

ותמצית הדברים עד כאן :

- (א) מרן הקדוש ז"ל האריך שמעיקר הדין לכל הפוסקים לא סמכין היום על סתם חזקת כשרות.
- (ב) ועוד האריך מרן ז"ל שמעיקר הדין בעי השגחה גדולה בהמקולין, ולא סמכין אסתם חזקת כשרות.
- (ג) [והחלטת הכותב] אבל מי שהוחזק לירו"ש ומדקרק במעשיו לכל הדעות סומכין עליו אף בלי משגיח.
- [אבל עדיין איני יודע מהו גדר מוחזק בכשרות שעליו סמכין אף בלי משגיח, עד שבא הכותב והמושיך ללמדינו בדברים דלהלן:]

פרי תמרים

קס

(ו) והנה גדר מוחזק כשרות כ' בדרי"ט סי' קי"ט סק"י בשם ערוך השלחן סי' דאין הכוונה שיהא יר"א מרבים או חסיד וצדיק, אלא כל שמתנהג ע"פ דת ישראל מניח טו"ת ומחפלת ג"פ בכל יום ונוטל ידיו לאכילה ומנהיג את כ"ב בכשרות דתה"ק, זה נקרא מוחזק בכשרות ויכול להיות שכאזה פרט הוא חשוד מפני קלות הדבר בעיניו ולכל הדברים הוא מוחזק בכשרות עכ"ל, ומד' הפוסקים נראה דבעי' גם שיהא מוחזק לאדם נאמן ואינו חשוד להכשיל אחרים, וע' לשון מרן בסי' ל"ד אות ה' ד"ה ולפע"ד.

ותוכן דבריו :

(א) גדר מוחזק בכשרות כ' הערוך השלחן כל שמתנהג וכו' מניח טו"ת ומתפלל וכו'. [ולא נכנס כאן לעצם הזיוף בזה שמפורש להדיא

בערוך השלחן שם ה"י ו"ב וז"ל ודע דכל ענין זה אינו נוגע לדיני שחיטה ובדיקה וניקור שבשם לדברי הכל צריך לידע שהוא מומחה וצריך לבדוקו וכו' עיי"ש. אבל יותר מזה הלא מפורש בתשובת מרן זי"ע שם שלא לסמוך בוה על הערוך השלחן ויובא להלן].

(ב) [ועשה לנו טובה, שהסכים להזכיר גם] שמדברי הפוסקים נראה דבעי שיהא מוחזק לאוים נאמן ואינו חשוד להכשיל אחרים, [ב'] דברים אלו סגי, (א) מוחזק לאדם נאמן, (ב) אינו חשוד, ודר"ק]

[וכהדין גרמיזא זבאה באחרונה הסכים להזכיר גם] לעיין בלשון מרן בסו"ל אות ה' ד"ה ולפע"ד, [וסמך הכותב על הציבור הנאמן והתמים שלא יעיינו בפנים ולא יתפשוהו ששם מפורש להיפוך מכל מסקנתו הזה, וסיים בהרחבת לשונו להלכה ולמעשה וז"ל:]

(ו) ועכ"פ היוצא לנו מכ"ז דדין מנקרי חלק הפנים קיל מדין מנקרי חלק האחורי, ומדינא א"צ קבלה וגם א"צ לבדוק ולהשגיח אחריהם. אכן כ"ז במוחזק לכשר ונאמן שהוא ירו"ש, וגם הוא צריך הכשר מרב שחקר על אופני עשיית המאכל דניקור ומליחה, אכן על סתם ישראל דלא הוחזק כשרותו אין סומכין בזמניה, וכ"ש על קלי הדעת שאינם נאמנים, וצריכין השגחה יתירה על כל מעשיהם בניקור ומליחה, ובלא"ה אין נאמנים, ובהגב"ע שבכיד"צ שכירושלים העיד הר"ל ווייס נ"י שכ"ק מרן זי"ע הקפיד שהמשגיח לא יעבור רק ישגיח כל הזמן על מעשי הקצבים, ולמיגדר מילתא נהגו בכמ"ק שגם בחלק הפנים אף במוחזקים בכשרות, יהיה עליהם השגחה ולבדוק הניקור כמו"ש בדר"ת כנ"ל.

עכ"ל

ותמצית דבריו:

לעשות רושם שכהיום שכל הקצבים מוחזקים בכשרות וכולם נאמנים [שהרי מתפללים בכל יום ומניחים טו"ת], ממילא מעיקר הדין אין צריך השגחה, ורק למיגדר מלתא נהגו בכמה מקומות שגם בחלק הפנים אף במוחזקים בכשרות יהי עליהם השגחה וכו'.

*

והנה מן הראוי ה"י להעיר על דברים הנ"ל ולמחות עליהם בחזק יד, אך החלטנו שדברי חכמים אין צריכין חיזוק, וקצת מן האור דוחה הרבה מן החושך, וזי לנו בהעתקת דברות קדשו של הגה"ק זי"ע, וכל המתעמק בו מעצמו יראה את אשר לפניו ואיך שזייף וסילף את כל הדברים בהיפוך כוונה מרישא לסיפא ממש וידע איך להתנהג הלכה למעשה:

שנלפס אי אפשר לביות השגחה וכמו שמכוסב משיני
כערכלות מכוסב גם משיני הכייד, ושיין חוספוח
כתובות כיח פי"ד ד"ה ביה הפרס, דלף דספק טומאה
נריה טבור מי"מ לא עיבור חכמים אלא כשהוא באקראי
אבל דנדר שיאשר כן לפולס לא רצו לעבור, ובפטר
בשחיטת בהמות לרצו גם השגחה על הקצנים וכשנא
בבשר ממקום נסחר קשה יותר בהשגחה.

2

ובז"ש עוד לפני הקצנים שמכרו בשר הרבה יותר
ממכ שהחיר לשחוט, ושאל אחסר מאין להם בשר
כי, ואמרו שהשי"ע שוחטים במחנה, ובשוכנים ככחישו
שהוא שקר ולא שחטו במחנה, וגם כיח קנה דלג פסיק
שקלבים מציחים בשר משי"ע שנאמר מרכז במרע
לחחר שנו, ופי"ח שחטו וקב: אחד בשר אחר כמכ ימים,
ושל השליח כייד לראוח בהקולין ולא הכינו הקב
ליכנס לראוח ועוד ביה אחוה, ושוב רבא לעמיד ולמניס
שגיגו על הבשר מכאזחה עד הכיורה ולא רצו
הקלבים לקבל נאמן, ושי"ח ככרו על הבשר שהוא אסור.
אין ספק שאיסור זה הוא כוח ובהלכה, והאובל מנשר
הקלבים האלו ערס שבי"ח משגיח כראוי הוא האובל
ביעוט ופרישות ר"ל

ודבריה מעיקר הדיון אם לקח בשר ממכס בני אדם אף
שאינו חסוד בלל אלא שאין יודשין כי נדירה שהוא
מוחזק בכשרות, הוא פלוגתא ברמב"ם והראש"ד ז"ל
(ה' מ"ח פי"ח כ"ב), ובשו"ע יו"ד סימן ק"ע"ט (סעיף
א') הוא פלוגתא במהצר והרמ"א, שהמחנר פסק
כראש"ד שאף על החסוד אין לסמוך עליו, והרמ"א
ז"ל פסק כרמב"ם שאף ממי שאינו חסוד אסור לקמוי
אפילו איסור דרבנן, ושי"ח בשי"ח סי"ג, ובשו"ע
ש"ס (סי"ג ב') כתב לנהוג כדעה ברמ"א כפרט שאלו
רוחין קלוקל הדורות ולא אטעב לבקל וכדעה במהצר,
השי"ח (סי"א א') נראה שנטעב לבקל וכדעה במהצר,
אבל החבו"ש בבכ"ש מס' פי"ד דף ל"ט מרביע דבאיסור
דאורייתא בגון בשר וכדומה אסור מלך הדין וכדעה
ברמ"א, ובאיסור דרבנן אסור מלך החקיה שהוא חקיה
קדמויה כדמיימו בחרס שאין לקווח מכל אדם יונת
וגניווח וכדומה שהוא מדרבנן כי אם כשיש בידו כתב
בכשר ממורה הוראה שחקר על כמאלל ועל המשקה
שהוא אם נעשה בכשרות, ובכל"י ריש סימן ק"ע"ט כתב
כעין זה שחקנו בפיקס הארלוה שאף ממי שמוחזק בכשרות
אין ליקח שום דבר מאלל אלא אי"ש יש בידו כתב בבשר
מהכ"ז, ובז"ש דמיימי מתיקתה בשר שהוא כשני חש
בבילה וטרייה דאורייתא, אף בלי החקיה אין לזו אחר
כפרת החב"ש שכתב"ס מלך דיון כדעה ברמ"א ז"ל
פסק כרמב"ם.

אחרשת"ה נאכ"ד ... ראשית מ"ש דיון מה שלפי
 משפטי כמדינה אין לשחוט אלא סכוס מיומנס
 והשוכיים שוחטים יותר במחנה ומלך דינא דמלכותא
 עונש גדול עד מאוד, והכינו מחשו' מהשי"ק ב' והלף
 לך שלמה (חיו"ד סימן א') שאוסר בהלעט ביה"ב,
 ומחשו' בר לואי שחונק עליו והכינו ראי' ממה דזשטין
 בספינה (חולין דף י"ג ע"ג) וכרי בספינה ואיכא
 ביעתוחא דמיא כמנואר בש"ס ברכות (דף ל' ע"א)
 בשכוס ללחא מחפלל ואחי"ב יקרא ק"ש ופירשי' ז"ל
 משום ביעתוחא דמיא ועי"ב דבשחיטת לא חייב לביעתוחא.

ולדינא נראה לפע"ד שא"ח לעשות כלל מוחלט בשנין
 א, אלא בכל תלוי לפי ראות עיני המורה, כי
 אין לנו ראי' ברור מהש"ס ומכרסשוניס לא לאיסור
 ולא לביתר אלא מכה סכנה, ובמקום פחד גדול שימח
 בשוער חקיה בשוגג חסוד אשר לא ישא פנים ולא
 יקח שחד וא"ח להסתחר ממנו, או שהשי"ע הוא ככונע
 בעל פחון גדול שמפחד מאוד אפילו מדרב קטן, אז
 יש לחוש למכשולות, שאף שאינו דומה לגמרי לשליח
 המחזר בש"ס, כי ענין בעילוף הוא שפר כחוחיו
 והרגשותיו לגמרי מחמת ראיית הדם כפי שהכינו בה"ש
 (סימן א' סי"א א') ע"י מהממה (נדרים דף פי"ז ע"א)
 נחעלף ומח, מי"מ גם גדול כפחד והכבול מסור דמ
 האדם, כפרט עכשו שדעתנו קרה, ויכול לנח למכשולות
 ח"ו. אמנם במקום שהוא דינא רפיא ואין כפחד גיזול
 ורואים בחרו אלא השי"ע שאינו מפחד בעצמו כי"ב ויכול
 לכונן דעתו כראוי [כמו שגם בעילוף המחזר בש"ס
 הוא תלוי בענשיים כמנואר בגמרא], אז ודאי שדי"ס
 יותר ממי שדרכו להחעלף כיון שרואים בזה שאין דרכו
 להסתחר ואין חשש, ובדרך זה אפשר להשוות דעת
 כל הגדולים המתקלין והמחמירין שאין פלוגתא בשנין
 בסכנה אלא מר כי אחריכ ומר כי אחריכ.

אך זה עקא שאין אז כמדינה כמכ כאשר היה
 מלפניו שאירע דבר זה דרך מקרה בלחה מקום
 והיה אפשרות להחיר לפי ראות עיני הדין וכן במקומות
 אבל עכשו הוא דבר הנלך בכל המדינה ויש יתפסנו
 הכיור ישעו כן בכל מקום, כי יאמרו כל הסריקין אסורין
 וסריקו בייחוס מותרין וכבר כתירו פרושים אח הדבר,
 ויטון מיינה חורב, כי ודאי יש מקומות שהוא בכל
 גדולה ובאופן שאין להחיר, גם יש מקומות שאין כח
 בית דין יפה כ"י מכהני הקבלה מחכונים שלא כדע
 ומורא הקלבים והמכילים על השי"ע יותר מהמורא כייד
 ובשי"ע ממורא שמים, גם יש מקומות שגם בשוכיים אינם
 כראוי על לכו"ש ונריכיס השגחת הכייד, ובנריכיס

שאלות ותשובות

י"ד סימן דר

דברי יוא"ל

ועוד דאף לרעה כהרביז ספק כמחבר שאין לומר
 ליקח אלא ממי שבוטח השור, מ"מ כחו כהכרטיס
 כחשבוה י"ד סימן ז' דמי שנשק עליו קולא דתשרא
 אפילו דלא אחזיק בודאי יש אמהלואה ורגלים לדבר
 שמתד יורה כהרביז דיל שאסור ליקח נומה ובערוך
 כהשון סימן ק"י"ט אוח כ' כחב, כלל גדול ל"ך לרעה
 דכל דמי תשר, שסמיקן זה ובשאר מקומות ששמים

ויוסקים, אין כחמה דווקא שמתקבל פדוח בני"ד שזה
 כה"ס עבר ענינה ז' דנכ"כ"ג גם לעדות פסול אלא
 אפילו שחזרו בעלמא שאלו עליו קול קולא דסמיקן או
 קולא דלא פסק סמיקן מקרי תשר, ובכ"ז לריות ל"כ"ג יעיי"ש.
 ובתמלת דבנין שם סימן ק"י"ט כחז חז"ה טר"י"ט כה"כ
 ז' א"ש י"ק לפסול עליבם טובא, אבל בפ"ט זה כבי"ז
 לריות צרות, וגם מדברי כהר"ם כ"ל וראה רמ"י
 לדברי, ועוד לריות מהמה פוסקים ראשונים ומהר"ם
 ואין להר"ך. וא"כ כקנינים כאלו שאלו עליבם קולא דלא
 פסקי שחזרו בער כה"כ וקדחו השורים אף לרעה
 כמחבר וכהרביז, ובפרט שאין לך רגלים ודבר יומר
 מה שאלו כניחו בעלמא בני"ד ל"כ"ג שזה כה"ל לרעה
 שחזרו גדולה עליבם וטרקו מעליבם טול השגחה כבי"ד
 שזה פירוש גדולה שאין לשער, ולכל כד"עיות אסור
 לרעה מהם בני השגחה כה"ל וק"י"ט א"ש כה"כ ק"י
 כה"כ בע"ש שש"ס רובא דרובא מהקנינים שבונינו.

שלי קולקל כדוריה ל"ך להחמיר יותר שאל להאמין
 לפסח ח"ט. והמכירם שיק כחשבוה ח"י"ד סימן א'
 כתב שפכשו שחמור והיראה מהמעשים והקלות כ"ז
 כה"כ כן י"ך צפ"כ, כמעט פסקה חזקה כש"ח.
 מסתם ישראל.

וה"פ ע"ד כ"ז מוכרח משי"ם ופוסקים, שברי מקור
 פלוגתא כרמ"ם וכהרביז ז"ל א"ש יש לפסח ח"ט
 חזקה כש"ח, כ"ז נגמרה עבודה א"ה דף ל"ט דהניח אין
 לוחקין בסוריא וכו', ועיין רמב"ם כ"י מ"א פ"י"א ה"כ
 כ"י"ג וב"י"מ ובלחם משה"ש שם טעם פלוגתא, וכהרמ"ם
 סובר דסוריא ל"ו דוקא אלא כל חו"ל בכלל וכו"ש ה"ל,
 ולא צ"י לאפוקי אלא א"י צומן שבי"ב כולו לישראל,
 ובזה"ל א"ף א"ך ישראל ד"ו כה"ל, וכה"ל ד"ל סובר
 דסוריא דוקא בשביל שבו השורים אבל שאר מקומות
 שאינם השורים לא, והכ"ז א"י אפשר לומר דסוריא כ"י
 או ממוקלת למר, כ"י כ"י ד"י"ט שם ח"ט"ם ולמור"א.

ובמקום שבו רב"ן וחלמדי"כ"ן צומן התחלה כ"י כה"כ
 מוכח ויראה, גם מ"ד בספרה א"ל כ"י"ג שחזק שכן או
 אפילו רובן השורים למכור זכרים באסורים, לא כ"י
 ל"ך להשיטנו שאין לוחקין א"ש מסתם צ"ל דפשיטא
 כל דפ"ש מרובא פ"ש, וע"כ שכי"ר רק תשרא מ"ו שם
 כחוסן שחשבו ח"ל כמיטע כמ"ו ולא יזנו שם חזקה
 כש"ח לפסח ז"ל א"ה, וע"י ח"ט"ם שזה דף י"ג מ"א
 ד"ה רב"א, דאף ד"ב מ"ש"רין כ"ס ומה שחמור
 כפוסט (דף מ"ה מ"א) שאלו כ"ו מפרשים ז"ל שאלו כ"ו
 מפרשים כולם, מ"מ ח"ו למיטע בדמאי יותר ממקום
 אחר מה"ס שבו מ"טע דשיחא טובא, וא"כ ע"כ
 ז"ל שנשאר עניינים שחזרו חז"ל ליקח מסתם ח"ט
 תנודו להם שאלו כ"י כה"כ אפילו כד"ך מ"טע כש"ח,
 כ"י גם בדמאי לא כ"י כה"כ אלא כפור מ"טע כש"ח,
 א"ה דעה כהרביז כה"כ שחזרו שכתב דלא חשיד, ומש"כ
 גם לדעה כהרביז א"ל לומר דכלל"ה כ"ל דכלל מקום
 יש חזקה כש"ח, דכ"י סוריא וכו"י, וכדברים סחומים
 נגמ' בגבול ב"ה למ"ה חשבו בסוריא, אבל מדחיקן בדמאי
 שחשבו למיטע כמ"ו א"ף כ"י"ה דרובא כש"ח, ח"ו
 א"ל הבק"י יותר גם במקומות אחרות וילמד סחום מן
 המעור. ובמנינו שרבה כה"כ"ה והקלות רמ"ל,
 והחזיר והיראה כמ"טע כד"ע"ה כה"כ"ה, לא עדיין
 מפור"א, וצ"ה"ל אין כה"כ"ים מ"טע כמ"ו אלא רוב
 כמ"ו ואין ל"ו למיטע על חזקה כש"ח א"ף לרעה
 כה"כ ז"ל.

ח

וה"פ ע"ד כ"ז נ"ט"ן דף י"ז חזק על חזקה כש"ח מ"י ט"כ
 דילמא מכ"ן ח"ה ל"ש"ל לא כ"י ל"ה חזקה כש"ח,
 והכ"ז ד"כ"ג ש"ס ב"ל"ג"ן ח"ר רובא דר"י ישראל, כ"ו"ה

דכ"ס חזק ומקום חפשי לאוקמה קרא בגוונא חזק כגון שהי' אציו וזמו חנושין בניה האסורים, איכא לאוקמי גם בגוונא שמכירין את כלם כשחוקק בנדקתא מדר משיי' בלופן שלא נלמדך לסמוך על הכוזב, וכוז' מדוקדק קלף בלשון, שכל הפוסקים קראו לחוקק חוקק בשמות, וזאן שינוי החסום וקראו חוקק נדקת, ולפי ה"ל מוצן הוא מכיון שהוא יותר מפתח חוקק כשרות ימן שמכירין בנדקתא, וקלף יש לישב בזה קושיית המבשר"א ישי"ש ודו"ק.

עו"כ בגוונא החסום' דמני לאוקמי משום דלזליגן בחר חוקק, דלף דזה כיוו ג"כ מחמת רוב מי"מ כיון דנחוסף עוד רוב דחוקק כשרות שלא זינכה, על הכוזב דלף שינכה רוב בעילות אחר כבעל, וכיוו חרי רובי, ולמיטעא דמיטעא לא חייב אף ר"מ דחייב למיטעא, וא"כ אין ראי' דלזליגן בחר רובא שאינו אלא רוב אחד ואין שם מיטעא דמיטעא. ואפשר לישב גם בזה קושיית המבשר"א דרך הפלפול אלא שאין הזמן גרמא להאריך כע"ז בפלפול.

1

והעיקר מה שגראה לפניך להלכה בחוקק זו, על דרך מה שכתב בח"ש סימן כ"ט לחלק בספק עריפות דלמיינין (חולין דף ע"ו פ"א) בשעתה כוונה, ובספק דרוסה או ישב לה קצן נושע, ודבזה כיוו חוקק כשרות מחמת עלמה דודאי בשעת שגולדה לא רובא דרוסה ולא כ"י לה קצן, וכיוו חוקק הגוף משעה שגולדה בשאר עריפות כמו מים בראש או ספק מקובה שאפשר שגולדה כך ואין לה חוקק הגוף, פ"כ שהוא חוקק מחמת הכוזב דרוב בהמות כשירות ישי"ש באורך, וכמו"כ בנידון דידן, דהיכא דלנו דיון אם נעשה משעה הזאת ר"ל, ופי"ז בודאי יש לה חוקק מחולדה ובשעה שגולדה בודאי לא זינכה פדיון כמו שכתב הנו"כ, שפיר כתבו החוספות דהיכא לאוקמה בחוקק כשרות, שלגנא הכשש דילמא לאו אציו הוא זיל שנעשה משעה הזאת ר"ל ופי"ז יש לה חוקק מחולדה, משא"כ היכא שאנו דיון אם לסמוך לחוקק כשרות ליקח ממנו דבר מאכל, כפרס היכא דהיכא חימוד ממון וטורה, שאין בסמיכה אלא שמחמת יראת חטא ויראת שמים לא יבטל את חבירו, בחוקק כשרות כזה קשה טובה קושיית שאין לנו חוקק אף מחולדה אם היה צו יראת שמים, והכתוב (בראשית ח, כג) זוהו כי יר' לב האדם רע משגורו, ודרשו חכמינו ז"ל (ירושלמי ברכות פ"ק ג' הלכה ב') משגורו לאלה ממשי אמו, ובגמרא יומא דף פ"א מבואר

בחוקק כשרות וכל דפריש מרובא פריש וכוז' חוקק מחמת רוב ישי"ש, והכוז"י מהדו"ק אהיי' סימן ס"ט כתב לענין זות שיש שני טעמים לחוקק כשרות, חדא בחוקק מחולדה שהרי לא נולדה זונה, גם נהו חוקק מחמת רובא שרוב גשים כשרות ולזליגן בחר רובא דלשה זו מרוב גשים ולא זינכה. כן אמר שמחמתו לכאורה על הפני' שכתב שאין שום טעם לחוקק כשרות אלא מחמת רוב, ממ"ש החוספות במסכת חולין דף י"א פ"ב ד"ב כגון שהיו וכו', ועוד ראה מני למדוך דלמא משום דלזליגן בחר חוקק דעמדה כלם בחוקק נדקת, ולדברי הפני"ש אין זה דחי' דלף אם הוא מחמת חוקק ישירות עדיין מוכרח דלזליגן בחר רוב כיון דאין בחוקק אלא מחמת רובא, ושוב מלמדי חו"כ כללי חוקק כלל ח' פרט א' שעמד בקושיא זו ולא חירך מאומה.

והפ"ד אחר ההבחינה לא קשה מידי ונכחה טעמים, חדא שהרי הפני"ש לא אמר זה אלא בסתם ישראל אבל לא בני שמכירין אותו משולם לירא וחדר והחוקק מדר מעשיו, שהרי גם הרמב"ם ז"ל שבובר שאין שומכין בלתייה מאכלים על חוקק כשרות, לא אמר זה אלא בסתם ישראל אבל לא בני שמכירין אותו נייטע שנוחוק מדר מעשיו בלופן דליכא למיחוש לפירוני קמשרים, כמבואר כ"ז ברמב"ם ושו"ב, ובפרט באין כ"ש"ש שאף בדיוני ממונות שזריך שני עדים כשרים מו"מ, מבואר בהבחינה דף פ"ב שאמר דבה ר' חסדא קיס ליה בגוונא, וחמין כשיד רב ספא לפני רבא אשגרא דפריעא הוא אמר ליה איכא איש אחינא ביהדי דמר אמר ליה לא, אמר ליה אפי"ג דאיכא מר עד אחד לאו כלום הוא, אמר ליה ר"א בר מאנא ולא יכא רב ספא כנה ר' חסדא, בה רב חסדא קיס לי בגוונא ומר לא קיס לי בגווי' ישי"ש, כרי דמי חסדא בללם בדיעבד בנורב השבו לזה חוקק מבגורת יותר מכל חוקק כשרות דלמא אפילו נגד רב ספא, ח"כ ודאי אין חוקק מחמת רוב שאין דיון כן בכלל ישראל כי אם בלוחו היחיד דקיס לי בגווי', אף הרמב"ם (הל' סנהדרין פ"ב"ד ה"ב) והרא"ש (בהבחינה ט"ז) כתבו והוכיח בטוה"מ סימן נו"ו ששכשו אין לסמוך אפסדחיו דהבידנא לית לי לנין למימר קיס לי בגווי' דלא בריר לן קיס לי בגווי' הכי הוא ישי"ש, ונראה שזה רק בדיוני ממונות שהקפוי"ה החובי"ק שאני עדים דייקא, ולריך שוכ"י ויעשה ברובא כ"כ כמו שני עדים, משא"כ באיסורין בהית' פ"א ואין באיסורין, וכל לסמוך מ"ז שהחוקק אלנו מדר מעשיו בדיעבד ברובא כמבואר בפוסקים ואין להאריך, ואין זה בכלל חוקק כשרות דלמא אף לידון ומכשי"כ בזמן קש"ם כמבואר לעיל, וא"כ שפיר כתבו החוספות דכיון

ולף בשעריין בנטן אמו קרף עלי זורו רשניים מרחם, וחדרכה ליראה שמים ויראה חטא לירך להחחק כרבה כמשי"ט ואין לנו ע"י שום חזקה בנפך מנוגל, ולף בדשעה שגורג לא חטא עדיין במשעה, מי"מ במה שלא עשה עבירה בשלא כ"י סיפוק בידו לעשות צוה לא כוחק שליט נחמד כשיצו לידו ויכ"י גם חימוד ממון לעבור בעבירה, ולטו דין רק אם הוא חסוד לאחיו דבר כי אסור ליקח מהחשוד, וע"י אין לנו שום חזקה ח"י, ודברי השערי חורף צוה אינם מונעים כלל ודכמנ"ס ז"ל שכח בפי"ג מהלכות גירושין (הלכה כ"י) דישראל רוצה לעשות כל המנוח והבחרת מכל בעבירות, מי"מ כחז כוה ז"ל בכלכות מי"א שאין לסמוך לחזקה כשרות דחסם ישראל דמי"ש בכלכות גירושין כוה בכסיד כמוע מניעה כתיב, אבל בעוד שילדו שולט מנורג בגמרה חמיד דף ל"ב ששענה נח, פירשי ז"ל אחת הרוחם כלל ווס שהשטן מננה ומטעה בני אדם ועי"י, ואחיה בגמרה סוכה דף י"ב שהיב"ד מניח אובי"ס ומחגרה בשואלי"ס של ישראל, ומוכרחים דברי הפני סאלון זה חזקה אלה מחמת רוב דרוג בניי כשרים.

ובשנה דף ק"ב שפסקו אנשי אמונה במי"מ ודרי"ט כ"י לאמנים שלא היו מחללין על שקר כפירוש רש"י ז"ל שם, וכך רואה ש"ף בזמן הש"ס וזמן כתיב שה"י להם ולאמנה הרבה גר"מ מי"מ בזמן כונג לאמנה כ"י ולאמנים, ומכ נאמר ומכ נדבר עכשיו שפסקה לאמנה גם דרי"ט, ובעוכ"ר מחללין על שקר אף שגניבים אין להם ושמלה לא חורה ולא יראה, וקל וחומר בדבר כונג לאמנה שאין להחמין, ולאו רואים כחוס כמדינתנו שחיל מחוקק בדבר ויש משגיחים על הכשר מחמת הכתיבה עד לאחר הכתיבה, ולעפ"י עשין הקנזים כל ע"דק"י ורבה פעמים נבדק מה שרואים הקנזים לעשות בשטר בל"ז אופן שלא וריגשו המשגיחים להכשיל הכריות עבור כולח מועפת, וכמה פעמים רואים אף נקנזים שמתקנזים בדברי החורה וכו"ל צ"ל פעמים פ"ה"י"ע, ובענין מכירה בכשר שהוא כונג לאמנה שלו כוה נאמד, וק"י בקבלים ובריקים גם בשאר עניני דחוב"ק, ואל יטן שיש משגיחים מרגישים במשע"ס, ובמקומות שאין בשגחה כראוי אינם וודעין זה יטן שהקנזים עושים מה שלכם חסן ומחכילים ע"י"ע רח"ל ואל חלי ולא מרגיש שום אדם מחמת חסרון הכשגחה.

וא"כ ה"א חינוך צומט ש"י בלחמ כן, ופי"י ישי"מ פירשה כי חוה שצומטו כ"י רוב ישראל כשרים זולת בחטאה נעורים שגשלים כרבה ר"ל ועי"י, ורוב המדינות אשר עכשיו כבר נשכח שם לגמרי דה ישראל כ"י אז מלאים חורה ויראה כונג שגמחה השנים האחרונות כחמלה כירוב כדולה ר"ל עד שפשי"ו בימינו חלו כשכ"ר אף במקומות מועטים מלוד ש"ס שם עדיין כרבה עסקי חורה ויראה, מי"מ ווס שם עפ"י. רוב אופן שחפסו בקלות ומשגלות וברבה אבות זיקין, כן ודומי"ס כמה במרזים רח"ל ואינבו נפשי טובה, והא"ך אפשר לומר עכשיו חזקה מחמת רובה בכשרות, אדרבה אם נלך אחר הרוב לומר כל דפרי"ט מרובל פרי"ט אינא חזקה לכי"ס, ובעלה חזקה כשרות לברי"ט.

והנה כחז במכתבו ע"י שהר"ב המרה ולאחרא וכל לאסור דבר המותר, ואין זה נ"מ ס"ב כי לא אסר צוה דבר המותר אלא דבר האסור בל"י"א מוד דין, ובחש"י אר"י דני עילאה (חיו"ד סימן א') שהוא מהסוגרים שאל"א לאסור דבר המותר לגמרי בלא הסכמה בלבור, מי"מ כחז שאין זה אלא בדבר המותר לכל הכריות, אבל היכא דיש פוסקים מחמירים אף דליה בלגחא כוח"י וכל החכם לאסור כדעה אופן הפוסקים, וק"י בני"ד שכבר צירחתי שכן כוה שיעקב כשפוסקים שאין לסמוך כלל בכ"י"ג על חזקה כשרות, ומכש"כ בהקל"ב כה שחיתרש חזקה כשרות מהטעמים החכרים למעלה, ואסור ליקח כשר בלי השגחה מחמלה ועד סוף כולוס שלא יכ"י באפשרות להקנזים לעשות שום רמי"ח ח"י להכשיל.

ודו"ן ממה שנאמר משיקב דין כבר העיד עלינו החנ"י"ש שבחתי ש"ס ע"י חרם הקדמונים שלא ליקח שום דבר מחלל משום אדם זולת אם יש לו הכשר מהמורה כוראה שחזק ודרש על המחלל כוהא אם נעשה בכשרות, וא"כ היכא שרבו המרה כוהא כוהא שומד וזוה שאי אפשר להעיד על כשרות המחלל כוהא אם לא בשגחה כראוי, כה כל הקונה מה כוה

שאלות ותשובות יו"ד סימן ד' דברי יואל

מכרו מקודם נהגלות אסורות כראוי ונכסלו רחל
ובל כהסכים נכסמיו מניחים כראוי אלז מכירה כנשר
מחסיבם ועד סוף אשר חלקו חובב ומחבב את כרנים.

והשי"ת ירחם ועט אה לנב עמו בני ישראל לחורב
וירחב ויגילנו מכל סקחן נישן, ומכב לרחות
במחבב כנכסמיו של כל ישראל ומחממן אים.

וכנני ידיו דוסח"כ נחכ"י

קובב מקה רע לפעם אה כחכס כקדשוים שכתבו
כראשונים זל כחכס כוח לחיות רמיה יען שולט
על כל רמיה חנרוו של כחכס רל, הל אשר נכס ישראל
יטוב כחך לז יחוש נכסו מחסורים חשורים כחכב של
נצילת ושריפות רכס קדמוים, ומי מן נכסכ יעקב
וישראל לנחיים כלא כחכסים כחכב נכסכ, וכנר
כתב מן כקדוש זל נכנרי חיים (ח"ל יו"ד סימן ז')

שאלו כמדינות שילאו מן כדח נכנרי רחל כ"י מ"י של

אלה הם דברות קדשו של כ"ק הגה"ק זי"ע ועליהם אין להוסיף
[צא ולמד עד היכן העיזו לשלוח יד בבבת עינינו הגה"ק קוה"ק זי"ע]

בסיום הקונטרס ראינו לכפול עוד הפעם ולסיים מעין
הפתיחה, שכל הדוגמאות הללו הן ממש רק כטיפה מן הים, ובלי
סדר ק"ל וחומ"ר, רק בדרך אין מוקדם ומאוחר.

אמונם ממילא אין נפק"מ גדול, כי מהמעט הזה כל משכיל
יבין לאישורו את האמת מהמציאות המר. שכל כתיבותיהם
בקו' פרי תמרים הלז, בנוי על יסוד של זיופים ושקרנים וישים
סכין בלועו אם בעל נפש הוא, ולא יסמוך על ניקור כזה
אשר בעליה בעצמם מודים באופן גלוי על אי כשרותה, ועלובה
העיסה שנחתומה מעיד עליה.

ומעתה ליהוי גלוי וידוע שכל קונטרס "תורת
הניקור" אשר נדפס בקונטרס "פרי תמרים" קו'
י"א, דבריהם בטלים ומבוטלים לא שרירין ולא
קיימין, ואין לסמוך עליהם כלל.

והשי"ת יזכנו לשוב בתשובה שלימה, ולתקן את כל אשר
פגמנו, ונזכה לקדש שמו יתברך ברבים, ונזכה לראות במהרה
בישועות הניבאות, ויראנו קץ הפלאות, ובהתרוממות קרן התורה
והיראה, ובהתגלות כבוד שמים עלינו במהרה בימינו אמן.

תם ולא נשלם
שבח לקל בורא עולם

*

המשך יבוא בעזה"ת

אימרוך הניקור
מכאן ואילך נסדר הדברים הצריכים זהירות שצריכין
ליזהר בהם וזכחי הזבח וכל העוסקים בענינים אלו.

א. אוהרה גדולה

מען דאָרף געוואָרענע זיין ווען מען צעשטיילט דאָס חלק הפנים דאָס
זייטע פריידיק. פֿון דעם אַחוּרעם דאָס הייסט אונטער טהייל זאָל מען טיידען
מיט דעם מעסער. בייא דעם צועלפטען גיין און דאָס פלייס וואָס עס איז
צווישען צוועלפטען גיין ביי צום דרייצענטען גיין גיהער און צו דעם
אונטער טהייל. איבער הייסט דאָרף מען געוואָרענע זיין ווען מען טיידען טיילן
מאָסער בייא דער ספּאַנדער זאָל מען טיילן דאָס מעסער און דיא פלאַנקן
גלייך ביי צו דעם נאָפּיל. מען זאָל ח"ו נישט צו לאָזן פֿון דיא לאַטקע וואָס
עס איז אונטער דעם נאָפּיל צום פּערדערטן פלייס וואָרעם דאָס פלייס צווישען
צוועלפטען גיין ביי צום דרייצענטען גיין. און דאָס פלייס פֿון דיא פלאַנקע
וואָס עס איז נידריגער פֿון דעם נאָפּיל גיהער עס צום אינטערטהייל. דאָס
טאָר מען נישט נוטצען נאָר און דיא שטענדע וואָס עס איז דאָ אַ בייך
בומחה, וואָס ער האָט קבלה וועדאָה פֿון מקדשם מוּמחין און פֿון רבנים און
ער קען טרייבערין בשר אַחוּרעם. דאָרט מען נוטצען פֿון ניקור אַבער נאָר
די מענטשן וואָס זענען געווען און נעמען און נעמען בשר אַחוּרעם פֿון ניקור באַפֿן
טהייל דעריין הייל ניקר בשר אַחוּרעם וואָס און הייל אַחוּר לאַבוי.

דאָ דאָרף מען גוט נידקדק זיין ביי דעם אָב טעצען מען זאָל ח"ו
נישט מבטל זיין און אַהיב'ס באַפֿירן נאָר עס איז פֿאַר ניקר וואָס מען גיט
אינטערשט פלייס און געטרייבערע. מען זאָל נישט קוקען אויף דיא שטענדע
וואָס עס איז בייא זיין גרינג דיא זאָל זיין טוען נישט אַזוי דער פּאַר ווייז
זיין זענען קליין ח"ו ווייל כל סתם ווען עס טרעפט זיך ביי אַ קנב אַ טהייל
האַרפּיקע פֿון דער זאָך אַ טייל ווען עס טרעפט זיך ביי אַ קנב אַ טהייל
זייט ער ווייך פּרעגן דעם כּוּרָה הוּרָה. ער קוקט נישט טאַמער וועט טהייל
ווערן וועט ער אַן ווייזן געלד. נאָר דאָ ווייסען זיין נישט דעם חוּרָה הדבֿר.
ע"כ דאָרף מען געוואָרענע זיין מען זאָל טיילן דיא בלאַטע מיט יואל-טייט.

החובה על הקצב לתמוך ביראה שיהיה תדאא לברו
ד' כי באצנתו ומלאכתו יש בה חלק נבדה ונכונה
המים. שדיר ורבת דני אסור הוחר במאכלות אצרתה תליס
כן ודאא לבדו און און און ודע ודאא און בעליו ברא חקיה
נכד. ונעזי נאמר ודאא כאל - חם אן מרא טמא
עליו לא ישים את לבו לשינוי הדברים וסקרי וסקריה טיש
לסאל לרעם עין וברורה זינא מרופת כחלת ידו. ווא
דניס בזה. בענין שאכרו חזל כל נ' כלה לא רביא עליה
דאניס קביר ווא אדעתיה.

רב סדר הנהגה טבחיא ים 27

בהבדלה חלק המים מחלק הארץ צריך לזרק
ולפנים סוד ביה וכמנר בהבדלה הריסה כהקרב
ואשר הרחבים לפי מה שנאמר. באשר שובל הם חתומים
קדושים זה להם בתחום ומבקשם ינקלו ימיה האדם בזה
אם לא ישים האדם את לבו על כל כהלה ידו בהבדל
לזרוק במקום המים. והקצב שומא אחריו חלב אפיו
בשקורה א' בעבדיו אוח מפרטתו ויבטל את כחיתו כמין
שהו אסור חבור חמו אל לבו את גודל האצרות שיהיה
עליו כאם שובל ביה דר דא עתה את נפש ופש כ"כ
בהבדל שיהיה אסור כבוד ולא יאמר בענין הזה על
העונות והטוהר ער שיער בבירור שיעשה כהנהגה.

צנה דוד
על הלכות ניקור.
הקדמה של המחבר

עליו כי כן חוכל לרשות בהקמתו ובקבלתו שלי מן הגאון והמקדש מוכר'ס מרבי אבד' וכו' דק'ק ליקא
סמקד אומי על כל זמא גזיקוף כנ"ד שלו, וכן בעידו עלי דעניס המונכקי' מהו"כס הנ"ל מק"ק ליקא וכן שלחי
מנקרים מושלגים ועוממים, אשר מעולם לא בעידו על שום אדם נדבך הוא, ודי לי בהערה זו, כי על ג"ם לנד
ללא נחתי להוציא, כי בכמה מקומות ונדדיות אינו נבמלכות שמנקרים האסוריים רק על הפנים ועל הגידו שאומרין
עמוס דם וכמח"ס ועל הלחץ מקומות ונדדיות אינו נבמלכות שמנקרים האסוריים רק על הפנים ועל הגידו שאומרין
לפעמים הם מוהתיין צנש וכל זיקוף שום כיוון צדיק חשי כחום השערה, וכל צמאויים לנד חשי אימר כי ביותח
צפלק הפנים ובלשון ונרשם כלשך כמה פעמים לחתי וקוי סריקי העשים אשר לא יעשה נדלש ונדרס בנידין
כלללים כמו צדיק ס' ס' ס' ונמור צ"י ס' ס' וכמו שהעמקתי בלשון מקומותם הפנים צנשים כסמך קודס
נעמחשם צומרים אס אמת דלש אים מוהיורים לנו כרצנים הגדולי אשר בצדק כמה כחמי הדור על זס.
ואני צנשי' אחרתי להם, ביודלי חמתי הירלוח לא ידעו מזה המכשול, וללו ידעו צודלי היו משניין וצני מושיין
גדל לפרצה זו, ועל מנכנס לני אומר דור השפלות מהם ונכנסם לניכנס. ומה לי להלכין מזה כל הסמקרים
מלאים וגם להמכר ס' ס' המשלח כחם צלחיות מזה ואלני צלש אסוריים ומתתי אחריו רק לצומיר עון, ובמכר רובן ככולם יחטבו
סלקם פנים על י' לנעום וישלרו בו כנשר השיך לאסוריים ומתתי אחריו רק לצומיר עון, ובמכר רובן ככולם יחטבו
גללם הפנים צנש קונטרס הפנים צנשיות וכלשך הסכימה עמי ח"ל סנ"ד בגדול צק"ק ג"ש עס הרב הגדול
מהור"כ משה לבו"ב, ע"כ נכל גלילות ישראל צמקוס שאין מנקר מופעה נמלא שם, ויכר כל עס הרב הגדול
האסוריים מן הפנים על כל גלל. י"ג מנשך כדי שלא ישחייב שום צנש על גלל י"ג, ושלא ישה הסכין למעלה
לפניו כל דבר וזו כל העס על מקומו יבא נבלום ולמתן ייטב לך ולנניך אחרך כי חששה הישר צמני' ס' :

עלבונה של תורה

חוטים טאפורים חסום חלב מדינת אנל הקרום הזה עב
 ולכן לאומדיגא חסור תלא חומרה בעלמא פהחמירו
 חסום חלב חטו טאר קרוחין ודברי בינ'ה שכחב נוכנין
כס חר לא גלו נדקדק מדברי לקוחים מדברי רש"י
ודברי רש"י כחוב נהגין ב חר ומחתי נחשו' כ"י
 למחר'ר אינגזור ציידאל ז"ל ומחר'ר נרוך ו' נרוך
 טרבו קורחין חגר על חנהג קנדי' פטהגין חר נקרום
 ג"כ מה נהגו לאכו' חף הקרום אין מנהגם מנהג
 צ"ו נרוך ו' נרוך נחשו' כ"י

והיוצא לנו מהנוסח האמיתי:

- (א) אם באנו לדקדק לשון הטור נראה שנוהגין היתר בב' מדכתב נוהגין בהם היתר, [ולא כרש"י שכתב רק "בו"].
- (ב) אבל מדברי הב"י מוכח [לא מדיוק רק ממשמעות דבריו בפירוש] דאפילו להנוהגין היתר בחלב, נוהגין איסור בקרום.
- (ג) ולפי"ז צ"ל לתרץ ההוכחה להיפך מהסוגיא —
- (ד) [ועכצ"ל ההכרעה] שדברי הטור לא באו בדקדוק, שהרי דבריו לקוחים מדברי רש"י, וברש"י כתוב בו (לשון יחיד) [ויותר טוב לומר שד' הטור הם שלא בדקדוק וד' רש"י הם בדקדוק, ששם המקור, וכמשמעות ההלכה מלשון הב"י], מלומר להיפך].

דו"ק ותראה שבנוסח האמיתי נסתר כל בנינו שבנה על יסוד הפוך!

ב

*

ובדרך אגב מה שדחה הכתבן דברי הכנה"ג, בקושיתו דלכאורה הב"י קאי על קרום העליון ולא על קרום העב הקטן, נבקש מאת הקורא, אדרבה יעיין נא בלשון הב"י המועתק להלן (בדוגמא זו אות ג') ויראה ויווכח אם יש במציאות אפילו הו"א כזה לומר שהב"י קאי על הקרום העליון, אכן הנייר סובל הכל!.

*

ומסקנת הכותב להלכה מובן מאיליו:

"אבל נראה פשוט דכ"ז אינו רק וכו' [דברי הכנה"ג ושאר

הפוסקים המובאים בדברי הכנה"ג, הפשוטים והברורים, דוחה הכותב בדברי הבל וליצנות] וא"כ מנהגינו בנוי על אדני פ"ז ואין שום מקום לחוש לזה [ומכ"ז לא ידעו הפוסקים].

ג

המשך להנ"ל

*

עצה אחרת: כנגד הכנה"ג

*

ע"י סילוף בכוונת הבית יוסף

*

בפרי תמרים עמוד קכ"א, בא כתבן אחר, וחשב עצה כדת מה לעשות עם הכנה"ג, שהביא את דברי מרן הב"י שמוכח בדבריו בפירוש שאפילו המתירים את החלב שתחת קרום העב, אעפ"כ את הקרום מסירים, וחיפש וראה את המציאה ונפל עליה, שהרי הב"י הזה הובא בד"מ הארוך בקיצור, וכיון שהוא בקיצור כבר בניקל לפרש פירושים בתוך דבריו ולסלף ולהפך את הכוונה מהיפוך להיפוך. וז"ל בעמוד קכ"א: [על דברי הכנה"ג הנ"ל].

קכא

פרי תמרים

(ד) ולפע"ד דבריו מרפסין איגרא דאיך הביא ראי' ממ"ש הב"י והוא בשם האגור מאותן מקומות שנהגו היתר בשור כהחלב ולא בקרום. שהרי בפירוש כתוב באגור והובא בד"מ הארוך דיש נוהגין ליטול משם הקרום העב ומניחין לחלב אשר תחתיו, ולא מצאו ידיהם ורגליהם עכ"ל. הרי דכ' דזה דבר שא"א לומר כן שהקרום יהא אסור והחלב מותר, ומבואר להדיא דלהמתירין גם הקרום מותר. עכ"ל.

תמצית דבריו:

(א) דברי הכנה"ג מרפסין איגרא דאיך הביא ראי' ממ"ש הב"י והוא בשם האגור וכו'.

(ב) שהרי בפירוש כתוב באגור והובא בד"מ הארוך [כנראה כאילו הי' ענין חדש מה שלא הובא בב"י, ושם מפורש להיפוך]

עלבונה של תורה

ג) [שב' ענינים קרום, וחלב שתחתיו מקושר זב"ז, וע"כ כיון שזה מותר גם זה מותר].

[זהו קושיתו הגדולה על הכנה"ג, ומפני זה דבריו מרפסין איגרא].

*

ובכאן עשה את עצמו כאילו לא ידע את יוסף, שאין לשון כזה באגור כלל, וגם המועתק בדרכי משה הארוך הכל הוא רק קיצור לשון הב"י, וכמש"כ הכנה"ג שם ממש על מש"כ הב"י ובני ספרד וכו' שאין זה דברי האגור אלא דברי הב"י עיי"ש, והכוונה הוא רק מש"כ בב"י בפנים, לא ענין חדש, ועכשיו ניתי ספר ב"י ונראה אם אפשר בכלל לומר בקושיתו העצומה של הכותב, ודוק ותראה בו את ההיפוך ממש, והכותב כדי שלא ייתפס ולהשביח את מקחו הביא ממרחק לחמו, כמאמר חז"ל הרוצה לשקר ירחיק עדותו.

והרי לך לשון הב"י:

ב"י יורה דעה הלכות חלב סד ב"ה צח

והאמר כתב על חלב שמתקין אותו חסם עב
ובני ספרד האוסרין, ובני ספרד נוהגין בו איסור נכבש אבל בשאר ראייתו רוב המתקנים שחסרין בקרום הלבו לבד ואין מתקין שום חלב מתקינו כלל וזאת קטת נשים
כסודת שמתקנת גם היחב שחתת הקרום יהיה וי"ר כון כי אוסר שאין מתקין חלב שמתקן לא תלבו ודוק ורגליים וכבר נשאל הראש"ל ח"ג סימן רכ"א על חלב
זה אם מתקנו בו בין נכש לשור וביצת מצינו לא ששעור בחיסור חלב הפרש בין שור וכבש ועו ומקרה חלה דבר הכתוב כל חלב שור וכבש ועו לא תסבלו ותכלו לחמו
לאליה שיהא חוקרת שלא חסרה חזרה אלא חלב השור נכש ועו ואילו לא היה אסור בשור גם נכש ועו לא היה נאסר עכ"ל. ואילו תמחר שתתקין אותו
נכש נבאף שחכ"א אעתיקים ויעיבם ולא שצב לנו קרום חסונו כשר ולכן מתקנים חלב שמתקין ואם כן מי התירו להם בשור ונמא שם חכמים את כסאיהם
עליהם ומחליטין אוסר דבר האסור להם: עב"ל

[והרי לך בפירושו, שקושית הב"י הוא על מה שמחלקים בין שור לכבש, ולא שמקושר זב"ז שאם החלב מותר א"כ גם הקרום מותר].

ממש מהיפוך להיפוך! דוק ותשכח

(והפלא הוא רק למה לא ה"י יכול הכותב הזה לסלק את דברי הכנה"ג, בגאונות אחרת שכ' כותב אחר בעמוד פ"ו, דכל מש"כ הכנה"ג הוא רק בחלק אחוריים עיי"ש ותראה פלאות, [הגם שמפורש לכל בר בי רב דחד יומא שהמחלוקת של בני אשכנז ובני ספרד הוא בחלק הפנים, וכמו שכ' הרמ"א מחלוקתם בחלק הפנים, (ועוד הרבה ראיות ואכ"מ) וע"ז קאי הכנה"ג שם]. וזה דרכם בכל כתיבותיהם שם לסלק את כל ד' הפוסקים לחלק אחוריים, וכנראה שהכותב הזה דכאן לא העיז כ"כ).

דוגמא ח

*

מתירים חלב על סמך

שני עדים הנמכחישים זה את זה

*

[עד ראשון]

הכותב בפרי תמרים עמוד נ"ד כ' וז"ל:

פרי תמרים

נד

עוד יש פלוגתא מנהגים שזה ברור שבכל המקומות מסירים הקרום הדק (ויש קורים אותו קרום העב) החופה בכל הכסלים רק תחת הקרום הדק הזה נשאר כמו קרום על הריפאלע ונכהמה שמנה יש עליו שומן וע"ז צועקים מנקרים אר"י שהוא חלב איסור ומנקרי חו"ל אינם נוהגים ברובם להסיר אלא הקרום הדק מלמעלה ונתכרר גם לפני שבעדו חם אם מסירין הקרום הזה מעל החזה יורד גם הקרום הדק הזה יחד עם הקרום והוא קרום אחד ממש רק כשמסירין מלמטה או כשמסירין כשהוא קר (לפעמים) נשאר הכעין קרום הזה.

והנה ביום ב' וירא ניקר המנקר המפורסם הר"ר יוסף לייב ווייס נ"י שהי' ראש המנקרים בסאטמאר בימי מרן זי"ע ועוד כמה שנים לפני הרבנים הקודמים לפני הרהגה"צ הראב"ן שליט"א, ונתברר בבירור גמור שגם לפני רבה"ק זי"ע לא ניקרו רק הקרום הדק מלמעלה ולא יותר והעיד מה שאכתוב לקמן ששמעתי מאדמו"ר שליט"א ונתברר שמרן זי"ע הי' מעורב בכל סדר הניקור הזה וגם זכיתי לראות ספר גבעת פנחס שהי' שייך למרן זי"ע וניכר מכל הספר שהרבה משמשו בו ידי מרן זי"ע ויסכר פי דוברי שקר בענין זה. עכ"ל.

תוכן דבריו:

- (א) נתברר בבירור גמור שגם לפני רביה"ק זי"ע לא ניקרו רק הקרום הדק מלמעלה ולא יותר [לא הקרום "הדקדק" — ה"כמו קרום" שעל הריפאלע, ולא השומן שעליו [בין ב' הקרומים] שמנקרי א"י צועקים שהוא חלב איסור]. וזה נתברר בבירור גמור עפ"י עדות רי"ל ווייס נ"י
- (ב) יסכר פי דוברי שקר בענין זה [אולי כוונתו על עד השני דלהלן?].

ועיי"ש אח"כ בכל דבריו שהאר"ך כאילו לברר את המנהג הזה, ושאין חלב כלל חלק הפנים, וחוץ מהקרום העליון הכל מותר וגם הקרום הדק שעל הריפאלע והחלב ובין שני הקרומים הכל מותר, ושאין לשנות מהמנהג שנהגו (כאילו) להתירו.

ולדוגמא, ז"ל בעמוד ט"ג.

סג

פרי תמרים

(ו) אמנם גם אם נימא שיש שם חלב הכסלים, פשוט שלשיטת רש"י הקרום הזה הוא כמו חיפוי בשר כיון שאין הקרומים אסורים רק מדרבנן שפיר הוי בתוך הכסלים ובפרט מה שראיתי שיש שומן בין הקרומים שקרום הדק שעל הריפאלע עם הקרום שעליו הוא כמו כיס ובתוך הכיס יש שומן ששם הוא באמצע העור ממש והו"ל הקרום חיפוי גמור כיון שהוא נמשך יחד עם הקרום הוי כמו שטמון בתוך הקרום והוי בתוך הכסלים, ואין לומר דהאי קרום דק הוא דמאי שנא ובדף ח' קראו רש"י קרום עב כיון שאינו ממרטט בידים כמ"ש לעיל. עכ"ל.

ושם בעמוד ט"ה מסיק המוסקא הלכה למעשה, ז"ל:

סה

פרי תמרים

והיוצא מכ"ז שמה שנהגו להתיר הקרום העב וחלב שתחתיו וקרום הדק שעל הריפאלע הוא בנוי על אדני פי ואין שום צורך לשנות מהמנהג לענ"ד.

ובקיצור: ברור מכל דבריו שהכותב הולך בכל הבירור לשיטתו שנהגו להתיר גם הקרום הדק שעל הריפאלע, ואין שום צורך לשנות מהמנהג — [וכאילו שהמערערים רוצים לשנות מנהג אבותינו].

*

ועכשיו נשמע מהעד השני, מה שהעיד ר' יוסף לייב ווייס נ"י על מנהג אבותינו בזה:

[עד שני]

הכותב בפרי תמרים עמוד פ' כ' בזה"ל:

פרי תמרים

ס

ואעתיק כאן מה שרשמתי בראותי את ניקור חלק הפנים כמנהג חר"ל ע"י הרה"ח ר' יוסף לייב ווייס שליט"א שהיה ממונה על הניקור בעי"ח סאטמאר יצ"ו משנת תרפ"ג עד שנת תש"י לפ"ק נהגו ניכר את חלק הפנים של הבהמה ככוללנו כולל יטב לב דסאטמאר בעיה"ק ירושלים בנוכחות כ"ק הגה"צ הר"מ הראב"ד שליט"א ובנוכחות אברכי הכולל הי"ו וזאת אשר עשה:

(א) הוריד את הקרום שעל הראפלע, ותחת הקרום הזה יש עוד קרום דק. והוריד שניהם ביחד מעל הראפלע ומעל הקרום העב והלבן שיוצא מהראפלע ושוכב על השפאנדרע. הנידוע השפאנדרע ארוכה מהראפלע. והסכיד שאת הקרומים מורידים מטעם שחלב הקרב מונח עליהם. ונשאר שמנונית על הראפלע לאחר שהסירו הקרומים הנ"ל. ואמר שזה היו משאירים. וכן נשאר שומן בקצה הראפלע. וכן נשאר הקרום העב והלבן המונח על השפאנדרע. ואמר שרק את הקרומים הנ"ל היו מורידים מטעם הנ"ל. עכ"ל.

תוכן דבריו :

- (א) הורידו את הקרום שעל הרפאלע [הקרום העליון].
 (ב) וגם את קרום הדק שתחרניו.
 (ג) והוריד שניהם ביחד (וממילא שדזוסר גם השומן שביניהם — שעל הקרום הדק — מה שצועקים מנקרי א"י שהוא חלב איסור).

והרי לך בזה הכחשה גלויה בין שני עדים המעידים על קבלת מנקר אחד, באותה שעה ובאותו מקום !.

*

ובא הכתוב השלישי והכריע ביניהם !

בהמתוך גב"ע שנדפס בפרי תמרים עמוד מ"ד, והוא תמצית מהגב"ע שנגבה במעמד רבים עשו שם כעין פשרה בין שני העדים הנ"ל, והיינו שלמעשה מודים שהצדק עם עד השני, אלא שאעפ"כ שלא להדגיש את השומן שבין ב' הקרומים, "שצועקים מנקרי א"י שהוא חלב איסור, ומנקרי חו"ל אינם נוהגים ברובם להסירו" [כלשון עד א']. ע"כ כתבו בלשון זה: (כדלהלן).

פרי תמרים

מד

(ב) השומן שתחת הרויטפלייש (ראפאלע) והשומן שעל הרויטפלייש (ראפאלע) לא היו מסירין רק ב' הקרומין העב והדק שתחתיו. וכך אמרו בפנינו המנקרים ר' ארי' גרינוואלד ור' יהושע גולדברג וכן הפעסטער מנקר ר' געצל פינקלשטיין, —

והרי שהעתיקו להחלט שהיו מסירין ב' הקרומין העב והדק שתחתיו, (וממילא גם החלב שביניהם — ומהשומן שתחת הרויטפלייש, לא דברו המערערים).

*

והמציאות המר למעשה — נגד מנהג אבותינו.

הכותב בפרי תמרים עמוד ל"ג בההקדמה לפני כל הברורים, מעיד שאכן יש נוהגים באמערקא שמניחים הקרום הזה לכתחילה ואין מסירים רק הקרום העב העליון:

לג

פרי תמרים

וז"ל :

(ד) קרום הדק שהוא קרמי דכפליי- כמה מנקרים מניחים זה לכתחלה ואין מסירין רק הקרום העב העליון, כמבואר בטהרה אהרן וכבית יצחק ובשאר ספרי ניקור. וע' בהכירורים להלן.

התבונן נא אחי יקירי! איך שחוץ ממה שנוהגים כן באמעריקא, לא מצאו כלל מי שיקל בזה, ומתירים כאן נגד קבלת אבותינו ורבותינו הקדושים די בכל אתר ואתר!

ומי הוא המשנה שידו על התחתונה, המערערים או הכותבים הללו?!

[ובדרך אגב, מש"כ כמבואר בטהרת אהרן ובבית יצחק וכו' להד"ס דוק ותשכח!]

ושקרים כאלו יש לרוב בכל דבריהם, והצגנו רק א' לדוגמא.

דוגמא ט

*

זיוף וסילוף בהבנת לשונות ספ"ג

*

עירוב פרשיות

*

ז"ל הכותב בפרי תמרים עמוד פ"ד:

פרי תמרים

פד

ד) כרם יש לעיין מה דין הבשר שלמטה מהצלעות האם יש לזה דין כסלים או דין דפנות. הנה בשלחן גבוה סי' ס"ד ס"ק ט"ו כתב: שכעדי הבהמה מזה ומזה יש שם מקום פנוי מצלעות שאין שם אלא עור ובשר. והיא מסוף החזה עד עיקרי הירכיים הוא נקרא כסלים. מקום הכסלים לאורך מתחיל מהכוקא דאטמא ונמשך והולך עד החזה. ורחבו נמשך על כל הבטן עד השש צלעות קטנות (שנקרא אצלינו חוליות המתניים) מימין ומשמאל הבהמה וכו' מוכא גם בדרכ"ח ס"ק ל"ה הרי מפורש בדבריו דהבשר שתחת הצלעות עד החזה נקרא כסלים וכנראה שעפ"י זה מיוסד המנהג של הספרדים שמנקרים היטב המקום הזה. אבל ראיתי בספר תורת הנקור השלם (מאת הרב שמחה מאלין מורה הוראה כביאליסטוק. נדפס שנת תרפ"ו לפ"ק) דף ו' כותב שם ז"ל, הכסלים, נכנים משלש גזרי בשר שטחים ומונחים כמו לוחות או עלינו זה על זה ובשכיל זה נקראו בחז"ל כפלי. ר"ל כפולים. סוככים כל שטחי הכרם ונאחזים בראשי הצלעות הרכות. למטה נכח הירכיים יגיעו "עד הטבור לעומת צלע י"ב ומשם יפרדו לשני ראשים בזרועות איש

וכל חוד וחוד מגיע עד פרק שבירך. והולכים ע"י הירכים למעלה נגד העצה. ויצמדו בעוקצי חמש הצלעות הקטנות עכ"ל, הרי מפורש בדבריו דהכסלים מסתיימים אצל הטבור. . . .

ולפי הנראה כך היתה קבלת המנקרים באשכנו ממילא יוצא שודאי אין לאסור השומן שם רק הקרום אוסרים מטעם שנכאר לקמן.

(ה) ברם מסתער עלינו תיובתא חזקה, מדברי הרמ"א שהכאנו כחחילת דברינו עכ"ל

תוכן דבריו:

(א) עושה מחלוקת בין ה"שלחן גבוה" (המובא גם בדרכ"ת) ובין ספר "תורת ניקור השלם".

(ב) המנהג של הספרדים מיוסד על פי השלחן גבוה — ומנהג אשכנז עפ"י תו"ו: ניקור השלם, [הערה! השלחן גבוה בעצמו מפרש את מנהג אשכנז — וספרד, ובכלל כל דבריו שם הבל, ומטרתנו פה הוא רק להראות במה שזויף במפורש!].

(ג) מפרש בשיטת התו"ו השלם, דאין כסלים בחלק הפנים שלפני הטבור, שהרי מפורש בדבריו דהכסלים מסתיימים אצל הטבור [וכפי שהעתיק באמת מלשונו!].

(ד) וממילא יוצא שבחלק הפנים ודאי אין לאסור השומן שם רק הקרום אוסרים [וכ"ה כאילו שיטת רונה"ש].

(ה) ברם מסתער עלינו תיובתא חזקה מדברי הרמ"א וכו' [הרגיש בעצמו שכל דבריו נגד הרמ"א ונגד כל הראשונים ואחרונים — וכל לפולו שם אח"כ הם בדברים שמוסיפים הבל דוק ותשכח ואין זה מעניינינו].

*

ואמנם זיוף וערמה גדולה טמן הכותב כאן. ונגלה להקוראים את הסוד!

ידוע שיש כסלים בחלק אחוריים, וגם יש כסלים בחלק הפנים, והכותב הזה חשב שלא ירגישו בערמימותו והעתיק מספר תונה"ש את הלשון במקום שמדבר מהחלק האחוריים, ודוק בלשונו ג' גזרי בשר, עד פרק שבירך, והולכים ע"י הירכים למעלה נגד העצה, וכו' וזה אמת, שחלק הכסלים בזולק אחוריים מסתיימים אצל הטבור, מצד זה של אחוריים, והשמיט הכותב כל מה שמפורש שם בתורת ניקור השלם מדין הכסלים שבחלק הפנים, [ועיין שם גם באה"ד בע"ב מספר 5 שכ' בזה"ל התחלקות הבהמה: הבהמה מתחלקת

עלבונה של תורה

לחלק הפנים ולחלק אחוריים באופן זה: וכו' ומה ששייך אל צד הבטן — הכסלים — הגבול עד הטבור ולא עד בכלל, והנה עכשיו מחתכים להלאה מן הטבור וכן מצד הגב לחלק פנים וצריך הבשר ההוא ניקור כדין אחוריים וכו' עכ"ל].

ונעתיק מה שהשמיט הכותב, ונראה אם לא שקר ענה בשיטת התורת ניקור השלם,

וז"ל שם במשפט הניקור, חלק הפנים:

תורת הניקור השלם

משפט הניקור, חלק הפנים

ב. הכתף, החזה והכסלים

§ 9. ה ע ס ל י י: :: מקלפים את הקרום מעל הכסלים וגם החלב שתחתיו עד מקום הגיד (ציון 2) אבל הקרום מסירים לגמרי עד (ציון 3). מוציאים ג' גידים מחשש צלעות האחרונות, חוטי דכפלי (4) ומסירים את הסתוסים שמשאירים מן צלע הי"ג, (5) אורך הכסלים עד הטבור.

הרי מפורש בזיבריו דהכסלים [גם מצד זה לצד הפנים] מסתיימים אצל הטבור

ב

המשך להג"ל

*

והנה הרגיש הכותב שלא ייתפס בדבריו, וכותב שם להלן בעמוד צ"א [כשרוצה לברר שהרפאלע בחלק הפנים לא נקראו כסלים רק דפנות וממילא השומן שעליו מותר] וז"ל:

פרי תמרים

צא

אכל יותר מפורש

מצאתי בספר תורת הניקור השלם (לר' שמחה מאלין מר"צ כביאליסטוק) ע"ש בדף ט"ז שעושה ציור מחלק הפנים וכותב וז"ל מקלפים את הקרום מעל הכסלים (אע"פ שכתבתי בשמו באות ד' שאין נקרא כסלים רק עד הטבור נראה שהכוונה לענין שאין לו דין כסלים אבל בלשון בני אדם קורים לזה כסלים) וגם החלב שתחתיו עד מקום הגיד אבל הקרום מסירים כולו ע"ש. **עכ"ל**

[הראי' הנפלאה שלו יגואר אח"כ — בדיבור שאח"ז]

והרי שהרגיש שהתונה"ש קורא כסלים גם בחלק הפנים, ותי' שהכוונה שבלשון בני אדם קווים לזה כסלים אבל אין לו דין כסלים, ותי' זה שייך רק לפי זיופו שגם בכאן זיוף והשמיט תיבת הכסלים: שבתחלת הדיבור שמפרש את מקום הכסלים שבחלק הפנים, [וגם תיבות שבסוף הדיבור "אורך הכסלים עד הטבור" השמיט — ויכול להיות שלא הי' להכותב הזה המהדו"ת ששם תוקן הלשון ע"י המחבר, עכ"פ הד"ה הכסלים: כתוב גם במהדו"ק שנת תרפ"ו והשמיטו בכוונה].

ג

*

עירוב פרשיות

המשך להנ"ל

*

וממשיך שם בעמוד צ"א בזה"ל:

פרי תמרים

צא

ישוב כתב שם כדף י"ח

כאידיש וז"ל. די פלאנקן (פאפאווינע) ווערט אַראָפגענומען די בלאם (קרום) און די חלב אונטן ביז צום גיד און דער קרום ווערט נאָך אַראָפגענומען ביז... אָבער די פעטס איז כשר עכ"ל. הרי דמפורש דהשומן שאחרי הגיד כשר ורק הקרום מורידים. ונראה שחששו לשיטת החולקים על רש"י דקרום עב לא חשוב חיפוי משא"כ על הראפאלע שרי וכנ"ל. יהיה איך שיהיה עכ"פ מפורש שהיו מניחים השומן על הראפאלע תחת הקרום ונ"כ בספר רב טבחיא דף כ"ב ס"ק ט"ו ע"ש שרק מהגיד אדום ולמטה גדרו את כל השומן ע"ש. וכליטא כנראה חששו לשיטת החולקים על רש"י אבל אצלינו אפילו המחמירין להסיר הקרום היוצא מהראפאלע אבל השומן שחתתו התירו וכמ"ש הרמ"א. עב"ל

תוכן דבריו:

מעתיק לשון תונה"ש, וכותב "הרי דמפורש דהשומן שאחרי הגיד כשר ורק הקרום מורידים... יהי' איך שיהי' עכ"פ מפורש שהיו מניחים השומן על הראפאלע תחת הקרום".

*

וגם כאן נגלה לך קורא יקר את הסוד והערמימיות שבדבריו, התונה"ש לא מדבר מהשומן שעל הרפאלע רק מהשומן שתחת הרפאלע ומכוסה בבשר הרפאלע, והוא המשך אחד עם החלב שלמטה מן הגיד, אלא שמהגיד ולמעלה מכסהו בשר הרפאלע, והוא פשוט שם לכל בר בי רב דחד יומא היודע ומכיר קצת את אברי הבהמה. והכותב חשד כאן את הציבור שממילא לא יבינו ולא יתעמקו בדבריו ויכול לכתוב מה שרוצה, והא לך לשון תונה"ש: (כפי שנדפס ע"י המחבר במהדו"ת) [ואיני קורא לזה זיוף — שיכול להיות שהכותב לא ראה את המהדו"ת, אבל טעות ועירוב פרשיות יש כאן].

תורת הנקור השלם

2. דער פראטן, ברוסט און פלאנקן.

9. די פלאנקן (פאָפּאָווינע) ווערט אַראָפּגענומען די בלאַם, (קרום) און דער חלב אונטן ביז צום גיד, (ציפער 2) און דער קרום ווערט גאָך אַראָפּגע-נומען ביז ציפער 3, פון וואָגען מ'הויבט אָן צו סרייבערן, "אַבער די פעטס אונטען ביז ציפער 2 איז פּער. ביי די לעצטע 3 ריפּען איינציגע אָדערן ארויסציען, (צייכענ. 5, 4) אינמיטן די פלאַנקען, די פיינדלאַך אויסשניידן, (ציפער 5--ענדע פלאַנקען).

והרי שמפורש בדבריו "אבער די פעט"ס אונטע"ן ביז ציפער 2 איז כשר" וכן לפני זה כשמדבר מחלב שלפני הגיד פי' כן און דער חלב אונטע"ן ביז צום גיד, והרי שלך לפניך איך שהכותב עירב את הפרשיות, ומבלבל את הקוראים בדמיונות שוא.

ד

המשך להג"ל

*

ובעצם ההלכה מסיק הכותב בשם התונה"ש וכן בשם ספר "רב טבחויא" שמפורש בדבריהם שהתירו את החלב שעל הרפאלע, [וכאמור אין אנו מפלפלים כאן בהלכה, רק ברצוננו להראות בעליל איך שמפורש בדבריהם לאיסור, ורק הכותב בדה שקר על שם, עפ"י זיופיו וסילופיו].

והא לך לשון ספר תורת ניקור השלם (דף י"ג ע"ב):

תורת הניקור השלם

(* באור הלכה בדין חיפוי הקרום.

ביו"ד סימן ס"ד — ו' כתב הרמ"א: כל אלו החלבים אין לחוש להם אלא באחורים של בהמה אבל בחלק הפנים אין בהם בחלבים אלו, רק קצת מן הקרום שעל חלב הכסלים הנשאר בראש הדפנית — וצריך להסיר אותו קרום משם. ויש נוהגים להסיר גם כן הבשר הנדבק זה על גבי זה ולגרור החלב שביניהם, ויש מתירים, משום דחשיב חיפוי בשר, וכן המנהג באשכנז.

וכתב בספר זבח שמואל בזה"ל ומקלף בידו אותו קרום שעל הכסל והוא הקרום העב וחלבו האסור משום חלב — ותחת אותו קרום יש עוד קרום דק ואסור גם כן משום חלב, ותחת שני הקרומים יש חלב ובוה איתא פלוגתא ורש"י הוא מן המתירין. לפי שמכוסה עם שני קרומים, אבל החלב הנבלע בין הקרומים אסור לכולי עלמא, כיון שאינו מכוסה אלא בקרום אחד וכן אנו נוהגים. (ראה להלן במשפט הניקור, חלק הפנים § 9).

ודוק בסוף לשונו, שציין על הנהוג כן למעשה "ראה להלן במשפט הניקור חלק הפנים מספר 9) "והוא אותו הסעיף שהעתיק הכותב (לעיל) לראי' לדבריו שהתונה"ש מתיר [מה שאוסר כאן בפירושו], ותו לא מידי!.

ה

המשך להנ"ל

*

וכמקרה הזה קרה לו גם בלשון הרב טבחייא, שהביא שמפורש בדבריו להיתר [מה שבאמת להר"מ].

עלבונה של תורה

והרי לך לשון "רב טבחיא" בעצמו: (בסוף הספר בהשמטה לשמות האברים).

רב טבחיא

קרומ דק לבן המתפשט על כולו. והוא אסור משום הלב לב"ע, ותחת איתו קרומ דק יש חלב נקלף וגם זה אסור לב"ע, ותחת איתו חלב יש עוד קרומ עב לבן ואינו מתפשט בכל הבסלים אלא בקצה מקומות ותחת איתו קרומ עב יש שם הלב והוא החלב שנהלקו בו בני אשכנז עם בני שאר ארצות (כספרי הניקור).

השטמה לטמא האברים צ"ל: הבשר שעל סלד הבהמה בין ציון ו' לבין ציון טו מקום הפנוי מצלעות שאין שבה אלא עוד ובשר והוא מסוף החזה עד עקרי הירכיים, הן לטטה לצד הארץ והן מלמעלה לצד השדרה נקרא גולשון המקרא בסלים (וג"ל שעל שם זה נקרא עצם האסיהא, כסל"י). ולצד פנים אותו בשר

עכ"ל.

והרי שמפורש בדבריו לאיסור!

הכי אפשר לסמוך על בירור הפוך ומסולף כזה?!

דוגמא יו"ד

*

לא מכירים את חלקי הבהמה

*

ומערבבים את היוצרות

המשך להנ"ל

*

הכותב הנ"ל ממשיך שם בדבריו [להביא ראיה שהחלב שעל הרפאלע מותר] וכתב בזה"ל:

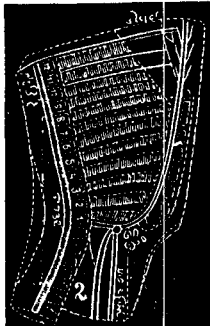
צב פרי תמרים וכן ראיתי בגבעת פנחס דף כ"ה: שמפרש שם סדר ניקור החזה בלשון אשכנז כותב שם כא"ד זא אויך דאָס ראָטע פלייש וועלכע די גאַנצע ווייכע ברוסט אומפֿיאסט פאן ביידען זייטען איינע הויט זאמט פעטטע אָפגעזאגען ע"ש. ולא כותב שיצטרכו להוריד השומן מהבשר האודם ורק וזקרום היו מורידים. עכ"ל

ואמנם המעיין יראה שהגבעת פנחס מדבר מטרפש הכבד שקראו לו באונגאריין "דאס רויט פלייש" [וכן נקרא בספרי הניקור על אידיש, ולדוגמא עיין סוף זבח שמואל בד"ה חצר הכבד, ובשלחן הטהור - פרעשבורג (עמוד ט"ו)] וכותבי שניקרו את הטרפש מב' הצדדים, ולא מדבר מהרפאלע.

והא לך לשון הגבעת פנחס כצורתו:

גבעת סימן סעיף ה סה פנחס

החזן - ברוסט (פנסים)

צו ערסט ווירד אס הארז 2 אָרְגָן איינע ראטה אונד איין ווייסע סאן ביידען זייטען הערויס גענאממען. בייא דער ערסטע ריפפע אונטען נעהמליך וויא זיך צור כוליא אנשליסט לויט איינע ראפעלט אָדער אין דער טיעפע דעם שראטטע (שררה) ביין פֿערבינדען ווירד גוט הערויסגענאממען אונד דאן ווירד אין דער נאנצע לאַנגע דער ברוסט דאס ראָטהע פֿלייש אויפגעשניטטען זא ווירד דיא ראפעלט אָדער זיכטבאר אונד הערויס גענאממען בייא דער ווייכען ברוסט ווירד דיא קנארפֿלען אבגעשניטטען אונד איינע ווייסע הויט אבגענאממען זא אייך דאס ראָטהע פֿלייש וועלכעס דיא נאנצע ווייכע ברוסט אומפֿאסט סאן ביידען זייטען איינע הויט זאסט פֿעסטע אבגעצאנען, סאן דיא לעצטען 3, (צעהן עלף צוועלף) ריפפען ביין אין דער לאַנגע דער אונטערער זייטע דער ריפפע הארט ווירד מיט דען מעססער גוט אויף געשניטטען אונד ווירד דא נאנצע אָדער הערויס גענאממען אונד אס דינגען פֿלייש דער לאַנגע סאן דיא קנארפֿלען הערונטער ווירד דאס פֿלייש אויפגעשניטט טען זא ווערדען דיא אָדערל ערויכטבאר אונד הערויסגענאממען, אונד וואן זיך דארט ווייסעס נאכעל פֿלייש בעפֿינדעט סוז עס וועקנעשניטטען ווערדען, וויא אויך דאס עקבינדעל סאן דער 13 טען ריפפע אבגעשניטען.

והרי לך בפירוש, שארן הרפאלע קורא דיננע"ן פלייש המונח על הסחוסים, (דוק בלשונו וחראה) ואת הטרפש קורא ראט פלייש, והכותב הזה נתחלף לו הטרפש על הרפאלע, ועי"ז מתיר חלב אסור לכו"ע.

[והפליאה הוא רק, שמי שאינו בקי בשמות אברי הבהמה, איך פוסק שאלות געניני ניקור? וצע"ג!]

דוגמא י"א

*

מבלבלים את הקוראים בהבאת ראי' מענין אחר
לגמרי

[וסומכים על דעת ההמון שלא יבינו תחבולותם]

*

בפרי תמרים עמוד קכ"ז כ' בזה"ל:

קבו

פרי תמרים

פרק ה

כדין השומן שע"ג הצלעות

(א) הנה בא"י מזמירין בזה להסיר השומן שע"ג הצלעות, ובחור"ל לא החמירו בזה בשום מקום, גם אין לזה שום מקור בפוסקים, וכבר הרעיש בתש"ו משיב דבר ח"ב סי' כ"א על הלחם שערים (מהשר"ב מקידאן) שרצה להחמיר בזה ולומר שזה חלב הכסלים, והמשיב דבר מברר שזה חלב הדפנות דשרי כמבואר בח"כ, וכמו שני' מבואר בד' הרמ"א כס"ז דבחלק הפנים אין שום חלב רק הקרום שע"ג הכסלים בלבד, ולא נמצא בשום פוסק שאסור, אדרבה מדברי כולם נלמד שזה היתר גמור מדלא פילפלו מזה בענין הבשר שכצלע י"ב. וע' גם בשו"ת כפי אהרן חיו"ד סי' א' דמבואר שם להדיא שכצלעות שלפני הטרפס אין שום סרך חלב יעו"ש, ונראה ה"י הראב"ד להספרדים בירושלים, עכ"ל.

והנה לא נכנס כאן לפלפל אתם בהלכה, (ובלשונותייהם המזיברות גדולות נגד הלכה שגם תלמידי הגר"א זי"ע עמדו עוד (בחיי הגר"א זי"ע) בצד האוטרים והם ס"ל שאסור מה"ת וחיוב כרת ע"ז, וכמבואר באורך בקונטרס לחם שערים, בהסכמות הרבה גאונים, ונמצא כן גם בד' הראשונים (ואכ"מ להאריך בהנוגע להלכה), והעלימו עין מכ"ז, וכאילו הוא רק ממנהגי איזה ספרדים), ובאנו כאן רק להראות לעין כל, שהביאו כאן את שו"ת כפי אהרן, וסיימו והוא ה"י הראב"ד להספרדים בירושלים [וממילא גם הספרדים מקילים בזה, ושוב אין לזה שום מקור גם להספרדים, וכפלו את זה כמה פעמים בקובצם שגם להספרדים הוא רק חומרא בעלמא (ולדוגמא עיין בעמוד קמ"ג)].

ופליאה איך לא בושים לחשוב על הציבור הרחב, שכולם לא

יודעים בין ימינם לשמאלנו, הלא כל המדובר בשומן שע"ג הצלעות שלאחר הטרפּש [לצד הבני מעיים], והכפי אהרן מבאר שאמנם לפני הטרפּש אין שום סרך חלב, וכי מי חולק בזה? ומה ענין זה לזה? אדרבה משם ראי' שאחר הטרפּש יש חשש חלב, וכן העתיקו כאן [בלי בושה] דמבואר שם להדיא! שבצלעות שלפני הטרפּש אין שום סרך חלב. ומי דיבר בכלל מצלעות שלפני הטרפּש. [ועיי"ש בפנים שהכפי אהרן הזה הוא המקור היותר חזק שלהם, להיתר].

אכן כדי להתיר חלב מותר להשתמש בכל האופנים!

דוגמא י"ב

*

עושים ספק בדבר המפורש להדיא

*

הכותב בפרי תמרים עמוד קל"ח, [מלבד הבלבולים והסילופים בכל הענין שם ואכ"מ] כ' שם וז"ל:

פרי תמרים

קלח

ג) והזב"ש כ' ח"ל גם צריכין ליהרר לחתוך ראשי העצמות משני קצות הכסלים ההולכים בעקמימות לצד החזה המה רכים ולבנים, כי המה מכשר אחוריים ואם הכשר חם משחלפים העצמות, ואי לא צריך לחטט ולחתוך אותם כסכין עכ"ל, וגם בדבריו יש להסתפק אם כוונתו לראשי צלעות הי"ג, או לראשי עצמות החזה, עכ"ל

[ומלבד שאין שום פירוש לספיקו, שהרי מפורש ההולכים בעקמימות לצד החזה, אבל זי"אך מסופק בדבר המפורש שם באותו הספר בלשון ברור שאין עוד מקום להסתפק, ועל סמך ספק קלוש כזו שבא בשוגג או במזיד, פוסק שאלות בענין ניקור החמור?]

והרי לך לשון הזבח שמואל בסדר הניקור אשר בסוף הספר

שם בלשון אשכנז, שכתב נכדו, עפ"י הזבח שמואל. וז"ל:

הזבח **דרישת סדר ניקור בלשון אשכנז**

איך גי'א'ה'א'ן עק פ'אן פלאנקען אין יעדע ריפּע
אין דיא קרום אין זונך ביינדיג (ז'ח)
עס קאמט ארויס פ'אן הגשער פירפעל
איזא זוען פ'אן קאן עס פרישער הייט ארויס ציהן
איז עס ז'ח זוען אבער נ'ב'ט זא ז'ח ז'ח פ'וט אין
מעסטער נאך ז'אכען ב'ו ז'אן ז'ח ביינדיג ארויס געמט

ומפורש בהציוור שהכוונה על ראשי הצלעות, [ולמה לא נסתפק הכותב גם אולי כוונתו של הז"ש על כל ראשי הצלעות, ולמה לא נסתפק רק על ראשי צלעות י"ג, וכנראה שהספיקות הולכים אחרי מה שנזכר לו יותר].

*

ואגב, אראה לך ידידי הקורא!

העתקה מספר שערי זבח [מבעה"מ ספר תפארת מנחם דברי מנחם ועוד, גרפס בירושלים שנת תרע"ג, והוא פ"י נפלא על האוהל יצחק] (בפ"י גלילי זהב אות י"ב) ותראה מפורש שכוונת ראשי העצמות, היינו ראשי הצלעות, [ואל תגלה זאת לכותבי הפרי תמרים כי אז יפלו על המחבר הזה בבזיונות וכו', כי הלא בזה נופל כל בנינם שם ודו"ק]. והא לך העתקת הספר שערי זבח:

גלילי זהב **עקרת הלכות נימור מחלב הבית עמודי זהב רלג**

(יג) ע"ז פ"א ד"ב, שהם ג"כ כחשים ומחויבים כמו
בבמה ובשרים, (וע"ן כספרי בית יצחק סימן מ"ז
ח"א בעמ"ז אות י"ב) ולר"ך לטעם ונקראים (גלילי
עריפ"י נדע"ר"ס) ומלכ"ס משום מילוס, וכדיעבד
אם לא טעם כשרה, וע"ן כספרי כ"י כסימן כ' חלק
ח' בעמ"ז אות כ"ב: (יד) קודם המליחה, משום
שלפטים כמל"ס ח"ט"ס
חזו"ס נרנלי העשות ואם
לא עשה בן מותר בדיעבד,
אשילו נחבטלו בן אף פל"ס
שמלאו חושים א"ד מ"ס
שז"ע אלא שזמן בעלמא
(דמ"א סימן ס"ה ס"ג):
וכזו מול"א חז"ל כולל של
דס, כמכ"ו כספרי הניקור לר"ך
להודיע להמוני עם הכשוקים
בניקור שאז"ו מוט החזו

להסיר משם גיד הנזול ולחיות בהם הכהן ח"ט"ס:
[ו] **מקצת החזה**, וכן לר"ך להול"א ע"מחזו גיד
העז והלגן שכל לשם מהתקף: [י"א] **שער
הכסלים**, וכן לר"ך לחיות הכשר: ז"לן הכסוף
לשם הכסלים ג"כ החלב שחמ"ו: [י"ב] **העצמות**,
והם המללעות והולכים בעקמומית לגד הנז"ל והמה
שייכים לכשר אחרים:
[י"ג] **הכסלים**, וזה הוא
הקרא שלחנקטן: [י"ד]
וצריר לחטם, וה"ו
עוזרים סוף חז"ל להללעות
לר"ך לחיות עס וטעם ראשי
הנזים כ"דו ומ"ש י"ך
ונחש"ס מל"ס כחיות
חמ"ס ונל"ן לר"ך לחטם
אחרים: [ט"ז] **לצרף**
י"ב, וה"ל ח"ל דכ"ר ה'

בירכי העין כפרק הארובה החתונה ו'ר) קודם
המליחה:
ה ואח"כ היות על החוות לטעו צדדים, וכאז"ו בשר
ארום הסוף לחזה (כ"ו) מיצא חז"ל כפ"ל של דם
שאינו [י] מקצת החזה עד קצתו וכן בן החזה השני
ואח"כ כחז"ל ספקים מיום הניד שביצא מן החזה
(כ"ו) ופקול"ו ב"דו איתו הקרום [י"א] שעל הכסלים,
וצר"ך ג"כ לחיות ראשי [י"ב] העצמות השני צ"ח
הכסלים והמה רכים ולבנים, (י"ז) ושם האסור ששים
שיונק מחלב של [י"ג] הכסלים:

ועיין גם בלשון תורת ניקור השלם המובא לעיל בדוגמא ט' אות א' ותראה שגם שם מפורש שהמדובר מסחוסני צלע י"ג ועיין עוד בספר מנחת שי — (באידיש) שמפורש שם הכוונה על ראשי הצלעות. וכן בשאר ספרי ניקור ואכ"מ. וכן בגבעת פנחס מפורש להדיא כן, וכמו שהביאו הכותב בעצמו. ודי בזה כאן.

דוגמא י"ג

*

מתירים חלב דאורייתא!

*

ליצנות — מספרי הניקור

*

ז"ל הכתב"ן בפרי תמרים עמוד קפ"ב

פרי תמרים קפכ

הרי אף שמחמיר בענין הטריפה קאלנער (וכ' שם באות ז' דמחמירין בו משום דאפשר דנבלע בו החלב דתותי מתני) אבל לא כתב שמתפשט על כל בשר הדע"ק. ואף שמצריכו קליפה, צ"ל שאין זה רק חומרא, וכדי שלא להקל במקום גובה הכסלים החמירין גם למטה. וגם אם ימצא באיזה ספרי ניקור האחרונים שיש בזה חשש דאורייתא, ע"כ צ"ל שויק הזהירו בני אומנותם שלא יבואו להקל בניקור חלק האחרונים. אבל כודאי יש לילך בשיטת כל הראשונים שאין בזה איסור מצד הדץ. ומכש"כ לפי מנהג אונגארין שמוכא באהל יצחק הנ"ל, שלא הסירו החלב מבשר הדע"ק וכן הוא בס' טהרת אהרן ובתי מהר"י סראזינה. עכ"ל

היוצא לנו מדבריו:

א) הסרת החלב מהטריפה קאלנער [אף שבתונה"ש מצריכו קליפה] אין זה רק חומרא.

ב) וגם אם ימצא באיזה ספרי ניקור האחרונים שיש בזה חשש דאורייתא [מורדה במקצת!].

ג) ע"כ צ"ל שרק הזהירו בני אומנותם שלא יבואו להקל בניקור חלק

עלבונה של תורה

האחוריים [ועכצ"ל שהגזימו בלשון חשש דאורייתא, דאל"כ לא יוכל הכותב להתירו].
 (ד) ומכש"כ לפי מנהג אונגארין [באיזה זמן השתמשו באונגארין בחלק האחוריים — ובטריפה קאלנער].

שומו שמים! על ליצנות גסה ושפלה כזו מכל ספרי ניקור, ומאזהרותיהם החמורות, וממנהג אונגארין, וד"ל.

ה' ירחם!

דוגמא י"ד

*

מתירים חלב דאורייתא

על סמך שלא מכירים בחלקי הבהמה

*

חוצמה נגד הפוסקים

*

השבת אבידה

*

חזה בחלק אחוריים!?

*

ז"ל הכותב ב"פרי תמרים" עמוד ס"א אחרי שהאריך שם בדברים המוסיפים הב"ל כ' בזה"ל:

סא

פרי תמרים

רק לכאורה עומד נגדינו מ"ש בדרכ"ת (סקל"ה) בשם ש"ג בכונת רש"י שבצידי הבהמה יש מקום פני מצלעות שאין שם אלא עור וכשר והוא מסוף החזה עד עיקר הירכים זהו הנקרא בלשון המקרא כסלים ויש לה לצד פנים קרום דק לכן

המתפשט בכל הכסלים והוא אסור משום חלב לכו"ע ותחת אותו קרום דק יש חלב נקלף וגם זה אסור לכו"ע וכו' עכ"ל, אבל באמת לא ידעתי שיהי' שם חלב נקלף כלל וצריך לגודו. ומ"ש סוף החזה צ"ל שהוא לצד מעלה משא"כ משם עד תחלת החזה אינו כסלים כלל כיון שהוא בצידו הצלעות וכמו שהוכחנו לעיל, וא"כ צריך לחפש למעלה בחלק האחוריים חלב נקלף תחת הקרום ולזה כוונת השו"ג. ועכ"פ דבריו סתומים, והדברים ברורים שמסוף החזה עד למעלה אין חלב הכסלים ואין שום חשש כלל לענ"ד. עכ"ל

תוכן דבריו:

(א) הדרכי תשובה מעתיק את לשון הספר "שלחן גבוה" שמסוף החזה [והוא עדיין בחלק הפנים] עד עיקר הירכיים הוא הנקרא כסלים וקרום הדק [אשר שם] אסור משום חלב לכולי עלמא, ותחת אותו קרום דק יש חלב נקלף וגם זה אסור לכו"ע [ועיי"ש בפנים שהוא אסור מן התורה לכו"ע וחייב עליו כרת].

(ב) וע"ז כ' הכותב הזה "אבל באמת לא ידעתי שיהי' שם חלב נקלף כלל" [פי' וכיון שהכותב אינו יודע בע"כ דברי הדרכי תשובה והשו"ג בטלחן ח"ו].

(ג) "ומ"ש [השו"ג] סוף החזה, צ"ל שהוא לצד מעלה" [נבקש מהקורא לפרש את עומק הכוונה].

(ד) "וא"כ צריך לחפש בחלק האחוריים חלב נקלף וכו'" [מן הראוי הי' לעזור להכותב לחפש את סוף החזה בחלק אחוריים (ומי שימצאנו יודיע להכותב ויקיים בזה מצות השבת אבידה) ואז כשנמצא את החלב הנקלף הזה, ואת מקום החזה, אז נוכל לאכול בשר בהמה ע"ס הכותב הזה].

(ה) והמסקנא! "ועכ"פ דבריו [של השו"ג והדרכ"ת] סתומים", [ולכן] המסקנא להלכה ולמעשה

(ו) בזה"ל, "והדברים ברורים שמסוף החזה עד למעלה אין חלב הכסלים, ואין שום חשש כלל לענ"ד" [פי' חלב האסור מן התורה לכו"ע וחייב עליו כרת, כ' הכותב שאין שום חשש כלל — היפוך מדבריהם — ועל מה ולמה, על סמך הקושיא הגדולה שלו "שלא ידעתי שיהי' שם חלב נקלף וכו'"].

שומו שמים!

דוגמא ט"ו

*

זיוף ע"י העתקת חצי הקטע!

*

ידוע מש"כ הספרים בשם הראשונים כי המתחיל באמצע ענין יכול למצוא מ"ע בתורה לעבוד (ח"ו) ע"ז, כי הרי מפורש בקרא "ועבדתם ..... אחרים". הכותבים בעלי פרי תמרים לקחו להם גם דרך זוה, להשמיט חצי הקטע, ולהתחיל באמצע הענין כדי שיקבלו הדברים משמעות הפוך לגמרי, ונביא כאן רק דוגמא א':

ק"ט

פרי תמרים

פרק ג

בענין הקרום העב התחתון של הכסלים

(א) הנה סדר הקרומים כך הוא. ע"ג הבשר האדום הדק שע"ג ראשי הצלעות הנקרא ראפאלע יש ב' קרומים זעג"ז, והקרום שלמעלה הוא עב והב' הוא דק וכיניהם יש קצת חלב, וגם תחת הקרום הדק יש קצת חלב ע"ג הבשר האדום בפרט בבהמה שמינה, ואח"כ נמשך מסיום הבשר קרום עב ולכן החופה את החלב, שבחלב זה יש מחלוקת מנהג אשכנז וספרד הנ"ל בפרק הקרום ומנהגינו להקל. וע"ג הקרום העב הזה נמשכים ג"כ הב' הקרומים הנ"ל שהיו ע"ג הבשר עם קצת חלב כיניהם ותחתיים, ויש בזה כמה חילוקי מנהגים, יש נוהגין שמסירין אף את הקרום העב התחתון, אפי' להמתירין את החלב שתחתיו, וכן יש שמסירין הקרומים שע"ג הבשר האדום עם השומן שביניהם ותחתיים, ויש שנוהגין שלא הסירו הקרום העב התחתון והסירו רק הקרומים העליונים ולא הקפידו על קצת חלב שנשאר ע"ג הבשר והקרום העב התחתון, וכן הוא מנהג רוב המנקרים וכן נהגו בק"ק סאטמאר כפי עדות הררי"ל ווייס הנ"ל, ויש שמקילים עוד שמסירים רק הקרום העב העליון ולא הקרום הדק השני, וע' כס' הטריופות בהלכה (ע' 113) ממכתב המנקה הירושלמי והרא"כ דבכל תפוצות הגולה מורידים רק את הקרום העליון הנמשך מהכסל שבראש הדפנות על הצלעות ולא יותר, וחלב שלתחת הקרום הוא שומן כשר, וכאן גם הספרדים אוסרים אותו ומפרידים בין חתיכות הכסל ומנקרים את הכל ענ"ל. ויש בזה כמה עקולי ופשוטי ואינו מבואר כ"כ בפוסקים.

עב"ל

ובקיצור:

(א) הכותב מסביר סדר הקרומים.
 (ב) ומביא גם יש מקיליני בקרום העב התחתון, ויש מקילים עוד

שמסירין רק הקרום העב העליון ולא הקרום הדק השני שתחתיו. (ג) וע"ז מביא מספר הטריפות בהלכה ע' 113 דבכל תפוצות הגולה מורידים רק את הקרום העליון וכו' ולא יותר (והכוונה לעשות רושם, כאילו לאפוקי הקרום הדק והקרום העב התחתון וכש"כ חלב שעל השפונדער, שהרי כפי העתקת הכותב, שלא מביא את הענין שלפני זה, ממילא הפי' ולא יותר מהקרום הזה בכל חלק הפנים. ודוק).

והא לך לשון הספר כהווייתו ותראה הערמה שעשה כאן הכותב הזה.

(ובדרך אגב שם הספר "הטריפות בישראל" ואולי שינה השם בכוונה כדי שלא ייתפס וד"ל), וז"ל הספר ע' 113 :

והנה אביא לך דוגמה אחרת מה שהספרדים מחמירים כאן ג"כ, והאשכנזים בכל תפוצות הגולה מתירים את זה היתר גמור, לגבי חלב הדפנות, שבכל תפוצות הגולה מורידים רק את הקרום העליון הומשך מהכסל שבראש הדפנות על הצלעות ולא יותר, וחלב שלתחת הקרום הוא שומן כשר וכאן גם הספרדים אוסרים אותו ומפרידים בין חתיכות הכסל (עיון ברמ"א ביו"ד ס' ס"ד) ומנקרים את הכל,

והרי לך בפירוש שמדבר רק לגבי חלב הדפנות (והוא החלב שמונח על הצלעות), וע"ז כותב שבכל תפוצות הגולה מורידים רק הקרום שעליו ולא את החלב שעל הצלעות, שהוא שומן כשר, משא"כ בא"י גם הספרדים (המקילים שם בענין הקודם) אוסרים אותו (וכש"כ האשכנזים — ודוק בזה כי הוא היפוך מכל כתיבותיהם בכל הקובץ שלהם בכמה מקומות) וגם מפרידים בין חתיכות הכסל (פי' שמנקרים גם את השומן שמתחת להרפאלע ודוק).

אבל אין זה ענין כלל להקרום הדק שעל הריפאלע, ולא על קרום העב התחתון, ולא על החלב שעל השפונדער, שלא נקרא כבר דפנות אלא כסלים. והוא פשוט מאד לכל בר בי רב דחד יומא.

ועוד תדע לך שהוא כן. שהרי גם הכותב דנן בפ"ת מודה שיש גם מחמירים בחו"ל בחלב שעל השפונדער, וכמו"כ שיש גם "מחמירים" בהקרומים שהביא מקודם, וא"כ איך כותב המנקר הירושלמי שבכל תפוצות הגולה מתירים את הכל, (לשיטת הכוז"ב הזה בפרי תמרים), אלא שהאמת הוא, שמדבר שם מענין אחר לגמרי, רק מחלב הדפנות, ולא נגע ולא פגע לענין הקרומים שעל הכסלים כלל.

והרי לך איך שמזייפים בהנאת חצי קטע, המשנה את הדברים לגמרי!

ה' ירחם!

דוגמא טז

*

את מי חרפת וגדפת ועל מי הרימות קול
ותשא מרום עיניך על קדוש ישראל

*

רבם דקרו!

*

הנה ידוע לכל גודל מסינ"פ של כ"ק מרן אדמו"ר הגה"ק רשכבה"ג מסאטמער זי"ע, בעניני כשרות, והאריכות בזה אך למותר ויבואר קצת מתוך לשוני הקדוש אשר יועתק פה להלן, ואיך זה בוש לא יבוש הכותב הזה בהפכו דברי אלקים חיים לתוכן וכוונה מהופכת, אך ורק למען העלות זדון לבבו להכשיל את הרבים במאכלות אסורות ח"ו!

הנה ז"ל הכותב בפרי תמרים עמוד קנ"ט אחרי שהאריך שם ורוצה לברר שאי"צ השגחה בניקור חלק הפנים ושברוב קהלות בארצות אירופה [לפי שטותו ושקרותו] לא הי' שום השגחה ע"ז וסמכו על המנקרים ורוב הרבנים לא ידעו בהלכות ניקור כלל [עושה ליצנות מרוב הרבנים באירופה], ומעיקר הדין י"ל דבאמת המנקרים נאמנים ויש להם חזקת כשרות ע"ז, [אבל עמד לפניו האמת במילואו וצעק עליו, היאך אתה מעיז כ"כ לשקר!] לכן סיים שם בזה"ל:

קנט

פרי תמרים

ד) אכן מרן הקדוש ז"ל כתשו' דברי יואל חיז"ד סי' ל"ד האריך טובא לכאר שכן הוא מעיקר הדין, וכהיום לכל הפוסקים לא סמכי' על סתם חזקת כשרות בישראל, לפי שחזקה זו בנוי' על רוב דרוב ישראל כשרין הן כמו"ש בפנ"י בניטין דף י"ז, ובדורות הללו איתרע בעו"ה רוב זה, והרוב הוא להיפך בעו"ה, וא"כ אפי' לשי' הפוסקים בסי' קי"ט דסתם ישראל בחזקת כשרות הן, ל"ש זה בזמה"ז ולכר"ע א"א לסמוך על חזקה זו, ובלא"ה לדעת הרמ"א בסי' קי"ט אין סומכין כ"א על מי שמוחזק בכשרות ע"ש, וכ"כ הטו"ז שם סק"ב כהרמ"א בפרט כשאנו רואין קילקול הדורות ולא אכשיר דרא, הן אמת דבש"ך סק"א פסק כהמחבר, אבל בכ"ש מס' ע"ז דף ל"ט מנר"ע דבאיסור דאורייתא כגון בשר וכדומה אסור מצד

הדין וכדעת הרמ"א, ובאיסור דרבנן אסור מצד התקנה שהוא תקנת קדמונים במדינתו בחרם שאין לקנות מכל אדם יינות וגבינות וכדו' שהוא מדרבנן, כ"א כשיש בידו כתב הכשר ממורה הוויאה שחקר על המאכל ועל המשקה ההוא אם נעשה בכשרות, ובבל"י ר"ס קי"ט כ' כע"ז שתקנו בפנקס הארצות שאף ממי שמוחזק בכשרות אין ליקח שום דגור מאכל, אא"כ יש בידו כתב הכשר מהאב"ד, (וע' בדר"ת סי' קי"ט סק"ז), והאריך עוד מרן בזה דבורדאי מעיקר הדין בעי השגחה גדולה בהמקולין ולא סמכ"י אסתם חזקת כשרות, יעו"ש בדב"ק בדברים חוצכים להבות אש בזה.

(ה) והנה אף לפי"ד רבינו ז"ל, אין זה רק בסתם ישראל שלא הוחזק בכשרות, וע"ז קאמר דמעיקר הדין לא סמכ"י היום על חזקה דסתם ישראל בחזקת כשרות וזו, וצריך השגחה על כל הדברים ניקור ומליחה, אבל מי שהוחזק לירו"ש ומדקדק כמעשיו, לכל הדעות סומכין עליו אף בלי משגיח, ומ"מ יש בזה משום תקנת הקדמונים הנ"ל שאף מוחזק בכשרות יהי' לו כתב הכשר מרב שחקר ודרש על אופני עשיית המאכל, אבל אין עליו קפידא שיהי' לו משגיח תמיד, עכ"ל

ותמצית הדברים עד כאן:

- (א) מרן הקדוש ז"ל האריך שומעיקר הדין לכל הפוסקים לא סמכין היום על סתם חזקת כשרות.
- (ב) ועוד האריך מרן ז"ל שמעיקר הדין בעי השגחה גדולה בהמקולין, ולא סמכין אסתם חזקת כשרות.
- (ג) [והחלטת הכותב] אבל מי שהוחזק לירו"ש ומדקדק במעשיו לכל הדעות סומכין עליו אף בלי משגיח.
- [אבל עדיין אינו יודע מהו גדר מוחזק בכשרות שעליו סמכין אף בלי משגיח, עד שבא הכותב והמשיך ללמדינו בדברים דלהלן:]

פרי תמרים

קס

(ו) והנה גדר מוחזק כשרות כ' בדרכ"ת סי' קי"ט סק"י כשם ערוך השלחן סי' דאין הכוונה שיהא יר"א מרבים או חסיד וצדיק, אלא כל שמתנהג ע"פ דת ישראל מניח טו"ת ומתפלל ג"פ בכל יום ונוטל ידיו לאכילה ומנהיג את כ"ב בכשרות דתה"ק, זה נקרא מוחזק בכשרות ויכול להיות שבאיזה פרט הוא חשוד מפני קלות הדבר בעיניו ולכל הדברים הוא מוחזק בכשרות עכ"ל, ומד' הפוסקים נראה דבעי"גם שיהא מוחזק לאדם נאמן ואינו חשוד להכשיל אחרים, וע' לשון מרן בס"י ל"ד אות ה' ד"ה ולפע"ד.

ותוכן דבריו:

(א) גדר מוחזק בכשרות כ' הערוך השלחן כל שמתנהג וכו' מניח טו"ת ומתפלל וכו'. [ולא נכנס כאן לעצם הזיוף בזה שמפורש להדיא

בערוך השלחן שם ה' י"ב וז"ל ודע דכל ענין זה אינו נוגע לדיני שחיטה ובדיקה וניקור שבשם לדברי הכל צריך לידע שהוא מומחה וצריך לבודקו וכו' עיי"ש. אבל יותר מזה הלא מפורש בתשובת מרן זי"ע שם שלא לסמוך בזה על הערוך השלחן ויובא להלן.

(ב) [ועשה לנו טובה, שהסכים להזכיר גם] שמדברי הפוסקים נראה דבעי שיהא מוחזק לאדם נאמן ואינו חשוד להכשיל אחרים, [ב' דברים אלו סגי, א] מוחזק לאדם נאמן, (ב) אינו חשוד, ודו"ק]

[וכהדין גרמיזא הבאה באחרונה הסכים להזכיר גם] לעיין בלשון מרן בסי' ל"ד אות ה' ד"ה ולפע"ד, [וסמך הכותב על הציבור הנאמן והתמים שלא יעיינו בפנים ולא יתפשוהו ששם מפורש להיפוך מכל מסקנתו הזה, וסיים בהרחבת לשונו להלכה ולמעשה וז"ל:]

(ו) **ועכ"פ היוצא לנו מכ"ז** דדין מנקרי חלק הפנים קיל מדין מנקרי חלק האחורי, ומדינא א"צ קבלה וגם א"צ לכדוק ולהשגיח אחריהם. אכן כ"ז במוחזק לכשר ונאמן שהוא ירו"ש, וגם הוא צריך הכשר מרב שחקר על אופני עשיית המאכל דניקור ומליחה, אכן על סתם ישראל דלא הוחזק כשרותו אין סומכין בזמניו, וכ"ש על קלי הדעו שאינם נאמנים, וצריכין השגחה יתירה על כל מעשיהם בניקור ומליחה, ובלא"ה אין נאמנים. ובהגב"ע שבכיד"צ שכירושלים העיד הר"ל ווייס נ"י שכ"ק מרן זי"ע הקפיד שהמשגיח לא יעבוד רק ישגיח כל הזמן על מעשי הקצבים, ולמיגדר מילתא נהגו בכמ"ק שגם בחלק הפנים אף במוחזקים בכשרות, יהיה עליהם השגחה ולכדוק הניקור כמו"ש בדרי"ת כנ"ל.

עכ"ל

ותמצית דבריו:

לעשות רושם שכהיום שכל הקצבים מוחזקים בכשרות וכולם נאמנים [שהרי מתפללים נכל יום ומניחים טו"ת], ממילא מעיקר הדין אין צריך השגחה, ורק למיגדר מלתא נהגו בכמה מקומות שגם בחלק הפנים אף במוחזקים בכשרות יהי עליהם השגחה וכו'.

*

והנה מן הראוי הי' להעיר על דברים הנ"ל ולמחות עליהם בחזק יד, אך החלטנו שדברי חכמים אין צריכין חיזוק, וקצת מן האור דוחה הרבה מן החושך, ודי לנו בהעתקת דברות קדשו של הגה"ק זי"ע, וכל המתעמק בו מעצמו יראה את אשר לפניו ואיך שזייף וסילף את כל הדברים בהיפוך כוונה מרישא לסיפא ממש וידע איך להתנהג הלכה למעשה:

שאלות ותשובות יו"ד סימן ד' דברי יואל

שנלעב או אפשר לכוון השגחה וכמו שמכוס מעיני
הערכאות מטובם גם מעיני בני"ד, ויטין חוספיה
החובות כ"ח ע"ב ד"ה בית הפרס, דלף דספק עומאה
דריה טבור מימ לא עיבור חכמים אלף כסבוא באקראי
אלל דבדר שיאמר כן לעולם לא רעו לטעה, ובפרע
בשחיטת בהמות דלריך גם השגחה על הקצנים וכשגח
בכשר ממקום וסחר קשה יותר בהשגחה.

2

וב"ש עוד לפניו הקצנים שמכרו בשר הרבה יותר
מזה שהחיר לשחוט, ושאל אחסם מאין להם בשר
כ"ח, וחמרו שהשי"צ שחטים במחנה, והכונינים בכחישו
שבוו שקר ולא שחטו במחנה, וגם היא קנה דלג פסיק
שהקצנים מניחים בשר השי"צ שואמר מהרע המרע
דאחרת שלו, ושי"א שחטו בהמה קטנה שמתנחלים שלא
בפסיק חפיעו ליומא וקובי אחד בשר אחר כמה ימים,
ושאל השליח בני"ד לרחוץ בהמקולין ולא בניחו בהקצ
ליכנס לרחוץ ועוד ביזה אוחו, ושוב רצה להפמיד נלחמים
שישיגו על הכשר מהצויקה עד המכירה ולא רעו
הקצנים לקבל נחמו, ושי"א בכרוז על הכשר שהוא אסור.
אין פסק שאיסור זה הוא כדא וכהלכה, והאובל מבשר
הקצנים האלו ערם שיכ"י משגיח נראוי הוא כאובל
בצילת וערפות ר"ל

ודברא מעיקר הדיון אם לקח בשר מחסם בני אדם אף
שאינו חשוד בלא אלא שאין יודעין צי בנייהו שהוא
מוחזק בכשרות, הוא פלוגתא ברמב"ם והרא"ש ז"ל
(כ"י מ"א ע"א כ"כ"ב), ובשי"ע יו"ד סימן ק"מ (ס"ט"ז
א"י) הוא פלוגתא במחבר והרמ"א, שהמחבר פסק
כהרא"ש שאל על החשוד אין לשמוך עליו, והרמ"א
ז"ל פסק בהרמב"ם שאף ממי שאינו חשוד אסור לקטיו
חפיעו איסור דרבנן, יעיי"ש בש"ך סי"ג ג', ובטור"י
שם (סי"ג ב') כתב לנהוג כדעת הרמ"א בפרט שאנו
רואין לקולו כדורות ולא כאשר דרי. כן אמר שמדברי
הש"ך (סי"א א') נראה שנוטה להקל וכדעת המחבר,
אלל הכתובים בבכ"ש מ"א ע"ב דף ל"ט מבדרי דבאיסור
דאורייתא בגון בשר וכדומה אסור מלד הבין ובעשה
ברמ"א, ובאיסור דרבנן אסור מלד החקיה שהוא חקנה
קדמונים במדינתו בחרם שאין לקנות מכל אדם יינות
וגבינות וכדומה שהוא מדרבנן כי אם כשיש בידו כח
בכשר ממורה בוראח שחקר על המחלל ועל המשקה
בהוא אם נעשה בכשרות, ובגל"י ריש סימן ק"מ כתב
כעין זה שחקנו בנפיק הארזות שאף ממי שמוחזק בכשרות
אין ליקח שום דבר מחלל אלא אי"כ יש בידו כח בכשר
מהא"ש"ד. ובני"ד דמירי מלקיחה בשר שהוא בשביל חש
בגילה וצריכה דאורייתא, אף בני החקנה אין לו אחר
בכרעת הכני"ש שבכריע מלד הבין כדעת ברמ"א דל
שפסק ברמב"ם.

אחדרשת"ה נכאי"ד... רחשה מ"ש דיון מה שלפי
משפטי המדינה אין לשחוט אלא כסוס מוזמנס
והכונינים שחטים יותר במחנה ומלד דינא דמנכותא
עושן גדול עד מאוד, והביא מחשו' מהרש"ק ב"י האלף
לך שלמה (חיו"ד סימן א') שאוסר בהלעט בנה"ג,
ומתשו' בר לר"א שחוקק עליו והביא רמ"א ממה דשיטתין
בפסיעה (חולין דף י"ג ע"ב) וכרי בספיה איכא
ביעתוחא דמיא כמבואר בש"ם ברכות (דף ל' ע"א)
בש"ס ללאח מחפלה ואחי"ב יקרא ק"ש ופירשי' ז"ל
משום היעתוחא דמיא ופי"ב דבשחיטה לא חייב לביעתוחא.

ולדינא נראה לפעני"ד שא"י לשחוט כלל מוחלט בעיני
א, אלא הכל הלוי לפי ראות עיני המורה, כי
אין לנו ראי' ברורכ מהש"ס ומבארשונים לא לאיסור
ולא ליתר אלא מזה סברא, ובמקום פחד גדול שאימה
בשער חקיסה בעושן חמור אשר לא ישא פנים ולא
יקח שחד ור"א להסתגר מחוץ, או שהשי"צ הוא בעובט
בעל פחדו גדול שפחד מאוד חפיעו מדבר קטן, אזי
יש לחוש למכשולת, שאף שאינו דומה לגמרי לשחיף
כמוחזק בש"ס, כי ענין השילוף הוא שטר כחוחו
והרגשותיו לגמרי מחמת רחיות הדם כפי שהביא בוי"ש
(סימן א' ס"ק א') ע"ן מהגמרא (נדרים דף פ"ז ע"א)
מעלף ומת, מי"מ גם גודל הפחד והכבול מסיר דעת
האדם, בפרט עכשיו שדעתנו קרבה, ויוכל לנח למכשולת
ח"ו. אמנם במקום שהוא דינא רפיא ואין הפחד גדול
ורואים בחוש אלל הכוי"צ שאינו מפחד בעובטו כ"כ ויוכל
לכוון דעתו כראוי (כמו שגם בשילוף המחזק בש"ס
הוא הלוי בעשתי"ס כמבואר בגמרא), אז ודאי עוי"ף
יותר ממי שדרכו להעלף כיון שרואים צד שאין הירבו
להתפחד ואין חשש, ובדרך זה אפשר להשוות דעת
כל הגדולים המקולין והמחמירין שאין פלוגתא בעיקר
בסברא אלא מר כי אחריכ ומר כי אחריכ.

אך דא עקא שאין צי במדינתהם כעת כאשר היה
מלפנים שאינע דבר זה דרך מקרה בחיזה מקום
והיה אפשרות להחיר לפי ראות עיני הבית דין יחפשו,
אלל עכשיו הוא דבר כהלך בכל המדינה ואם יחפשו
היחיר ישאו כן בכל מקום, כי ואמרו כל הסריקין אסורין
ופריקי בייחוס מותרין ובכר החירו פרושים את הדבני,
ויפוק מנייה חרובא, כי וודאי יש מקומות שהוא בהל"ה
גדולה ובאופן שאין להחיר, גם יש מקומות שאין כח
בית דין יפיק ב"י מהבני בהכבול מחתכבים שלא כדון
ומורא הקצנים והמכילים על הכוי"צ יותר מהמורה בני"ד
ובשי"צ ממורה שמים, גם יש מקומות שגם הכוי"ס אינכ
נראוי על הכוי"ע ולריכוס השגחה בני"ד, ובדברני

שאלות ותשובות

ויד סימן נד

דברי יואל

ועוד דלף לדעת הראשון שספק במחנה שאין איסור ליקח אלה ממי שהוא חשוד, מיה כחכמי המכשירים בתשובה ויד סימן ז' דמי שנתק פלוי קלה דהשדא חשיו ולא לחזיק בו דאין ויש אמתלות ודגלים לדבר שחשוד יודע הראשון דל שאסור ליקח מזנו. ופטרון בשנתן סימן ק"ט אלה כי חשב, כלל גדול לרד לדעת דכל דמי חשוד. שנסייק אז ובשאר מקומות שנסיים

ופוסקים, אין הכוונה דווקא שיתקבל פדוה בנידן אזה כאיש טבר פטירה א דנכ"כ גם לעדות פסול אלה חשיו השולל פנתמה שיאל פלוי קול קלה דפסיק או קלה דלא פסיק מקרי חשוד, והכ"ה ראוה לדבר יעייש. ובתחלת דבריו שם סימן ק"ט כח איהו פטוריה כבלה א אשר יש לפסול פלוכס טובא, חבל פטרס אז כניא ראוה צרות, וגם מדברי כרש"ם כ"ל וראה ראי לדבריו, ועוד ראוה מהמה פוסקים ראשונים ואחרונים ואין להאריך. וא"כ קאנדים כאלו שיאל פלוכס קלה דלא פסיק שגנילו פטר באסור וקראו חשודים אף לדעת המחבר והראשון, ובפטר פלוי לך רגלים לדבר וחת מה שלל בנימו כפליה בנידן יכנס, שבה כ"ל דלעת שחשוד גדולה פלוכס ופטרון מפליכס עול השגחה ככ"ד שזה פירא גדולה שאין לשער, ולכל כ"דיות אסור לקנות מהם בני משינת רבואו וק"מ אס במה קלי כדעת כמה שפסק רובא קרובא מהפאצנים שפומינו.

וקדושת זקניו זייטיס פדרשות לשכ"כ אלה ו"ב כחן פנתמט כדכרס וחל"ק: לרד לעשות השמחה וס"י לחקן מקולין מיוחד בכשרות ואיש נאמן פומט על גניבו להשגות פ"י בנימט פיתוח שיהי' הכל כדא גם פניני יסור דדומה לזכ בנינו כדעת ח"ו ג' ולא חומר כלה לא כדורות הראשונים דורות האחרונים זימס הראשונים כיו עובים ויראים ויחד ומה ושהנה כ"ס לחקן ולחוש על מה שלל חשו הראשונים ופמכו על חוק כשרות, דא חשו דחשבותו נדו בשביל שדורות הראשונים כיו הכל יראים ושלמים וחדים לדבר כי עד שלל כ"ה ראי לחוש על שום אדם חשיו המול שנג, לא כן פסק כי המול חמול מני פלוי חשי' לא כן ופניו מלאכה ככר לכל חסור, פ"י חשיו מה שחלו לחבותיו הראשונים ראי לנו שלל לחבל כי חוש פנינות השמחה וס"י וגר שיהי' כשר גדולי בני ש"ס פסק, פלכ"ק יעייש שהאריך עוד. וירש"ב א אמרש פנת חש כשמד מקולן פסיגט אשר ממש חסר ופשו על הדבר כי פלכ"ק פלוי פלוי גליה לחור גיור כדך המתן חקן גדולה כדו להמיה ר"ל ויול כחשט כדך נ"ס, גם פטר כי לו כמה מהפגדוס פה כי כיו הרכה קלי כדעת ודומה, חבל כוא לא נח ולא שקט בכל אזה עד שפנתה פדו להפמיד משניה כראוי עד כיום ה"ה. ונ"מ שאלן ראוה מדורות שלפנינו. אז מפורר גם פדיון

שלו קלול הדורות לרד להחמיר יותר שלל להאמן לפסח אדם, והמכירים שיק כחשונה חויד סימן א' פתש פכשוו כחשוד והיראה מתמפטים והקלות כלן כשרה כן ילך פשוט, כמטע פסקה חוקת כשרות.

ולפ"ע נ"ד כוא מוכרז מ"מ ופוסקים, שברי מקור פלוגתה כרמ"ם והראשון דל ח"ס יש לפסח אדם חוקת כשרות, כוא נמרתה פטורה אזה דף ל"ט דמיא ח"ן לוקחין כסוריא וכו', ופ"ן רמ"ם ה"י מ"א פ"יא ב"כ"ה כ"י ובכ"מ ובלחם משה שם פטס פלוגתה, דכרמ"ם פוטר דבורא לאו דוקא חלה כל חו"ל בכלל וכ"ש ה"ה, ולא פטי לאפוקי חלה ח"י בזמן שיהי כולו לישראל, ובזמ"כ אף ארץ ישראל דיו כח"ל וראשון דל פוטר דבורא דוקא בשביל שבו חשודים חבל שגר מקומות שאינם חשודים לא, ובכ"ה ח"י חשבר לומר דבורא כ"י או חמולת למר, כי כ"י דרים שם חללים וחמורא.

ובמקום שבו רבנן וחלמודיו כן בזמן החללים כ"י הרכה פורה ויראה, גם מלך כסדרה ח"ה כ"ה מוחזק שכלן או חשיו רובן חשודים למכור זכרים כחשודים, לא כ"י לרד להשמיטו שאין לוקחין ח"ס מהחם ג"ל דפשיטא כל דפריס מרובא פריס, ופ"י שברי ר"ן חשוד מניו שם כחוסן שחשו ח"ל פמיטע כמלוי ולא נזנו שם חוקת כשרות לפסח בני אדם, ופ"י חוש' פנת דף י"ג פ"א ד"ה רבא, דלף דרוב ד"ה מפטרין הם ומה שאמרו כפוסה (דף מ"ה פ"א) שלל כיו מפרישין ל"ל שלל כיו מפרישין כולם, מיה חשו למיטע פדמתי ויחד מנמקוס אחר מהוס שכוה מיטע דשכיחה טובא, וא"כ פ"י ל"ל פכשאר פנינים שכחירו חכ"ל ליקח מהחם אדם נחמד לרס שלל כ"י כחשוד חשיו כדך מיטע כשכ"ה, כי גם פדמתי לא כ"י כחשוד חלה פטור מיטע כשכ"ה, חז דעת הראשון כהשגותיו שכחז דלא חשוד, ונשוי"ב גם לדעת הראשון ח"ה לומר דכלל כ"ל דכלל מקום יש חוקת כשרות, דברי פוריא יודית, ובדברים פחומים פנ"מ כבבול פיה למה חששו כסוריא, חבל מדחזין פדמתי שחשו למיטע כחשיו ח"ה כ"ה דרובא כשרות, חו ח"ה לכקל יותר גם כחוקותם אחרת וילמד פחוס מן כמפורס. ובפנינו פנתה כמכילה והקלות רח"ל. והחורב ויראה מתמטעה פדיונות החחחובה, לא פדיוני פסוריא. ופשוט"ב ח"ן כחשודים מיטע כמלוי חלה רוב פמלוי ופ"ן לנו לפטר על חוקת כשרות אף לדעת הראשון דל.

ח

והפ"י בניטין דף י"ז חקר על חוקת כשרות מה פ"ה דילמח מנכסן חמה לפולח לא כ"י לה חוקת כשרות, והכ"ה דע"כ פשוט באח"אן פטר רובא דרובי ישראל, כ"ה

דכ"ש"ם דחיק ומוקיס אנפשי' לאוקמה קרנ בגוונא חדא כגון שהי' אביו ואמו חנושין כניה כאסורים, איכא לאוקמי גם בגוונא שמכירין אח כלס שכחוקק בנדקסה מלד משעי' באופן שלא נלטרק לסמוך על הרוב. והוא מדוקק קלח בלשון, של כפוסקים קראו לחוקק חוקק בשמות, ובאן שינו החוסי' וקראו חוקק נדקת. ולפי ה"ל מ"ן הוא מכיון שהוא יוחר מפסח חוקק בשרות יפן שמכירין בנדקסה. וקלח יא ליישג צבא קושיות המכרס"א ישי"ש ודו"ק.

עו"ר"י בכונה החוס' דמי' לאוקמי משום דזולנין בחר חוקק, דלף דוב היו ג"כ מחמת רוב, מי"מ כיון דתוספ' עוד רוב דחוקק בשרות שלא זינה, על הרוב דלף שינה רוב בעילות אחר כבעל, והיו חרי רובי, ולמישועא דמישועא לא חייש אף ר"מ דחייש למישועא, וא"כ אין ראי' דזולנין בחר רובא שאינו אלא רוב אחד ואין שם מישועא דמישועא. ואפשר ליישג גם צבא קושיות המכרס"א דרך הפלסול אלא שאין הזמן גרמא להאריך כעט בפלפול.

1

והעיקר מה שגראה לעני"ד להלכה בחוקק זו, על דרך מה שכתב בחז"ש סימן כ"ט לחלק בספק עריפות דלחמין (תולין דף ע"י פ"א) נשחטב כוהנה, ובספק דרוסה או ישג לה ק"ן בושע, ודבא היו חוקק בשרות מחמת עלמה דודאי בשעה שגולדה לא הוב דרוסה ולא הי' לה ק"ן, והיו חוקק הגוף משעה שגולדה, משא"כ בשאר עריפות כמו מים בראש או פסק נקובה שאפשר שגולדה כך ואין לה חוקק בגוף, פ"כ שהוא חוקק מחמת הרוב דרוב בהמות בשירות ישי"ש בלורך. וכמ"כ בנידון דידן, דביכא דלנו דין אם נעשה ממשא הנות ר"ל, וע"ז צודאי יש לה חוקק מחולדה דבשעה שגולדה צודאי לא זינה עדיין כמו שכתב הנובי"ש, שפיר כתבו החוספוט דאיכא לאוקמה בחוקק בשרות, שלגנא בחשג דילמא לאו אביו הוא ז"ל שנעשה ממשא הנות ר"ל וע"ז יש לה חוקק מחולדה, משא"כ ביכא שאנו דנין אם לסמוך לחוקק בשרות ילקח ממנו דבר מאלל, בפרט ביכא דאיכא חינווד ממון וטורה. שאין הפסיכה אלא שמחית ירחא חטא ויראה שמים לא יגשיל את חצירו, בחוקק בשרות כזה קשה טובא קושיות הפשי' שאין לנו חוקק אף מחולדה אם היה בו יראה שמים, והכתוב (בראשית ה, כא) ירוח כי יזר לב האדם רע מנשרת, ודרשו חכמינו ז"ל (ירושלמי צרכות פירק ג' הלכה ה') משנער לאח ממעי אמו, ובגמרא יומא דף פ"ג מבואר

בחוקק בשרות וכל דפריש מרובא פריש והוא חוקק מחמת רוב ישי"ש. והנובי"ש מדו"ק א"כ"ע סימן ס"ע כתב לענין זונה שיש שני עממים לחוקק בשרות, חזק בחוקק מחולדה שהרי לא נולדה זונה, גם היו חוקק מחמת רובא שרוב נשים בשרות וזולנין בחר רובא דאשה זו מרוב נשים ולא זינה. כן אמר שמהמתי לנאורה על הפשי' שכתב שאין שום טעם לחוקק בשרות אלא מחמת רוב, ממ"ש החוספוט במסכת תולין דף י"א ע"כ ד"ה כגון שהיו וכו', ועוד הוב מ"ל למדק דלמא משום דזולנין בחר חוקק דהעמד האם בחוקק נדקת, ולדברי הפשי' אין זה דמי' דלף אם הוא מחמת חוקק בשרות עדיין מוכרח דזולנין בחר רוב כיון דאין החוקק אלא מחמת רובא. ושם מלאח' בשערי תורה כללי חוקק כלל ח' פרע א' שעמד בקושיות זו ולא חיקן מלאומה.

ולפ"ענ"ד אחר ההכחוננוט לא קשה מידי מחמה עממים, חזק שהרי הפשי' לא אמר זה אלא בשחס ישראל אבל לא בני שמכירין אותו משולם לירא וחרד וכוונק מלד משעיו, שהרי גם הרמב"ם ז"ל שסובר שאין סומכין בלקיחה מאכלים על חוקק בשרות, לא אמר זה אלא בשחס ישראל אבל לא בני שמכירין אותו היעב שענותוק מלד משעיו באופן דליכא למחוש לפרומי קוושרים, כמבואר כ"ז ברמב"ם אש"י וצ"ע. וצ"ע נאח כ"ש"ם שאף בדניי ממונות שגריך שני עדים בשרות מה"מ, מבואר בכחונות דף פ"ב שאמר דבה ר' הסדא קיס ליה בגויה, וחמין כפי"ד רב פפא לפני רבא אשירא דשירעא הוא אמר ליה איכא אינש אחינא צוהדי דמר אמר ליה לא, אמר ליה אש"י דאיכא מר עד אחד לאו כלום הוא, אמר ליה ר"א בר מאנא ולא יכא רב פפא כנה ר' הסדא, בה רב הסדא קיס לי בגויה ומר לא קיס לי בגווי' ישי"ש, כרי דמי שבוחוק אללס בי"ש בגובה השבו לוב חוקק מבורח יוחר מכל חוקק בשרות דעלמא אפילו נגד רב פפא, זה ודאי אין חוקק מחמת רוב שאין דנין כן בכלל ישראל כי אם בלחות היחיד דקיס לי' בגווי', אף הרמב"ם (ב"י סנהדרין פכ"ד ב"ב) והר"ש" (כחונות סג) כתבו והוכח בעוה"מ סימן ע"ז שעכשו אין לסמוך דלכחתינו דלכודנא ליה לי' לויין למימר קיס לי בגווי' דלא בריר לן קיס לי בגווי' היכי הוא ישי"ש. ונראה אזה רב בדניי. ממונות שהקפידה החוב"ק אשני עדים דיקא, ולריך שהי' ידעה צורה כ"כ כמו שני עדים, משא"כ בלחוסין דמכ"ח פ"א ולמן בלחוסין, וכל לסמוך פ"ז שבוחוק אללנו מלד מחמת נדידעה צורה כמבואר בפוסקים ואין להאריך, ואין זה בכלל חוקק בשרות דעלמא אף לידן ומכ"כ בזמן ק"ש"ם כמבואר לעיל, וא"כ שפיר כתבו החוספוט דכיון

דאף כשעדיין נבטן אמו קרא עלי' וזרו הוסיף מרחם, וחדרבה ליראה שמים ויראה הטע לרין להחמין כרבה כמעט' ואין לנו ע"ז שום חוקה כגוף ומעום, ואף דכשטע שגולד לא הטע עדיין כמעט, מינו כזה שלא עשכ ענינה כשלא כ"י פשוט בידו לעשות כזה לא כוחק שליט נמשך כשיצא לידו ויכ"י גם חימוד ממון

← עצור בעצירה, ואלו דנין רק אם הוא משוד לאחור דבר כי חסור ליקח מהחסור, וע"ז אין לנו שום חוקה ח"י, ודברי השערי חורב כזה אינם מובנים כלל והרמב"ם ז"ל שכתב כש"י מהלכות גירושין (הלכה כ"י) דישאל רובא לעשות כל המצוה ולבחרתה מכל הכשרות, מימ כחז הוא ז"ל בכלכות מי"א שאין לסמוך לחוקה כשרות דתסא ישראל דמי"א שכלכות גירושין הוא כבשרי כמוע מניעה שליכ"י, אבל בעוד שילוו שולט מנח"ל בגמרא תמיד דף ל"ב ששטנה ג'ת, פירש"י ז"ל אחס רואים כלל יוס שפאטן מנחה ומעטב בני אדם ועי"י, ואיחא בגמרא סוכה דף י"ב שיהי"כ מניח אוב"יגו ומחמרה בשוא"יכס של ישראל, ומוכרחים דברי הפני" שאלין זה חוקה אלא מחמת רוב דרוכ בניי כשרים.

וכשנח דף ק"ב שפסקו אנשי אמנה במי"מ, ובד"ת כ"י לאמנים שלא היו מחבלין על שקר כפירוש רש"י ז"ל ס"ס. וכך רואה שאף בזמן כשי"ם וזמן כתיב שבי"י להם לאמנות הרבה דר"מ מי"מ בדבר כונגט למי"מ לא כ"י ולאמנים, ומכ נאמר ומכ נדבר עכשיו שפסקה האמנה גם דר"ת, ובעו"כ מחבלין על שקר אף שגניבים אין להם ושמלה לא חורה ולא יראה, וקל וחומר בדבר כונגט למי"מ שאין להאמין. ואנו רואים כהנה כמדינתו שח"ל מחוקן בדבר ויש משגיחים על הבשר מחמת כניציה עד לאחר הכתיבה, ואע"פ"י שאין הקנאים כל ע"דק"י ורבה פעמים נחמ"ל מה שרואים הקנאים לעשות כסחר בצ"ח אופן שלא ירגישו המשגיחים להכשיל הכשרות עבור הנה"ל מושעת, וכמה פעמים רואים אף בקנאים שמתוכננים בדברי החורה וביראה ככל עיניהם ע"כ"י"ט, ובפנין מכירה כבשר שהוא כונגט למי"מ שלו הוא נמשך וק"י בקבלים וביקנים גם בשאר עניני דתו"ק, וא"ר יען שיש משגיחים מרגישים כמעט"כס, ובתקומות שאין כשגחה כראוי אינם יודעין זה יען שבקנאים עושים מה שלכס חפץ ומאכילים נ"ט רח"ל ולא ח"ל ולא מרגיש שום אדם מחמת חסרון כשגחה.

וא"כ ה"ל קנינה בזמנם שבי"י נחמת כן, וע"י ישי"מ פירש"י כי הוצא שחמנו כ"י רוב ישראל כשרים וזלה כהטעה ועורים שוכלים כרבה ר"ל יעו"ש, ורוב כמדינות אשר עכשיו כבר נשכח שם לגמרי זה ישראל כ"י אז מלאים חורה ויראה כעוד שבמחנה השנים האחרונות כחתיבה הירידה בגדולה ר"ל ע"י שפכשו כימינו אלו נשכ"י אף בתקומות מועטים תולדו שיש שם עדיין כרבה עסקין חורה ויראה, מי"מ גם זה ע"י"י רוב אופן שחפסו בקלות ומכשלות ורבה חנות וזיקין, כן ודומיהם כמה כמרוכזים ח"ל ואינו"ו נפיש עונת, והא"ר אפשר לומר עכשיו חוקה מחמת רובא כשרות, ורובא חס נלך אחר כרוב לומר כל דפריש מרובת פריש אינה חוקה לבי"מ, ובעל"ל חוקה כשרות לכ"י.

ובב"י אר"י סימן י"ז הביא בשם הרמ"ה לפי"ן חוקה כמחמרה בש"ם (ניטין דף ס"ד ע"ב) שאין אשה מטיחה ע"י כש"י בעלה, דכ"י כדורות הראשונים אבל הדינה דנפישא הולפא ופירושא עלמא שילתא חירע חוקה ז' ואינה נאמנה, ופסק כן להלכה כרמ"א ש"א סעיף ג'. כ"י שאף שחוקה ז' מנחורה בש"ם כסוס ולא חילקו בין מקום למקום, מי"מ אחר שראו ק"קול הדור כזה נשחכה כחוקה, אבל עדיין לא כ"י אז הקלוקל בשאר איסורין, וק"י כימינו אלה שרבה כהמשלה בכל עניני כדח חוכ"י, נדח"ל שאין ללמוד מדורות הראשונים.

1

ודנה"ה כחז במחכו ע"ז שברכ המרה דאחרת ויכל לאסור דבר המותר, ואין זה י"מ פה כי לא אחר כזה דבר המותר אלא דבר האסור בל"ה מד כ"י, וכחש"י אר"י דני עילאה (חיו"ד סימן א"י) שהוא מהכשרים שא"י לאסור דבר המותר לגמרי בלא הסכמת הצורה, מי"מ כחז שאין זה אלא דבר המותר לכל הדיעות, אבל היכא דיש פוסקים מחמירים אף ג"ת כלכתא כוח"י ויכל החכם לאסור כדעה אופן הפוסקים, וק"י כ"י שכתב ביארתי שכן הוא העיקר בפוסקים שאין לסמוך כלל ככ"י"ג על חזקה כשרות, ומש"כ בקלוקל כזה שאיחרע חוקה כשרות מהטעמים הכמורים למעלה, ואסור ליקח כשר בני השגחה מחחילה ועד סוף באופן שלא יכ"י כאלשירות לקנאים לעשות שום רמ"י ח"י להכשיל.

וה"ז ממה שנאמר מטיק"ר ד"ן כבר הביד עלינו כהצ"י"ש שכתבתי שיש ע"ז חרם הקדמונים שלא ליקח שום דבר מאכל משום אדם זולת אס יש לו כבשר מהמורה הוראה שחוק דורש על המחלל הוא אס נעשה ככשרות, וא"כ היכא שברכ המרה דאחרת שומד וזוח שא"י אפשר להעיד על כשרות המאכל ההוא אס לא כשגחה כראוי, כוכ כל הקונה מה הוא

שאלות ותשובות י"ד סימן ד' דברי יואל

חכמו מוקדם נהגות חסרות כראוי ונכסל רחיל וכל כהנאים נכפמדי הנניחים כראוי אלל הכירה כנשר מתחילתו ועד סוף אשרי חקנו חוככ ומככס אלל כרניס.

קונכ סקק רע לעשו אל כמרס כקדמיס סכסכ כרלסניס זל כמרס כולל לחיות רמיח יסן שולס על כל רמיח חנרו של כלרס רל רל אלר נכס ישראל יכוכ כחך לל ימוש נכסו מליסוריס חסרס כלככ של נכילת ופריפות הרס קדמיס, ומי יסן לנכס יקק וישראל לנחיס כלל כחטלס כלככ ננכסח, וככר כחכ חק כקדוה זל נככרי חיס (חיל י"ד סימן ז') שלו כמדינות שילוו מן כדח עמרי רחיל כ"י פיי שלל

והדשי"ת ירהס ויעכ אל לנכ עשו בני ישראל לחורכ וירלכ ויילנו מכל סקקין ניסח, ומככ לרחו כמכרס ניכוכתן כל כל ישראל ושמתן ליס. וכנו ידיו דוסחכ כלכך

אלה הם דברות קדשו של כ"ק הגה"ק זי"ע ועליהם אין להוסיף
[צא ולמד עד היכן העיזו לשלוחו יד בבבת עינינו הגה"ק קוה"ק זי"ע]

בסיום הקונטרס ראינו לכפול עוד הפעם ולסיים מעין הפתיחה, שכל הדוגמאות הללו הן ממש רק כטיפה מן הים, ובלו סדר ק"ל וחומ"ר, רק בדרך אין מוקדם ומאוחר.

אמנם ממילא אין נפק"מ גדול, כי מהמעט הזה כל משכיל יבין לאישורו את האמת מהמציאות המר. שכל כתיבותיהם בקו' פרי תמרים הלז, בנוי על יסוד של זיופים ושקרים וישים סכין בלועו אם בעל נפש הוא, ולא יסמוך על ניקור כזה אשר בעליה בעצמם מודים באופן גלוי על אי כשרותה, ועלובה העיסה שנחתומה מעיד עליה.

ומעתה ליהוי גלוי וידוע שכל קונטרס "תורת הניקור" אשר נדפס בקונטרס "פרי תמרים" קו' י"א, דבריהם בטלים ומבוטלים לא שרירין ולא קיימין, ואין לסמוך עליהם כלל.

והשי"ת יזכנו לשוב בתשובה שלימה, ולתקן את כל אשר פגמנו, ונזכה לקדש שמו יתברך ברבים, ונזכה לראות במהרה בישועות הניבאות, ויראנו קץ הפלאות, ובהתרוממות קרן התורה והיראה, ובהתגלות כבוד שמים עלינו במהרה בימינו אמן.

תם ולא נשלם
שבח לקל בורא עולם

*

המשך יבוא בעזה"ת

התורה על הקצב לחתום בראש ידיו (תרא) לומר
 ד' כי באשטו ומלאטו יש בה חלק גבוה ונכחה
 חסם. שרר הרבה דני איש היתר כמאלות אצרות הלום
 בו ורוא לבדו ואן איש אתו ידע ורואה את מכיון כי אהקיה
 בלבו. (תרא) נאמר רחמא מאל - ואם אין מרא שמש
 קרו לא ישם את לבו לטובו הרברים ומכרי המפיקה שיש
 לשאל לתלכם עזו וברכת וציא מרופות כהלת ידו. ורא
 ידנים ביה. כענין שאמר חזק ל' סלחא דלא רביא עתה
 דאניש עבד ורא אדעתה.

ספר
 100-101-102-103-104-105-106-107-108-109-110-111-112-113-114-115-116-117-118-119-120

רב מד ברנה מבחיא יט עז

בהבולת חלק הנשים כחלק האזרים צריך לדקוק
 ולעמם מאד כזה וכפרס בהבולת הירוסה בקרב
 וראי דהללים לפי מה שנבאר. באשר שנוכל השקן רחוב
 קרובים זה לזה בתראים ומכפרים. ובכל יפקה האדם כוח
 אם לא ישם האדם את עמו ולתור על כל שכלת ידו כהכין
 לתור בקצת המסים. והקבו שנאמר ארץ חלב ואגוז
 כשקורה. כהכין ארצו שפרשתו תהיה את חמתי כמני
 שיה איש תהר ותחן לאו אלו את גדל התעורות שישל
 עליו כששולח בתוך ידו עמו את נפשו ונפש ביד
 בענין שילב אישור כבוד ולא ישמה בענין תור על
 הרגילות והבטח ער שידע בבידור נשקיה כהלכה.

אימוץ הניקור

מבאן ואיך נסדר הדברים הצריכים והירות שצריכין
 ליהרהר בהם וזכחי הזבח וכל העוסקים בענינים אלו.

א. אזהרה גדולה

מען דארף נצווארינט זיין ווען מען צעטהילט דאס חלק הנשים דאס
 זייסט פריודיק. פין דעם אחרים דאס זייסט אונטער טהייל זאל מען טניידען
 מיט דעם מעסער. בייא דעם צוועלפטען ביין אין דאס פלייש וואס עס איז
 צווישען צוועלפטען ביין ביז צום דרייצענטען ביין גיהער אייך צי דעם
 אונטער טהייל. אויבער הייסט דארף מען צעווארינט זיין ווען מען טניידען
 מאסער בייא דער ספאנדע זאל מען פלייזן דאס מעסער אין דיא פלאנקן
 בלייד ביז צי דעם נאָפיל. מען זאל הי' נישט צי לאָזן פין דיא פלאנקן
 עס איז אונטער דעם נאָפיל צום פערערסטן פלייש ווארונד דאס פלייש צווישען
 צוועלפטען ביין ביז צום דרייצענטען ביין. אין דאס פלייש פין דיא פלאנקן
 וואס עס איז נידריגער פין דעם נאָפיל גיהער עס צום אונטערטהייל. דאס
 טאר מען נישט נוטצען נאר אין דיא טענדס וואס עס איז דא אַ בייך
 כוּמחה, האָט ער האָט קבלה והעזאה פין מקרים מומחים אין פין רבנים אז
 ער קען טרייבערין בשר אחורים. דארט מען מען נוטצען צי ניקור אבס נאר
 די מענטשן וואָס זענען נישט בדיקער אין נוטצען בשר אחורים צי ניקור באשען
 שטייגד כהעיר היתר נלקי בשר אחורים וואס לא היתר אור לאכול.
 דא דארף מען נוט בדיקער זיין ביי דעם אב טעכטן מען זאל הי'
 נישט כבולא זיין את הדינים באיסור גמור עס איז כמעט נליך וויא כען גיט
 אונטערשט פלייש אום נעטרייבעריט. מען זאל נישט קוקען אויף דיא טענדס
 וואָס עס איז בייא זייא גרינג דא זאל זייא טוען נישט און דער פאר זייא
 זייא זענען קלים הי' ווייל כל ישיאל כשרים הן נאר זייא ווישען נישט דאס
 האַרבקייט פון דער זאך. א סיון ווען עס טרעטט זיך ביי א קנב א ישיאל
 זייפט ער זינקט פריגען דעם כוור והוראה. ער קוקט נישט טאמער וועט טרעה
 ויערין וועט ער אן זענען געדר. נאר דא ווישען זייא נישט דאס חומר הדבי.
 ע"כ דארף מען נצווארינט זיין מען זאל טוען דיא כלאכה גיט רחמנא כבי.

צנה דוד

על הלכות ניקור
 הקדמה של המחבר

נצני, כי כן חובל ללמוד הסכמה ונקבלה עלי ון הגוף הגדול והסמיד מחולל מרבי אלה וכו' דק"ק ליכא
 מסקרותי על כל זמנ בנידוק כ"ד טלו, וכן העידו עלי רבנים המונחלי מור"ם הג"ל מק"ק ליכא וכן שאלי
 מנקרים ונוסלנים ומומחים, אשר מעולם לא העידו על שום אדם נדבך כזה, ודי לי בהפסד זו, כי על ג"ש לנד
 לא צלתי להוציא, כי רבנות מקומות ומדינות אינו נמנלות ממקרים האפוקיים, רק על הפנים ועל בנידין שאוסרין
 עמוס דם וכמ"ס על כלך ששכחו כמים וכזב המון עם אינם כוזבים ומומחים שיוגלחו ע"י מים ותלם אלל
 לסעמיה סן שוחטין נצטר ולא זיויק שום פיקד צייד חסי' כחום השפעה ואל נצאמליש לנד לני אימר כי צויתר
 נפלק בפנים ונבטון ונעלם כחשך כמה פעמים בלתי נוקי סקייני מעשים אשר לא יעשה נדלס פדמס קודין
 כללנים מן האפוקיים, ומה עמיה עמדו נגדי וואורנים במולסם כך קבלנו וכן מעבדנו מקדס, והייחתי צענייסיס
 מחתבתם בלומרים אס אמת אמת נלס אינם מוזיקים לנו רבנים הגדולי אשר כלך היה הכתי הדול על זס.
 זמני צעניי' למרתי ללס, ביוודלי חמתי הורלס לא ייעו מוס המכשול, ולמי ידעו נוודלי היו משנימי וצן מושין
 גדר ורעס על זס, ועל המכסם לני אונד דור חספוסת המה ומנהגם לניסיס. ומה לי להסדרין מוסין כל הספרים
 מללים אלו סן המסנר ס"ל ונעלם כחצ נצליכות מוס ולמי צלמי אסרין רק למזכיר עון, ונפכיר רובן ככולם ימחשו
 סתלק הפנים על י"צ ללעונו וישלחו בו כבשר השייד לאפוקיים ומחתי לליעווח כחשך אצלס צעניס אכן מחלס
 נלסם הפנים צעס קונטרסם הסמ"צ צעירוס ונכשר היסמיה עמי ח"ל ס"ד בגדול נק"ק ל"ס עס הרב הגדול
 מהור"כ משה לרוב"ג, ע"כ ככל גיליות ישלס ונעלם סתלק מוסקס ונעלם סתלק מוסקס ונעלם סתלק מוסקס
 האפוקיים מן הפנים על כל גלע י"צ מנעס כדי שלל ישימי צעס שום נצטר על גלע י"צ, ושלא יסם הסכין למעלה
 פליעו כל דבר וזו כל העם על מקומו יבס נצלוס ולעצן זייטו לך ולנניק אסרין כי מעשה היסר צעניי' ס' :